

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 10

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ.

Θεαίνis.

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 28 Μαγτίου 1925

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τρόχα
16.8.88
38667

“ΘΕΑΤΗΣ,”

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Εκδίδεται
κατά Σάββατον

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΓΕΡ. ΠΕΤΡΟΒΙΚΗΣ

Επιστολαί και χρηματικά εμβλήματα ά-
πενθύνονται προς τὸν Διευθυντήν

ΓΡΑΦΕΙΑ-ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΚΟΡΑΗ 4

Αρ. 8. τηλεφ. τοῦ «Θεατοῦ»
(7-02)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἑσωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ Δρ. 100
Ἑξωτερικοῦ
Ἑτησίᾳ Δ. Αγγλ. 1
Αἱ ἐξάμηναι καὶ τρίμη-
ναι ἀναλόγως

ΜΙΑ ΒΡΑΔΕΙΑ

ΕΙΧΑ πάει στο ἄθλιο ἀγροτικό μου σπίτι, στὸ Γκράν, γιὰ νὰ περάσω ἐκεῖ τρεῖς μέρες, εἰ-
πεν ὁ Ταράδ, καὶ τὸ ἴδιο βράδυ ποὺ εἶχα φθάσει
μοῦ εἶπαν, ὅτι εἶχα κάνει μιὰ ἀνοησία. Ἐνα χρόνο
τώρα ἡ ἐξοχή ἐκεῖ ἦταν ἐπικίνδυνη. Εἶχαν κατα-
στρέψει πολλὰ μοναχικά σπίτια καὶ ἐπὶ πλέον εἶ-
χαν ξεκάνει μιὰ ντουζίνα ἀνθρώπους. Ὅλα αὐτὰ
μὲ ἔκαναν νὰ σκεφθῶ πολὺ.

«Τὸ σπίτι ἦταν μοναχικὸ καὶ δὲν εἶναι νὰ
ἦταν καὶ πολὺ στεγνὸ. Ἡ κλειδαμὴς ἦταν σκου-
ριασμένη καὶ ἡ πόρτα σκυληχοφαινωμένη. Αὐτὸ
τὸ σπίτι ἐχρειάζετο γενικὴν ἐπιδιόρθωσιν ἀλλὰ ἐ-
πὶ γὰρ τόσο σπανίως εἰς αὐτό...»

«Ἐπὶ τέλος, τρεῖς μέρες περνοῦν τόσο γρήγορα!
Ἦτοι εἶχα σκεφθῇ τὴν ὥρα ποὺ ἐξεκίνησα γι' αὐ-
τὸ τὸ ταξίδι, ἀλλὰ τώρα, μέσα σ' αὐτὴ τὴ θλιβε-
ρῇ βραδεῖᾳ, ἐνῶ ἐξῶ εὐρίσκει ὁ ἄνθρωπος, μὲ εἶναι-
το καὶ αὐτὴ ἡ μιὰ βραδεῖα ἀπερίως ἀτελείωτη»

Δυπλήθηκα ποὺ δὲν ἐκράτησα ἐκεῖ τὴν κυρά
Γκροντά, ποὺ μὲ περιποιεῖτο, καὶ τὸν γέρο, ἀλλὰ
ἀρκετὰ δυνατὸν ἀκόμα, κύριον Γκροντά. Αὐτὸ ἄλ-
λως τε ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα σκεφθῇ, ἀλλὰ ἐπὶ τέλος
ἔχει κανεὶς τὸ φιλότιμό του καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ
κάμω ζήτημα· δὲν ἔπρεπε νὰ φανῶ τόσο φοβιτσιά-
ρης...

Ἀπὸ τὴ βία τοῦ ταξιδίου μοῦ εἶχα λησμονήσει
τὸ ρεβόλβερ μου, ἕνα ὠραῖο ρεβόλβερ, ποὺ τραβεῦ-
σε θαυμάσια καὶ τὸ ὅποιον μεταχειρίζομαι μὲ
πολλὴν ἐπιτηδεύτητα.

Ἐκτός ἀπὸ ἕνα σαπὶ, ἕνα ρόπαλο καὶ μιὰ σού-
βλα, δὲν ἦταν ἐκεῖ μέσα ἄλλο ὕπλον. Καὶ
μὲ αὐτὰ τὰ πράγματα ἔπρεπε νὰ ἀντιμετωπίσω καὶ
νὰ τρέψω εἰς φυγὴν ληστές, καλῶς ὠπλισμένους,
οἱ ὅποιοι τὰ πάντα μπορούσαν νὰ τολμήσουν εἰς ἕνα
τέτοιο μοναχικὸ σπίτι καὶ μέσα στὰ εὐρύδιασμα
τοῦ ἀνέμου

«Ναί, ἐσκεπτόμουν, αὐτὲς εἶναι κουταμάρες...
Θὰ μὲ σράξουν σὺν κοτόπουλο»

Ἐκαια τὴν σκέψιν ἂν θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ
τυλιχθῶ μὲ τὸ παλτό μου καὶ νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ
στὸ πανδοχεῖο ἢ «Μπεκάτσα», ὅταν χτύπησε ἡ
πόρτα.

«Νὰ τους! ἐμουρούμισα»

Ἡ καρδιά μου ἐμάζεψεν τόσο πολὺ, ὥστε ἐνέ-
μισα πῶς θὰ ἔχανα τὰς σκέψεις μου. Ὑστερὰ μὲ
κατέλαθεν ἕνα εἶδος φοικτῆς ἡρεμίας. Θυμᾶμαι πο-
νάκι πῶς προσπάθησα νὰ συγκεντρώσω τὰς σκέ-
ψεις μου, ἂν μπόρῃ νὰ πῇ κανεὶς πῶς ἦταν σκέ-
ψεις ἐκεῖναι.

Ὅπως δὴ ποτε κατῴρωστα καὶ διηυθύνθη πρὸς
τὴν πόρτα καὶ ἐφώνησα:

— Ποῖς εἶναι ἐκεῖ;

— Ταξιδιώτες, ποὺ ἔχασαν τὸν δρόμον τους, ἀ-
πῆντησε μιὰ ἄγρια φωνή, καὶ θέλουν ν' ἀναπαυ-
θοῦν μιὰ στιγμή.

Ἐπαύθησα καθαρὰ ὅτι αὐτὴ ἡ φωνὴ ἦταν ἀ-
νάμικτη ἀπὸ φοικτὴν καὶ κάποιαν εἰρωνίαν.

Μὲ αὐτὴ τὴν ἀναθεματισμένη βροχή δὲν ἤθε-
λα νὰ ἤμουν στὴ θέσιν, ἀπῆντησα. Σταθῆτε ν'
ἀνοίξω τὴν πόρτα καὶ μορεῖτε νὰ περάσετε ἐδῶ
τὴ νύχτα, ἂν σὰς κάνει εὐχάριστη.

Ἐσοῦσα ἀποφασιστικὰ τὸν σύρτην, ἐξεκλείδωσα
τὴ μεγάλη κλειδαριὰ καὶ ἀνοῖξα τὴν πόρτα
Τὸ ἀσθενικὸ φῶς τῆς λάμπας μοῦ ἔδειξε τέσσα-
ρας ἀνθρώπους διαφορετικὰ ντυμένους. Τὸ νερὸ ἔ-
τορε ἀπὸ τὰ φάθνα καπέλλα τους.

— Μπα! εἰπὼν. Εἰσθε μούσκεμμα. Λιγάκι κα-
σὶ δὲν θὰ σὰς κάνει κακὸ. Ὅριστε, λοιπόν, ὁρίστε
μέσα!

Ἀλλήλοκτυπήθησαν μὲ κορυὰ καὶ ἐκπληκτὰ
βλέμματα. Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς, ἕνας κατάχρονος,
ποὺ εἶχε τὸ πρόσωπον ληστοῦ, ἀπεκρίθη τότε:

— Εἰσθε πολὺ καλάς.

Καὶ μῆκε μέσα χωρὶς δισταγμὸν, ἀκολουθοῦ-
μενος ἀπὸ τοὺς ἄλλους τρεῖς.

Αὐτὴ ἡ στιγμή ἦταν πολὺ τρομαρῇ. Ἐν τοῦ-
τοις νομίζω, ὅτι δὲν ἐπρόδωσα τὴν ταράχην μου,
οὔτε μὲ τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν, οὔτε μὲ ἕνα κί-
νημα τοῦ προσώπου μου. Τὸ αἶσθημα τοῦ πεπρωμέ-
νου μὲ καθίστα ἥρενον. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι οὐδεὶς
μωμεθύνος δὲν ἐγνώρισε ποτέ, ὅπως ἐγώ, πληρέ-
στερον τὴν ἀπεδοχὴν τοῦ ἀναπορεύετου, τοῦ μοι-
σίου.

Ἐδεῖξα στοὺς ἀνθρώπους τὸ χρημαστῆρι γιὰ
νὰ κρατῶσαν τὰ καπέλλα των καὶ τότε παρατήρη-
σα ὅτι δύο ἀπὸ τοὺς ξένους μοῦ ἔφεραν ἕνα μικρὸ
σακκὶ ἀπὸ λινὸν ὑφασμα, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα
τὸ «σακκὶ μὲ τὴν λείαν».

Πεινᾶτε ἴσως, εἶπα ἥρεμα. Δυστυχῶς δὲν ἔ-
χω νὰ σὰς προσφέρω τίποτε τὸ ἐκτακτόν. Μενάχε
φωμὶ, λίγα ψιττὸ ποὺ ἔμεινε, λίγες φέτες χοιρομέ-
ρι, δύο-τρεῖς μπουκάλες κρασί...

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ κεφάλι φωνῇ μὲ κύτταξε
προσεκτικὰ καὶ μουρμούρισε:

— Σὰς εὐχαριστοῦμε. Θὰ μείνουμε εὐχαριστημέ-
νοι μὲ ὅ,τι βρεθῇ

Τοὺς ὡδήγησα εἰς τὴν τραπεζαρίαν καὶ τοὺς
σεβόησα ἀπὸ τὸν μπουφὲ ὅσα τοὺς εἶχα ὑποσχε-
θῇ. Οἱ τολμηροὶ ἐπισκέπται ἐκῆθησαν μὲ πρόσωπα
ἐκφράζοντα κάποια ἀμνηχανία

Ἦταν ἐκεῖ ἕνας ψιττός, μὲ προχωρημένην φα-
λάκρην, μὲ δόντια λύκου καὶ κίτρινα μάτια ὁ ὁποῖ-
ος ἐσφύριζε μὲ τὴ μύτη. Ἐνῶ μικρὸς μὲ μούτρο
ποντικοῦ, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχεν ὑψηλότερον τὸν δεξιὸν
τοῦ ὤμου ἀπὸ τὸν ἀριστερόν, ἔβριγνε ὑποπτα βλέμ-
ματα πρὸς ὅλους τὰς διευθύνσεις.

Ὁ τρίτος εἶχεν ἕνα τεράστιον πρόσωπον, ἔμοιαζε
μὲ ἱπποπόταμον καὶ τὰ χεῖλη του ἐκρέμοντο σὺν
μυοτενία.

Τέλος, ὁ τέταρτος, ὁ ἀπατορπαυότερος, ὁ μόνος
ποὺ εἰχεμύλησε εἰς τὴν ὥραν, εἶχε δύο τεράστια
πόδια ἀρκακτικοῦ θηρίου καὶ ἕνα τετράγωνον πρό-
σωπον μὲ ἐξέχοντα σφαιροειδῆ ὅστα τῶν παρειῶν.

Μιὰ-δὺ ὥρες ἔκαναν ὑπόπτους κινήσεις, τὰς
ὁποίας κατέπνιζεν ἀμέσως Τέλος, ὁ ἄνθρωπος μὲ
τὸ κεφάλι φωνῇ, εἶπεν ἀπεριφράστως:

— Δὲν σὰς ληστεύομεν, νομίζω.

Ἡ μὲν μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ εἶχα περισσότερα
νὰ σὰς προσφέρω, ἀπῆντησα.

— Ἀς φάμε, λοιπόν, εἶπε σοβαρῶς στοὺς συν-
τρόφους τοῦ. Ἐχουμε κάνει μγάλο δρόμο καὶ
πεινάμε.

Ἐφαγαν μὲ θηριώδη βουλιμίαν, ὕστερα δὲ εἶπεν
ὁ φολακὸς μὲ εἰρωνικὸ γέλιο:

— Εἰσθε μόνος ἐδῶ;

— Ναί, εἶπα, ἐντελῶς μόνος.

Αὐτὴ ἡ μοναξιά θὰ ἦταν πολὺ καλὴ γιὰ ἀν-
θρώπους ἀλιτηρίους.

Ἄν δὲν ἤμουνα ἐδῶ, θὰ ἦταν ἀκόμη καλλίτε-
ρα. Ἀλλως τε δὲν εἶναι πολλὰ πράγματα ἐδῶ μέσα
γιὰ νὰ πάω κανεὶς.

Αὐτὸ εἶναι σωστό, εἶπεν ὁ μικρὸς μὲ τὸ πον-
τικίσιο μούτρο. Ἀλλὰ ἀφοῦ εἰσθε ἐδῶ, θὰ εἶναι ἐ-
δῶ καὶ τὸ πορτοφόλι σας!

Ἀρχισα νὰ γελῶ:

Ὅπως δὴ ποτε οὔτε ἀπόψε, οὔτε αὔριο, οὔτε
ἔως τῆς ὥρας ποὺ θὰ φύγω. Εἰρετε τί βρίσκεται
μονάχα σὲ ὅλο τὸ σπίτι μου;

— Ὅχι, ἀπῆντησεν ὁ ἱπποπόταμος μὲ ἀπληστίαν.

Πεινῆντα φράγκα καὶ λίγες δεκάρες...

Ἀφῆστε τα αὐτὰ.

— Σὰς δεσμεῖ ἐπιστήμως!

Ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ ἐστράφησαν πρὸς ἐμέ. Σὰς
παρακαλῶ νὰ πιστέψετε ὅτι τὸ θέαμα ποὺ εἶχα ἐ-
νώπιόν μου ἦτο πολὺ ἀξιόλογον. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ
ἔμοιαζε μὲ ἱπποπόταμον, ἔκαμε μιάν ὑπουλον κί-
νησιν ὁ ἄλλος μὲ τὰ δόντια τοῦ λύκου ἐσφύριζε
ζωηρότερον καὶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ποντικίσιο μού-
τρο τὸ συνέσπασε φοικωδῶς.

— Στοιχηματίζετε γι' αὐτὰ ποὺ λέτε; εἶπε.

— Στοιχηματίζω τὰ πενήντα φράγκα ποὺ ἔχω,
ἀντὶ ἐνός σοῦγκου, ἀπῆντησα μὲ ἀτάραχον ἥρεμίαν.

Εἶμαι βέβαιος ὅτι μὲ ἐπιστάσαν. Ἐν τούτοις ἡ
ἀγρία ἀπληστία δὲν ἦταν ὀλιγώτερον ζωηροποιμένη
εἰς τὸ πρόσωπόν των. Μόνον ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πρό-
σωπον ληστοῦ ἐφάνητο ἀπαθής. Εἶχε κολλήσει τὰ
ἀπτερυγίατά του ἐπὶ τὸν ἐπῶμόν μου καὶ ἐμουρ-
μούριζε μὲ ὑπόκωπτον ἀπειλήν:

— Δὲν παίζουμε κανεὶς παρτίδα;

Καὶ ἔδωκα ἀπὸ τὴν τσέπη μου μιὰ καλὴ λερω-
μένη, λιπαρὰ τσάπουλα

— Εἶναι καὶ σπύλια, ἐπεξήγησε. Τὸ καλὸν θὰ
ἀντιπαρασπύει εἰς αἰς λεπτά. Δέχεσθε;

Ἐδῶντο ἕνα δευράτιον σακκούλακι, καταφαγω-
μένο καὶ ἐπῶς ἀπὸ καὶ μέσα κόκκινα φαρόλια, κα-
ταζωρομένα ἀπὸ τὴν πολυκαιρία.

Πολὺ καλὰ, εἶπα. Δὲν νοστάζω καὶ μπορῶ νὰ
παῖξω χαρτιά, ὅπως μπορούσα νὰ κάνω ὅ,τι θέλω
τε ἄλλα

— Ἀς παίξουμε λοιπὸν ζευγάριον... Ἐγὼ θὰ παί-
ξω μὲ αὐτὸν ἐδῶ καὶ σὺ μὲ τὸν ἄλλον, ἐξηκολού-
θησεν, ἐνῶ ἔδειξε τὸν ἄνθρωπον μὲ τὰ δόντια λύ-
κου καὶ τὸν μικρόν... Ὁ πῆμπος θ' ἀναπαυθῇ.

Οἱ ἐπισκέπται μοῦ ἔφαγαν καὶ τὴν τελευταίαν
μπουκίαν των καὶ τὸ παιγνίδι ἄρχισε... Διήρκεσε,
παρ' ὅσον τὸ καταφανὲς κλέψιμο καὶ τὴν καλὴν
μου θέλησιν, πάρα πολὺ. Καὶ ὁ μικρὸς κοῦκκος τοῦ
ρολογιοῦ τῆς κουζίνας ἐσήμανε τώρα τὴν ἐνδεκά-
την, ὅταν, ἀφοῦ ἔχασα πενήντα τέσσαρα φράγκα,
εἶπα:

— Κουράστηκα... καὶ ἂν θέλετε ἄς ἀφήσουμε τὸ
παιγνίδι

Ἀφοῦ σὰς εἶναι ἀδιάφορον, νὰ παύσετε νὰ χά-
νετε! εἶπεν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ πρόσωπον φωνῇ μὲ
βροχὸν γέλιο.

Ἀντὶ νὰ ἀπαντήσω, ἔβγαλα τὸ χερὶ στὴν τσέπη
μου καὶ ἔβγαλα δύο λευκοδίκαια καὶ ἕνα πεντόφραγ-
κα ἐπάνω στὸ τραπέζι. Τὰ πρόσωπα ὅλων διεστά-
λσαν εἰς ἕνα ἰδιαίτερον χαμόγελο. Ὁ ἄνθρωπος μὲ
τὸ πρόσωπον φωνῇ ἐσφύρισε το χερὶ αἰρωνικῶς,
ἀσπυκράσθηκε ἐξῶ καὶ εἶπε:

— Ἐπαψε ἡ βροχή... Μποροῦμε νὰ ξεκινήσου-
με...

Ἐκαμην ἕνα προστακτικὸν κίνημα. Οἱ σύντρο-
φοὶ τοῦ ἐσηκώθησαν σιωπηλοὶ καὶ διηυθύνθησαν
πρὸς τὴν πόρτα.

Τότε εἶπε, ἐνῶ μὲ κύτταζε μὲ τὰ ἄγρια μάτια
τοῦ αὐστηρά, μὲ χαμηλὴ φωνή:

— Καλὰ τὰ κατάφερες. Καὶ ξέρω ὅτι δὲν εἶσαι
εὐλαβὸς. Γιατί, ξέρεις, ἔχω παρατηρήσει, ὅτι οἱ
φύλακοι δὲν ζοῦν πολὺ.

Μοῦ ἔδωσε τὸ τεράστιον χερὶ του καί, μὰ τὸ
θεῖο, ἔβαλα τὸ δικό μου μέσα στὸ δικό του μὲ τὴν
φοικτὴ γὰρ ἀνθρώπου, ὅστις ἀπέφυγε τὰ νύχια
ἀρκακτικοῦ θηρίου.

— Σὺ μωρόν! εἶπεν ὁ ληστής. Καὶ σ' εὐχαρι-
στοῦμε πολὺ...

Ἀκουσα τὰ βήματά των ἀπομακρυνόμενα μέσα
στὴ νύχτα. Ἡ ζωὴ μοῦ ἐφάνη νέα, θαυμασία, αἰω-
νία...

I. ΡΟΝΩ

ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

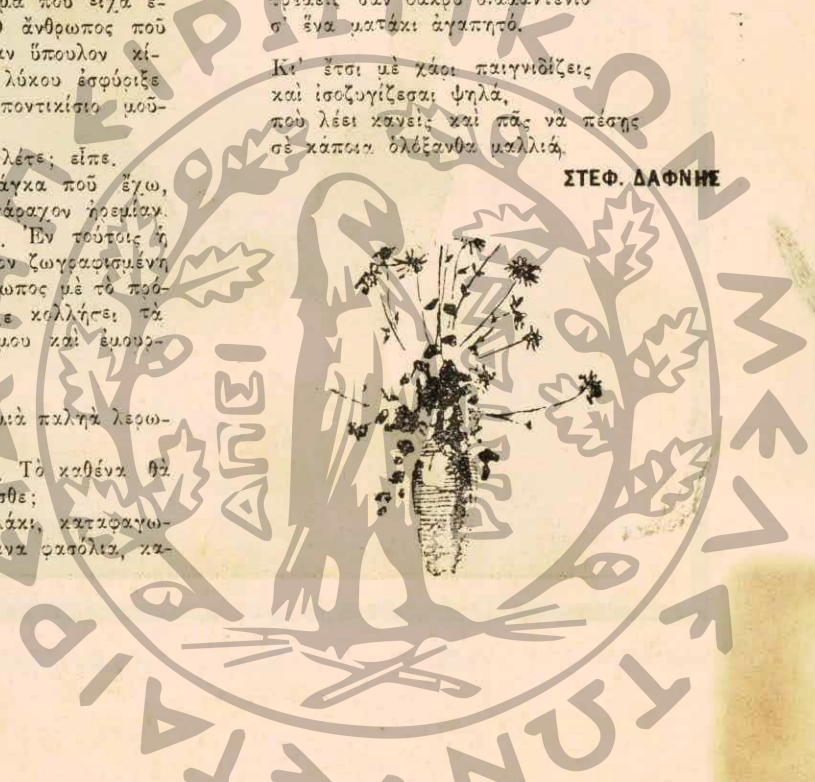
Τρέμεις, γλυκέ μου Ἀποσπερίτη,
ἀπ' τὴν κορφοῦλα τοῦ βουνοῦ,
στολίδι ἀπόκοσμο τοῦ ὠραίου
τριανταφυλλένιου δελτινοῦ!

Πόσα ματάκια δακρυσμένα
ἀπ' τὴν ἀπέραντη τὴ γῆ
καὶ πόσα ταῖρια ἐρωτεμένα
σὲ ἀκολουθεῖν μὲ στοργή.

Καὶ σὺ ἀπ' τὴν ἄγνα τὴν οὐράνια
μὲ τ' ἅγιο φῶς τὸ εὐλογητό,
τρέμεις σὺν δάκρυ διαμαντένιο
σ' ἕνα ματάκι ἀγαπητό.

Κι' ἔτσι μὲ χάρι παιγνιδίεσσιν
καὶ ἰσορυγίεσσιν ψηλά,
ποῦ λέει κανεὶς καὶ πᾶς νὰ πᾶς
σὲ κάποια ὁλόκαυθα μαλλιά!

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΗΣ

ΠΟΥ ΠΑΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ...

ΑΘΗΝΑΙ
28
Μαρτίου
1925

ΕΤΡΟΜΑΞΕΑΝ πολύ οι άνθρωποι την νύκτα της περασμένης Τετάρτης, όταν έσβυσαν όλα τα ηλεκτρικά κι' η πόλις έδυθή εις βαθύτατον σκότος. Είς άλλην περίστασιν, θά έμάντευαν ότι επρόκειτο περί γεγονότος τυχαίου και παροδικού και δεν θάησυχούσαν διόλου. Άλλα την νύκτα εκείνην, με την νευρικότητα της απεργίας, εμφανίσθησαν τα φοβερώτερα. Και εις ένα σπίτι, όπου ήταν μω-
ζευμένοι πέντ' έξη φίλοι κι' έπαιζαν ραμί, ή είδη-
σις, την οποίαν έφεραν απ' έξω κάποιος, επροξέ-
νησεν αληθινόν πανικόν. Άφησαν τα χαρτιά κι' έ-
κοίταζαν τ'α γκάζια των, περιμένοντες να σβύσουν
κι' αυτά από στιγμής εις στιγμήν. Επλησίαζαν τα
παράθυρα και, μη βλέποντες τίποτε άλλο από ένα
πυκνόν και άγριον σκοτάδι, επέστρεφαν εις τας θέ-
σεις των, με την απόφασιν να διανυκτερεύσουν έ-
κει όπου εύρέθησαν. Όταν μάλιστα ήλθεν απέξω
και κάποιος άλλος κι' είπεν ότι είδε να γυρίζουν αὐ-
τοκίνητα με ώπλισμένους στρατιώτας, εδωδιώθη-
σαν πλέον ότι ή διακοπή του φωτισμού δεν ήτο
καθόλου τυχαία, άλλ' ότι οι άπεργοι έκοψαν κάπου
τό... καλωδίον, διά να καθίσουν την πόλιν εις τό-
σόντος και να κάμουν τα δικά των. Μπολσεβικικόν
κίνημα, τό ολιγώτερον! "Ετσι οι ειρηνικοί έκείνοι
ραμπαζίκται απέφασαν να μην τό κουνήσουν ως
τό πρωί, κοιμώμενοι, έν ανάγκη εις τούς καναπέδες.
"Αλλ' άμα επέρασεν ή πρώτη συγκίνησης, βλέπον-
τες κιόλα ότι τα γκάζια των δεν έσβυναν και ά-
κούοντες έξω άκραν ήσυχίαν, ξανάπιασαν σιγά-σιγά
τα χαρτιά και τό γύρισαν... εις την φιλοσοφίαν.
—Πού πάει ο κόσμος μ' αυτές τις άπεργίες! εί-
πε κάποιος.
—Στό Μπολσεβικισμό, πού άλλού; άπεκρίθη άλ-
λος.
—Ανάγκη της ζωής! επρόσθεσε τρίτος.
—Μοιραίον! εφώνησε τέταρτος.
Και καθένας, προσέχων όλονέν να κάμη και τό
ραμί του, για να κάψη τούς άλλους και να πάρη τό
πότ, είπε την γνώμην του διά την μεταπολεμικήν
αυτήν πορείαν του κόσμου προς τό Μοιραίον. Άλλά
σύντομα, με μικράς, κομμένες φράσεις, πού μάλλον
έγεννούσαν παρά έλυαν άπορίας... "Ετσι επέραςε
μισή ώρα. "Όταν άξαφνα... έγεινε φώς!

Η τυχαία βλάβη του ηλεκτρικού διωρβώθη και,
από τα παράθυρα, ή πόλις έφάνη πάλιν καταφωτι-
στη, όπως πάντοτε. Ούτε άποκοπή λοιπόν του κα-
λωδίου, ούτε κίνημα, ούτε Μπολσεβικισμός, ούτε
τίποτε. Και ταυτοκίνητα με τούς ώπλισμένους στρα-
τιώτας... δραμα νυκτός τρομώδους και σκοτεινής.
Αύριον, κατά πάσαν πιθανότητα, θά έληγε κι' ή ά-
περγία. Και ο κόσμος θά επανήρχετο εις την τρο-
χίαν του και εις την ήσυχίαν του. Τί καλά!

—Εμπρός! είπε τότε κάποιος από τούς παίκτας.
Τό ραμί μας και λιγάκι γρήγορα. Δε θά ξεμερω-
θούμε έδω. Πρέπει να πάμε και στα σπίτια μας.

Κανένας φόβος τώρα. Και οι άνθρωποι πού πρό
όλιγου έρχέπτοντο να κοιμηθούν όπως-όπως εις
τούς καναπέδες, εδιάζοντο να επιστρέφουν εις τα
μακρινά των σπίτια και να θρουν τα ώραία κρεβ-
βάτια των.

—Πού πάει λοιπόν ο κόσμος μ' αυτές τις άπερ-
γίες; ήρώτησε κάποιος γελών.

—Να κοιμηθί! άπεκρίθη ο άστείος της συντρο-
φιάς.

—Και όμως, εφώνησε τρίτος, κτυπών με τον
γρόνον του τό τραπέζι:

—Τί; Η γή κινείται;

—Και ή γή κινείται και ο κόσμος, φίλε μου,
πάει εκεί πού είπαμε. Τό κίνημα πού φοβηθή-
καμε γι' άπόψε, άπλως άνεβλήθη. Για ένα χρόνο;
Για πέντε; Για δέκα; Αδιάφορο! Πάντα μιιά μέρα
θά γίνη. Και ξερέτε γιατί; Γιατί... νικήθηκε στον
πόλεμο ή Γερμανία!

—"Αν δεν ενικάτο δηλαδή;

—Θά είχαμε τώρα παντού, σ' όλο τον κόσμο, μιιά
άπολυταρχία. Κάθε καταεργής θά γύριζε στό
μπάγκο του. Και για πολλά χρόνια, θά ζούσαμε η-
συχα, φτηνά κι' εύτυχισμένα. Ούτε αύξησι θά γύ-
ρευαν, ούτε άπεργίες θά έκαναν οι εργάται. Παρά θά
εδούλευαν όλοι σά σκυλιά έννιά και δέκα ώρες την
ήμέρα... Φυσικά, ή κοινωνική επανάστασι θά έ-
σπούσε και πάλι. Κι' ίσως χειρότερα από τώρα.
"Αλλά θά την έδλεπαν τα παιδιά μας. "Εμείς θά
ζούσαμε με ήσυχία...

—Εμείς λοιπόν, τούς μεσόκοπους και τούς γέ-
ρους, μās εύνομερε καλύτερα να νικήση ή Γερμα-
νία; Θά περνούσαμε ειρηνικά τα τελευταία τούλα-
χιστο χρόνια της ζωής μας;...

—Ναι, άλλα πρώτα και τούς νέους, τα παιδιά. Θά
ήθελαν αυτοί να ζήσουν ειρηνικά τα πρώτα τους
χρόνια, για να παρασταθούν ύστερα στη μεγαλύ-
τη κοσμοχαλασιά;... "Ας μην είμεθα εγωιστάι!

"Ενα πράγμα πού πρόκειται να γίνη, ως γίνη τό γρη-
γορώτερο. "Εμείς θάμαστε δυστυχισμένοι, άλλα τα
παιδιά μας θά είναι εύτυχέστερα.

—Θά είναι όμως κι' αυτά; "Εδω είναι τό ζή-
τημα!

—Θά είναι! "Εγω φρονώ ότι θά είναι. "Αν θάλ-
λάξη ο κόσμος, θάλλάξη στό καλύτερο. Αυτό μās

—Πού πάει ο κόσμος μ' αυτές τις άπεργίες! εί-
πε κάποιος.

—Στό Μπολσεβικισμό, πού άλλού; άπεκρίθη άλ-
λος.

—Ανάγκη της ζωής! επρόσθεσε τρίτος.

—Μοιραίον! εφώνησε τέταρτος.

Και καθένας, προσέχων όλονέν να κάμη και τό
ραμί του, για να κάψη τούς άλλους και να πάρη τό
πότ, είπε την γνώμην του διά την μεταπολεμικήν
αυτήν πορείαν του κόσμου προς τό Μοιραίον. Άλλά
σύντομα, με μικράς, κομμένες φράσεις, πού μάλλον
έγεννούσαν παρά έλυαν άπορίας... "Ετσι επέραςε
μισή ώρα. "Όταν άξαφνα... έγεινε φώς!

Η τυχαία βλάβη του ηλεκτρικού διωρβώθη και,
από τα παράθυρα, ή πόλις έφάνη πάλιν καταφωτι-
στη, όπως πάντοτε. Ούτε άποκοπή λοιπόν του κα-
λωδίου, ούτε κίνημα, ούτε Μπολσεβικισμός, ούτε
τίποτε. Και ταυτοκίνητα με τούς ώπλισμένους στρα-
τιώτας... δραμα νυκτός τρομώδους και σκοτεινής.
Αύριον, κατά πάσαν πιθανότητα, θά έληγε κι' ή ά-
περγία. Και ο κόσμος θά επανήρχετο εις την τρο-
χίαν του και εις την ήσυχίαν του. Τί καλά!

—Εμπρός! είπε τότε κάποιος από τούς παίκτας.
Τό ραμί μας και λιγάκι γρήγορα. Δε θά ξεμερω-
θούμε έδω. Πρέπει να πάμε και στα σπίτια μας.

Κανένας φόβος τώρα. Και οι άνθρωποι πού πρό
όλιγου έρχέπτοντο να κοιμηθούν όπως-όπως εις
τούς καναπέδες, εδιάζοντο να επιστρέφουν εις τα
μακρινά των σπίτια και να θρουν τα ώραία κρεβ-
βάτια των.

—Πού πάει λοιπόν ο κόσμος μ' αυτές τις άπερ-
γίες; ήρώτησε κάποιος γελών.

—Να κοιμηθί! άπεκρίθη ο άστείος της συντρο-
φιάς.

—Και όμως, εφώνησε τρίτος, κτυπών με τον
γρόνον του τό τραπέζι:

—Τί; Η γή κινείται;

—Και ή γή κινείται και ο κόσμος, φίλε μου,
πάει εκεί πού είπαμε. Τό κίνημα πού φοβηθή-
καμε γι' άπόψε, άπλως άνεβλήθη. Για ένα χρόνο;
Για πέντε; Για δέκα; Αδιάφορο! Πάντα μιιά μέρα
θά γίνη. Και ξερέτε γιατί; Γιατί... νικήθηκε στον
πόλεμο ή Γερμανία!

—"Αν δεν ενικάτο δηλαδή;

—Θά είχαμε τώρα παντού, σ' όλο τον κόσμο, μιιά
άπολυταρχία. Κάθε καταεργής θά γύριζε στό
μπάγκο του. Και για πολλά χρόνια, θά ζούσαμε η-
συχα, φτηνά κι' εύτυχισμένα. Ούτε αύξησι θά γύ-
ρευαν, ούτε άπεργίες θά έκαναν οι εργάται. Παρά θά
εδούλευαν όλοι σά σκυλιά έννιά και δέκα ώρες την
ήμέρα... Φυσικά, ή κοινωνική επανάστασι θά έ-
σπούσε και πάλι. Κι' ίσως χειρότερα από τώρα.
"Αλλά θά την έδλεπαν τα παιδιά μας. "Εμείς θά
ζούσαμε με ήσυχία...

—Εμείς λοιπόν, τούς μεσόκοπους και τούς γέ-
ρους, μās εύνομερε καλύτερα να νικήση ή Γερμα-
νία; Θά περνούσαμε ειρηνικά τα τελευταία τούλα-
χιστο χρόνια της ζωής μας;...

—Ναι, άλλα πρώτα και τούς νέους, τα παιδιά. Θά
ήθελαν αυτοί να ζήσουν ειρηνικά τα πρώτα τους
χρόνια, για να παρασταθούν ύστερα στη μεγαλύ-
τη κοσμοχαλασιά;... "Ας μην είμεθα εγωιστάι!

"Ενα πράγμα πού πρόκειται να γίνη, ως γίνη τό γρη-
γορώτερο. "Εμείς θάμαστε δυστυχισμένοι, άλλα τα
παιδιά μας θά είναι εύτυχέστερα.

—Θά είναι όμως κι' αυτά; "Εδω είναι τό ζή-
τημα!

—Θά είναι! "Εγω φρονώ ότι θά είναι. "Αν θάλ-
λάξη ο κόσμος, θάλλάξη στό καλύτερο. Αυτό μās

—Πού πάει ο κόσμος μ' αυτές τις άπεργίες! εί-
πε κάποιος.

—Στό Μπολσεβικισμό, πού άλλού; άπεκρίθη άλ-
λος.

—Ανάγκη της ζωής! επρόσθεσε τρίτος.

—Μοιραίον! εφώνησε τέταρτος.

Και καθένας, προσέχων όλονέν να κάμη και τό
ραμί του, για να κάψη τούς άλλους και να πάρη τό
πότ, είπε την γνώμην του διά την μεταπολεμικήν
αυτήν πορείαν του κόσμου προς τό Μοιραίον. Άλλά
σύντομα, με μικράς, κομμένες φράσεις, πού μάλλον
έγεννούσαν παρά έλυαν άπορίας... "Ετσι επέραςε
μισή ώρα. "Όταν άξαφνα... έγεινε φώς!

Η τυχαία βλάβη του ηλεκτρικού διωρβώθη και,
από τα παράθυρα, ή πόλις έφάνη πάλιν καταφωτι-
στη, όπως πάντοτε. Ούτε άποκοπή λοιπόν του κα-
λωδίου, ούτε κίνημα, ούτε Μπολσεβικισμός, ούτε
τίποτε. Και ταυτοκίνητα με τούς ώπλισμένους στρα-
τιώτας... δραμα νυκτός τρομώδους και σκοτεινής.
Αύριον, κατά πάσαν πιθανότητα, θά έληγε κι' ή ά-
περγία. Και ο κόσμος θά επανήρχετο εις την τρο-
χίαν του και εις την ήσυχίαν του. Τί καλά!

—Εμπρός! είπε τότε κάποιος από τούς παίκτας.
Τό ραμί μας και λιγάκι γρήγορα. Δε θά ξεμερω-
θούμε έδω. Πρέπει να πάμε και στα σπίτια μας.

Κανένας φόβος τώρα. Και οι άνθρωποι πού πρό
όλιγου έρχέπτοντο να κοιμηθούν όπως-όπως εις
τούς καναπέδες, εδιάζοντο να επιστρέφουν εις τα
μακρινά των σπίτια και να θρουν τα ώραία κρεβ-
βάτια των.

—Πού πάει λοιπόν ο κόσμος μ' αυτές τις άπερ-
γίες; ήρώτησε κάποιος γελών.

—Να κοιμηθί! άπεκρίθη ο άστείος της συντρο-
φιάς.

—Και όμως, εφώνησε τρίτος, κτυπών με τον
γρόνον του τό τραπέζι:

—Τί; Η γή κινείται;

ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΟΤΙ ΒΛΕΠΩ ΚΑΙ ΑΚΟΥΩ

ΑΙ ΠΟΛΥΑΣΧΟΛΟΙ

ΤΑ τακτικώτερα ραντεβού των τώρα δίδουν αι
ατθίδες εις τα κομμωτήρια, αφού μία πολύ
καθώς πρέπει κουρεμένη της εποχής όφείλει να
κόβη τα μαλλιά της τρεις φορές την εβδομάδα.
Τόσον πολύ μεγαλώνουν τα μαλλιά των γυναικών;
Βεβαιότατα, όταν μία και μόνη τριχίτσα μήκους ή-
μίσεος εκατοστούμετρου αν τύχη και δεν είνε προσαρ-
μοσμένη προς τό σύνολον, φέρει άναστάσιωσιν, δυσ-
αρμονίαν. Πηγαίνουν, λοιπόν, τακτικώτερα και α-
πό της μοδίστρας των εις τα κουρείς, διότι αν δεν
έχουν να κουρευθούν θά πρόκειται να λούσουν τα
μαλλιά των ή να τα όντυλάρουν.

—"Αν τα έκβαν, αν τα έξυρίζαν έντελώς, ύ-
πηρχεν έλπίς να έδλεπα κάποιον ήμέραν την γυ-
ναϊκά μου εις τό σπίτι, εδήςλωσε κάποιος σύζυγος.

"Εσπευσε δε να προσθήσῃ:

—Μόνον την ήμέραν; Καταντά να μη την βλέ-
πω και την νύκτα.

Πράγματι, ολιγώτερον όλων πού βλέπει σήμερα
μιά γυναίκα είνε ο σύζυγος. "Όταν έχη πίκ-νιχ ή
κυρία εξαφανίζεται, από την εδδόμην πρωινήν. "Αν
επανεέλθῃ τα μεσάνυχτα, μπορεί να μην άνησυχήσῃ
όταλκίπως σύζυγος, ότι δεν την έκψε αυτοκί-
νητον. Δεν έχει έκδρομήν; Είς τας έννέα πρέπει να
είναι εις τα έμπορικά, εις τας ένδεκα εις την μα-
στιχάν, εις τας δώδεκα εις τό πρόγευμά της όπου
δήποτε άλλού παρά εις τό σπίτι της. Κατά τας ά-
πεγευματινάς ώρας είναι άγκυζέ από τό τένις, ά-
πό τας συνεδριάσεις φιλανθρωπικών ιδρυμάτων, ά-
πό τας τέτα Μόλις βραδυάση όφείλει να παρευρεθί
τό ολιγώτερον εις πέντε μαστίχας. "Αλλά ο κινη-
ματογράφος, τό θέατρον, ο χορός, ή έκθεσις εικώνων
ή μοντέλων, αι επίκαιφεις, της άφαιρούν και τό
ένα ένδεχόμενον τέταρτον του ήμερονυκτίου, πού
μπορούσε να διαθέσῃ διά τό σπίτι της. "Ηκούσῃ
κυρία τού κόσμου, βλέπουσα μετά πολλας εβδομά-
δας τό παιδί της, να λέγη κατάπληκτος:

—Πωπώ! πόσον μου έμεγάλωσε ο μπερμπέκος
μου! Αγνώριστος έγινε!

Και έπειτα συνήθισεν να λέγωμεν διά τας γυ-
ναϊκάς, ότι είνε άεργοι. Είνε καιρός να επέμβῃ τό
κράτος όπως, διά λόγους φιλανθρωπίας, κανονίσῃ
τας εργασίμους ώρας των. Μονάχα να τας βλέπη
κανείς περιμενούσας εις τό κουρείον να πάρουν σει-
σαν, παρηγορείται από τα ίδια μας βάσανα με την
εώραν μας εις την αγοράν. Είς τα μεγάλα κομμω-
τήρια περνούν πολλάκις μιιά εβδομάδα πριν δια να
πάρουν ώραν εις ώρισμένην ήμέραν, όπως κουρευ-
θούν. "Ο εύτυχών ή δυστυχών, όπως θέλετε, να
διαβάξη τό σημειωματάριον, τό όποιον κλείει ή
παντίτσα κοσμικής κυρίας, άπορεί πώς είνε δυνα-
τόν ένα τόσο μικρόν κεφαλάκι, όπως τό γυναικεί-
ον, να άπασχολήται με έκοντοντάδας μικροϋποθέσε-
ων, αι όποιαι είνε τόσο περίπλοκαι, όσον και ή έγ-
κατάστασις τεραστίου μηχανουργείου. Και όμως ό-
λα τα καταφέρουν πάντα περίφημα, χωρίς βέβαια
και εις τό αυτοκίνητον, άλλα και εις τον σύζυγον,
ο όποιος πληρώνει και τούτο. Δεν πρέπει να έκ-
πληττώμεθα βλέποντες τα αυτοκίνητα τρέχοντα τό-
σον πολύ εις τας "Αθήνας. Τα συνήθισαν αι πολυά-
σχολοι κοσμική κυρίες, αι όποιαι πρέπει να παρευ-
εσκωνται εις δυνατά ταυτοχρόνως εις δέκα μέρη.
"Ακόμη και εις τό αυτοκίνητον εργάζονται. "Ε-
χουν να διαβάσουν την ήλληλογραφίαν των. Και
πρό-όλιγον να ήγημονήσωμεν τό πόκερ των. Και
δι' αυτό άκόμη εύρίσκουν καιρόν. Πώς όχι, όταν
πρόκειται να χάσουν μερικά γιλιόδας άκόμη; Αί
φιλανθρωπικώτεροι μάλιστα εύκαιρούν και πλέκουν
κάτι διά τούς πτωχούς. Μόνον, διά τον ταλκίπωρον
σύζυγον δεν εύκαιρούν ποτέ, άλλα θά ήτο πολύ ε-
γωιστής αν είχε την άξίωσιν να βλέπη την σύζυγον
του περισσότερον από τον χουρά της. "Αρκεί, ότι
είνε ο έπαρκέστερον πληροφορούμενος περί της καθη-
μερινής δράσεώς της, αφού πούς αυτόν φθάνουν ό-
λα αι λογαριασμοί της. Εξέρσῃ όμως και ένας έκ-
νοποιημένος σύζυγος. Θυμιασθενικώς άσχηγίτῃ, διαί
επί τέλους ή γυναίκα του έχει τρεις εβδομάδας εις
τό σπίτι.

—"Απίστευτον! τού είπαν.

Και για μένα, "Ακούτε, αυτή πού βγαίνει, κά-
θε μέρα από τό σπίτι, να θάλλῃ επί τέλους την έ-
λαράν!

—"Απίστευτον! τού είπαν.

Και για μένα, "Ακούτε, αυτή πού βγαίνει, κά-
θε μέρα από τό σπίτι, να θάλλῃ επί τέλους την έ-
λαράν!

—"Απίστευτον! τού είπαν.

Και για μένα, "Ακούτε, αυτή πού βγαίνει, κά-
θε μέρα από τό σπίτι, να θάλλῃ επί τέλους την έ-
λαράν!

—"Απίστευτον! τού είπαν.

Και για μένα, "Ακούτε, αυτή πού βγαίνει, κά-
θε μέρα από τό σπίτι, να θάλλῃ επί τέλους την έ-
λαράν!

—"Απίστευτον! τού είπαν.

Και για μένα, "Ακούτε, αυτή πού βγαίνει, κά-
θε μέρα από τό σπίτι, να θάλλῃ επί τέλους την έ-
λαράν!

—"Απίστευτον! τού είπαν.

Και για μένα, "Ακούτε, αυτή πού βγαίνει, κά-
θε μέρα από τό σπίτι, να θάλλῃ επί τέλους την έ-
λαράν!

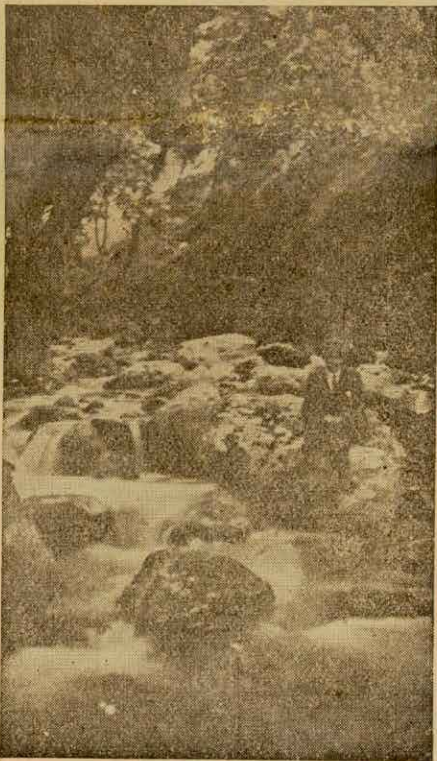
—"Απίστευτον! τού είπαν.

Και για μένα, "Ακούτε, αυτή πού βγαίνει, κά-
θε μέρα από τό σπίτι, να θάλλῃ επί τέλους την έ-
λαράν!

—"Απίστευτον! τού είπαν.

Και για μένα, "Ακούτε, αυτή πού βγαίνει, κά-
θε μέρα από τό σπίτι, να θάλλῃ επί τέλους την έ-
λαράν!

—"Απίστευτον! τού είπαν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΥΣΙΣ.—Μία ρομαντική ρεματαριά εις
τα Μεσώνια Πηλείου (Αποστέλλει δ κ. Δ. Καρα-
κίτσας).

λέει ή "Ιστορία απ' την αρχή του κόσμου ως ση-
μερα.

—Να λοιπόν πού βρήκαμε σιγά-σιγά, πού πάει ο
κόσμος μ' αυτές τις άπεργίες και με τα ρέστα!

—Πού;

—Στό καλύτερο!

—Μα βεβαιότατα! είπε τότε ο άστείος της
συντροφιάς. "Από έναν καναπέ για ύπνο, πάν-
τα καλύτερο είναι ένα κρεβάτι. Και τώ-
ρα εμείς θά πάμε στα κρεβάτια μας. Καληνύχτα,
λοιπόν, κι' αύριο με υγεία. "Ας ξανασβύσουν και τα
ηλεκτρικά. "Αφού ο κόσμος πηγνίνει, στό καλύτερο,
χαλάι τους!

—"Ας μην είμεστε εγωιστάι!

—Μα βεβαιότατα! είπε τότε ο άστείος της
συντροφιάς. "Από έναν καναπέ για ύπνο, πάν-
τα καλύτερο είναι ένα κρεβάτι. Και τώ-
ρα εμείς θά πάμε στα κρεβάτια μας. Καληνύχτα,
λοιπόν, κι' αύριο με υγεία. "Ας ξανασβύσουν και τα
ηλεκτρικά. "Αφού ο κόσμος πηγνίνει, στό καλύτερο,
χαλάι τους!

—"Ας μην είμεστε εγωιστάι!

—Μα βεβαιότατα! είπε τότε ο άστείος της
συντροφιάς. "Από έναν καναπέ για ύπνο, πάν-
τα καλύτερο είναι ένα κρεβάτι. Και τώ-
ρα εμείς θά πάμε στα κρεβάτια μας. Καληνύχτα,
λοιπόν, κι' αύριο με υγεία. "Ας ξανασβύσουν και τα
ηλεκτρικά. "Αφού ο κόσμος πηγνίνει, στό καλύτερο,
χαλάι τους!

—"Ας μην είμεστε εγωιστάι!

—Μα βεβαιότατα! είπε τότε ο άστείος της
συντροφιάς. "Από έναν καναπέ για ύπνο, πάν-
τα καλύτερο είναι ένα κρεβάτι. Και τώ-
ρα εμείς θά πάμε στα κρεβάτια μας. Καληνύχτα,
λοιπόν, κι' αύριο με υγεία. "Ας ξανασβύσουν και τα
ηλεκτρικά. "Αφού ο κόσμος πηγνίνει, στό καλύτερο,
χαλάι τους!

—"Ας μην είμεστε εγωιστάι!

—Μα βεβαιότατα! είπε τότε ο άστείος της
συντροφιάς. "Από έναν καναπέ για ύπνο, πάν-
τα καλύτερο είναι ένα κρεβάτι. Και τώ-
ρα εμείς θά πάμε στα κρεβάτια μας. Καληνύχτα,
λοιπόν, κι' αύριο με υγεία. "Ας ξανασβύσουν και τα
ηλεκτρικά. "Αφού ο κόσμος πηγνίνει, στό καλύτερο,
χαλάι τους!

—"Ας μην είμεστε εγωιστάι!

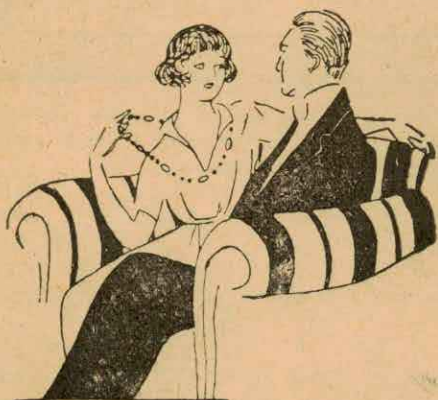
—Μα βεβαιότατα! είπε τότε ο άστείος της
συντροφιάς. "Από έναν καναπέ για ύπνο, πάν-
τα καλύτερο είναι ένα κρεβάτι. Και τώ-
ρα εμείς θά πάμε στα κρεβάτια μας. Καληνύχτα,
λοιπόν, κι' αύριο με υγεία. "Ας ξανασβύσουν και τα
ηλεκτρικά. "Αφού ο κόσμος πηγνίνει, στό καλύτερο,
χαλάι τους!

ΓΡ. ΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΑΚΟΣ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— «Ντελίσ»

Μοναδική ὑπῆρξεν ἡ ἐπιτυχία τὴν ὁποίαν ἐσημείωσεν ὁ χορὸς τοῦ Συλλόγου ὑπὲρ τῶν Ἀπόρων Φυματιῶντων εἰς τὸ «Ντελίσ».

Ἡ αἴθουσα τοῦ ὠραιότατου αὐτοῦ χορευτικοῦ κέντρου, καλλιτεχνικώτατα διακοσμημένη, παρουσίαζε μίαν πράγματι φαντασμαγορικὴν θέαν μετὰ τὸν ἐκλεκτὸν κόσμον τοῦ τῆν εἶχε καταλάβῃ καὶ μετὰ τὰς πλουσιωτάτας τουαλέττας τῶν κυριῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἦτο ὠραιότερα τῆς ἄλλης.

Αἱ προσπάθειαι τῶν κυριῶν τῆς Διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς, ὅπως ἡ χορευτικὴ, ἡ ἐκτετατὴν φιλανθρωπικὴν σκοπὸν, στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας, ὑπερέβησαν κάθε προσδοκίαν καὶ ἐρείλουμεν νὰ τὰς συγχαρώμεν, τόσο αὐτάς, ὅσον καὶ τὸν ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ὅλης διοργανώσεως κύριον Μπουκλάκον, γενικὸν Ταμίαν τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ ἰδρυτὴν τοῦ κοινωφελοῦς αὐτοῦ Συλλόγου, ὅστις προώρῃσται νὰ προσφέρῃ μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς τὸν τόπον μας.

Μεταξὺ τῶν κυριῶν τῆς Διοργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς διακρίναμεν τὰς κυρίας Βερουκίου καὶ Φωτιάδου, ἐπιστατούσας εἰς τὴν παράδοσιν τῶν εἰσιτηρίων, τὰς κυρίας Ρετσίνα καὶ Μισοῦλη εἰς τὸ θεσπάζειν, τὰς κυρίας Σπυρίδην καὶ Καρδύση, ἐχούσας τὴν γενικὴν ἐποπτείαν ἐντὸς τῆς αἰθούσης τοῦ χοροῦ. Ἐξ ἄλλου δὲ τὰς χαριτωμένας δεσποινίδας Δεληγιάννην, Λαμέρα καὶ Καμβύση, αἱ ὁποῖαι μετὰ καλὰ θάκια γεμάτα μετὰ καλὰς διόλκας ἐμοίραζαν ἀνθὲς εἰς τὰ τραπέζια, εἰσπράττουσαι ἐκάστοτε ποσὰ πολὺ ἱκανοποιητικὰ.

Πλὴν τοῦ χοροῦ διάφοροι ἄλλαι ντιστρακίδον ἤλθαν νὰ προσθέσουν τὴν χαριτωμένην των ἐπινόησιν. Οὕτω ἐπιτυχιστάτη ὑπῆρξεν ἡ χιονοθύελλα, ἡ ὁποία ξαρκινὰ ἐξέσπασεν, ἐνῷ ἡ αἴθουσα ἐβυθίστο εἰς τὸ σκότος, καὶ μετέδωκε ξαφνικὰ εἰς τοὺς παρευρισκομένους τὴν ἐντύπωσιν τοῦ φύχου, μόνον ἐπὶ τῇ θεᾷ τῶν κατασκευῶν νυφῶν ποὺ ἀπαλὰ ἐπεφταν ἐξω ἀπὸ τὰ φωτισμένα τζάκια.

Ὁραιότατος ἐπίσης ὁ χορὸς τῆς Ρωσίδος κυρίας Παλαιολόγου, ὅστις καὶ κατεχειροκροτήθη.

Μεταξὺ τοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου διακρίναμεν τὴν κυρίαν Λένα Σκαρμαγκᾶ μετὰ ὠραιότατην κίτρινην τουαλέτταν, τὴν κυρίαν Δεληγιάννην, τὴν κυρίαν Καρέλλα, τὴν κυρίαν καὶ δεσποινίδα Γκούμα, τὴν δεσποινίδα Κοφινᾶ, τὴν κυρίαν Ταρσούλην, ὠραιότατην ὅπως πάντοτε μετὰ τουαλέτταν ἀπὸ κρέπ ζωρὲτ μπλέ νανιέ ὅλα κεντημένα μετὰ σενίγ μπέζ, τὴν κυρίαν Ψίλα, τὴν δεσποινίδα Τομπάκη μετὰ κατὰ μαυρὴν τουαλέτταν, τὴν κυρίαν Παπαγιαννοπούλου μετὰ τουαλέτταν γκρι, ἐναρμονιζομένην ὠραιότατα μετὰ τὰ ἀσημίζοντα μαλλιά τῆς, τὴν συμπαθεστάτην δεσποινίδα Μακρῇ μετὰ μπλέ-ρουὰ τουαλέτταν, τὴν κυρίαν Ἀξελού μετὰ μαῦρα, τὴν χαριτωμένην κυρίαν Κουτρομπή μετὰ τουαλέτταν μαῦρην μετὰ μαῦρες δαντέλλας γκαρνέ, τὴν κυρίαν Βενιζέλου, τὴν κ. Μερκούρη, τὴν δ)δα Ἰατροῖδην, τὴν κ. Μανέντα, τὴν κυρίαν καὶ τὰς δ)δας Ἡσαΐα, ἡ μὲν μία μετὰ τουαλέτταν λευκὴν, ἡ δὲ ἄλλη μετὰ πράσινην, τὴν δεσποινίδα Ήσινικίδην μετὰ ὠραιότατην μπλέ τουαλέτταν, τὰς χαριτωμένας δεσποινίδας Νικολαΐδην, τὴν δεσποινίδα Λούρου, τὴν κυρίαν Τουρεξή μετὰ μαῦρην περλὲ τουαλέτταν, τὴν κυρίαν Γαλιότταν, τὴν κυρίαν Ψιακῇ, τὴν κυρίαν Κονδύλη, τὴν δεσποινίδα Βερουκίου, τὴν δεσποινίδα Χαραλάμπους, τὴν κυρίαν Τσουκαλᾶ, τὴν κυρίαν Μαλάμου, τὴν δεσποινίδα

Μαριέττα Καμβύση μετὰ ὠραιότατην μπλέ τουαλέτταν, τὴν δεσποινίδα Ἐρατὴ Καμβύση μετὰ τουαλέτταν ἐκαὶ καὶ πλείστας ἄλλας ἀκόμη.

Μεταξὺ τῶν κυριῶν διακρίναμεν τοὺς κ. κ. Δεληγιάννην, Σκαρμαγκᾶν, Καραπάνον, Ἀνδριτσάκη, Καρέλλαν, Σπυρίδην, Λιδωρίκη, Ταρσούλην, Δαλαξίην, Γαλιότταν, Φακίην, Ψιακῇ, Νικολαΐδην, Βουλγαρήν, Μινδλερ, Ψίλαν, Παπαλεξόπουλον, Παπαγιαννοπούλον, Ντὲ Ρόζα, Ἀξελόν, Τούμπαν, Μανένταν, Βαρβαρήγον, Παπακοντόμου κλπ.

ΣΣ

— Εἰς τὸ «Καπρί»

Ἐξακολουθεῖ πάντοτε μετὰ μεγάλην ζωηρότητα ἡ χορευτικὴ κίνησις εἰς τὰ διάφορα ντάνσιγκ, καὶ τὴν πρωτεύουσαν θέσιν ἔχει ὡς πάντοτε, τὸ «Καπρί», εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ὁποίου τὴν παρελθούσαν Τετάρτην εἶδαν ἕνα νεωτερισμὸν. Ἡ Γαλλὶς καλλιτέχνις κυρία Κλάρα Ταμπού, ἀκολουθοῦσα τὸ Παρισιῶν σύστημα παρουσίασε διάφορα ὠραιότατα μοντέλα, διὰ τὰ ὁποῖα ἐχρησίμευσεν αὐτὴ ἡ ἰδία ὡς μανικέιν. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ μοντέλλα αὐτά, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχαν καὶ πιτζάμες καὶ κοστούμια μπάνιου, ἐπωλήθησαν ὅλα, μέχρις ἐνός. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην διακρίναμεν τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας Μελισσινού, Θεολόγην, Δελένδην, Καπιταίνην, Παπαμνῶλη, Σκάση, Τραυλοῦ, Γαβριηλίδην κτλ. καὶ τοὺς κ. κ. Βαρουδῆν, Μελισσινόν, Σκάσην καὶ τὸν δεινὸν ἐκ Σύρου χορευτὴν κ. Γ. Βαμβακάρην.

ΣΣ

— Ἀπογευματινὰ

Τὴν παρελθούσαν Δευτέραν δεξιῶσις εἰς τὸ φιλόξενο σπῆτι τοῦ Γεν. Ἀρχιᾶτρου καὶ τῆς Κυρίας Γεωργιάδης.

Ἡ πρόσκλησις ἦτο διὰ τοῖς, τὸ ὁποῖον ὅμως κατέληξεν εἰς μαστίχην προλονξέ.

Οἱ προσκεκλημένοι, γεγενημένοι καὶ ἀπὸ τοῦ μαγευτικοῦ πιάνο τοῦ μαγευτικοῦ διοτυοῦ κ. Θρασυβούλου Γεωργιάδης, δὲν ἐννοοῦσαν νὰ φύγουν. Τὸ ταλέντο τοῦ συμπαθοῦς καλλιτέχνου εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους τοὺς φίλους καὶ γνωρίμους τῆς οἰκογενείας, ταλέντο, τὸ ὁποῖον συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἔκτακτον γαργαλήσιν, διότι ὁ νεαρὸς πιανίστας δὲν ἀρνείται νὰ ἱκανοποιῇ ὅλα τὰ γούστα, τὰ δυσκολώτερα, ὅπως καὶ τὰ ευκολώτερα.

Μεταξὺ τῶν παρευρισκομένων διακρίναμεν τὴν κυρίαν Ροῖλῶ, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Πολίτη, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Καμβύση, ἡ κυρία καὶ ἡ δεσποινὶς Λουριώτη, ὁ κ. Παυλόπουλος, ἡ κυρία Σπυροπούλου, ἡ κυρία Ἀπέργη, ἡ δεσποινὶς τῶν δεσποινίδων Ἐρατὴ Καμβύση εἰς ἕνα τραγοῦδι τοῦ Τότσι καὶ ἕνα ἄλλο τοῦ Σαμάρα, ὁ κύριος Ἀπέργης, ἡ κυρία Σαράτσογλου, ἡ δεσποινὶς Μαριέττα Καμβύση ὠραιότατη μετὰ μαῦρην τουαλέτταν, ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ν. Κορδέλλα, ὁ κύριος Βαφειάδης καὶ ἄλλοι.

ΣΣ

— «Σέσιλ»

Παρ' ὅλην τὴν φύγαν ὁ κόσμος δὲν διατάζει νὰ ἀνέλθῃ μέχρι τῆς Κηφισσίας καὶ νὰ συναθροίσεται ἄλλοις εἰς τὴν ὠραίαν αἴθουσαν τοῦ «Σέσιλ».

Μεταξὺ τῶν ἀνελθόντων μέχρις ἐκεῖ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα διακρίναμεν τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας Λούρα, Κυριακίδου, Κούρτην, Ταμπακοπούλου, Φιλαρέτου, Χατζηπέτρου, Βενιζέλου καὶ πλείστας ἄλλας.

ΣΣ

— Μαστίχες

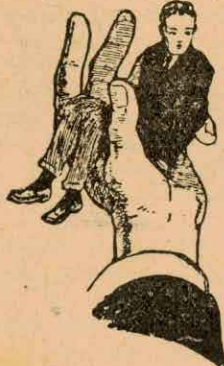
Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα μαστίχα παρὰ τῇ κυρίᾳ Γ. Λούρα, συγγράμους δὲ καὶ μαστίχας. Παρευρέθησαν αἱ κυρία καὶ δεσποινίδες: Μπίλα, Χατζηλαζάρου, Καλλεργή, Σκουζέ, Μεταξά, Μπότση, Σταΐκου, Ἀποστολίδου, Λοβέρδου, Δέλα

Πάλλη, Καρατζᾶ, Εὐκλείδην, Ἀρσεναντινοῦ κλπ. καθὼς καὶ οἱ κ. κ. Λοβέρδος, Δραγοῦμης, Κωνσταντουλάκης, Κουντουριώτης, Κοκκίδης, Πάλλης, Ἀποστολίδης, Χατζηλαζάρου, Βούλτσος, Παπαδιαμαντόπουλος κλπ.

ΣΣ

— Ἡ ἐπέτειος τοῦ Φασισμού

Μία πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἐορτὴ ἐδόθη τὴν παρελθούσαν Δευτέραν τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸ «Καπρί», ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς θῆς ἐπετείου τῆς ἰδρύσεως τοῦ Φασισμού ἐν Ἰταλίᾳ. Ἡ ἐορτὴ ἐδόθη τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἰταλικῆς παροικίας, ἡ ὁποία ἀριθμεῖ πλείστους ὅσους Φασιστάς. Τὴν ὅλην διοργάνωσιν τῆς ἐορτῆς εἶχεν ἀναλάβει ὁ ἐν Ἑλλάδι ἀντιπρόσωπος τῶν Φασιστῶν κ. Φραγκ. Ρότσι. Τὸ πρόγραμμα ποικιλότατον, περιελάμβανε τὰ ἑξῆς: Ἐκτέλεσιν ὑπὸ τῆς ὁρχήστρας τοῦ Ἑλ-

ληνικοῦ Ὕμνου καὶ ἀκολουθῶς τοῦ Ἰταλικοῦ. Μετὰ ταῦτα ὁ κ. Φραγκίσκος Ρότσι, φέρων τὴν ἐπιβλητικὴν στολὴν τοῦ Φασιστοῦ, ἐξέθεσεν ἐν ὀλίγοις καὶ εἰς λαμπρὰν ἑλληνικὴν διάλεκτον τὰς ἰδέας αἰσῶν τοῦ Φασισμού, καταχειροκροτήσας.

Μετὰ ταῦτα ἐπὶ ἀκολούθησιν τραγοῦδι τοῦ Ἑλληνο-βαλκανικοῦ κ. Ζαυάνου, καὶ οἱ παρευρισκόμενοι εἶχαν τὴν εὐτυχίαν νὰ ἀπολαύσουν τὸ γλυκύτατον τραγοῦδι τῆς κομῆσεως Ντεράγαντις ντὲ Βεράντισιο, ἡ ὁποία ἐξέτέλεσε μετὰ τὴν τεχνικὴν καὶ γλυκυτάτην φωνὴν τῆς τὸ δυσκολώτερον μέρος τῆς «Λουκρητίας Βοργία» καὶ κατόπιν παταγωδῶν χειροκροτημάτων ἡναγίσθη νὰ τραγοῦδῃ, ἐκτὸς προγράμματος, τὸ «Μάνα καὶ Γυιό» τοῦ ἀειμνήστου Σαμάρα.

Ἐκολούθησε τὸ ὠραῖο διολὶ τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου κ. Καρατζᾶ, ὕστερα χορὸς, καὶ ἡ ὠραία ἐορτὴ ἔληξε μετὰ τὸν Ὕμνον τῶν Φασιστῶν, τὸν ὁποῖον ἐτραγοῦδῃσαν ὅλοι μαζὶ οἱ προσκεκλημένοι.

Παραυεῖθη πολλὰ καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος, μεταξὺ τῶν ὁποίων πολλοὶ Ἕλληνες καὶ Ἰταλοὶ, καθὼς καὶ μέλη τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος.

ΣΣ

— Ἀκαδημία Τζιτζᾶ

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἑθαγγελισμοῦ, ἐδόθη εἰς τὴν κομῆσιν αἴθουσαν τῆς Ἀκαδημίας τοῦ κ. Τζιτζᾶ ὁ χορὸς τῶν Ἀνθῶν, στεφθεὶς ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Αἱ χορευτικαὶ συγκεντρώσεις εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην ἐξακολουθοῦν τακτικὰ ἐκάστην Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον.

ΣΣ

— «Βεργί» Πειραιῶς

Ἡ φαντασμαγορικὴ διακοσμημένη αἴθουσα τοῦ καλοῦ αὐτοῦ χορευτικοῦ κέντρου τοῦ Πειραιῶς συνεκέντρωσε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὅτι ἐκλεκτὸν καὶ ὠραῖον.

Διακρίναμεν τὴν δεσποινίδα Νικολάου, τὴν δεσποινίδα Γκούση μετὰ κομφοτάτην τουαλέτταν ἀπὸ δαντέλλαν, τὴν πολὺν αἶχ χορευτρίαν δεσποινίδα Σπανοπούλου, τὴν δεσποινίδα Λυμπεροπούλου, τὴν δεσποινίδα Ἀντωνίου, τὴν κυρίαν Σταματίου, τὴν δεσποινίδα Βενοπούλου μετὰ μαῦρην τουαλέτταν, τὴν δεσποινίδα Μ. Σαυριοτοπούλου καὶ ἄλλας.

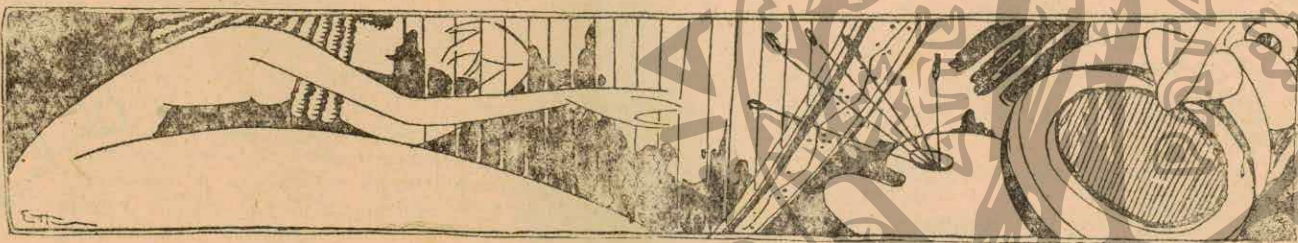
INTERMEDIA

Μῆθε τὸν πόνο τὸ γερὸν βουβὸν στὰ δόντια σου νάλεθες, γύνε τῆς κήτης τὸ νερὸ μετὰ στὸ κελλὶ κρασί τῆς μέθης.

Θὰ πᾶν καὶ αὐτὸ μίαν ἡμέραν καὶ πρὶν νὰ γῶν ἀκόμα ὁ χρόνος, ἔχει ὁ Θεὸς τὰ ἑπτὰ καροῖα θε νὰ μᾶς βάλῃ ὁ νέος ὁ πόνος.

«Οὐκίς, Μοῖρα τὸ Μοῖρῶ, ἐνὶ τοῦ γνέθης καὶ ἐργνέθης, γύνε τῆς λήθης τὸ νερὸ μετὰ στὸ κελλὶ κρασί τῆς μέθης»

Γ. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΩΗ

ΠΩΣ ΜΑΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΤΙ ΕΓΙΝΑΝ ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

ΜΙΑ έκλεκτη φίλη και διακεκριμένη συνάδελφος, η Ρουμανία κυρία Λουκρέτια Καρναμπάτ, από το Παρίσι, όπου τελευταίως εδρεύεται, μου έστειλε μια ολοζώντανη περιγραφή της εκεί κοσμικής ζωής. Μεταφράζω ένα μέρος όπου μιλάει για της Παριζιάνας, γιατί βρίσκω ότι είναι πραγματικά χαριτωμένο και χαρακτηριστικό των σημερινών γυναικών. Γράφει λοιπόν η φίλη μου:

«Είς την άγρυπν λωφόρον των Ήλυσίων περνα ή άτελεύτητος πομπή των αυτοκινήτων, που περιφέρουν τούδε περιπατητάς της πέμπτης απογευματινής ώρας. Μεταξύ του Έρμιτάζ, του κομψοτέρου παρισινού ντάνσιγκ, του Κλάριτζες και του Αμερικανικού μπάρ, διασπασώνονται αι πλέον γνωστά φυσιογνωμιαί του Παρισιού. Και παρελαύνουν γυναίκες με θήμα ρυθμισμένο από την ύγεινν ή της μόδας, με τακούνια χαμηλά και ύποδηματα πού θυμίζουν την αμερικανικήν των προέλευσιν. Μια μικρούλα τρελλή» έλκυει όλων τὰ βλέμματα, καθώς κατεβαίνει από το αυτοκίνητόν της, το όποιον διευθύνει μόνη της και με το όποιον ένίκησε τελευταίως εις ένα άγωνα ταχύτητος. «Όλοι γνωρίζουν την νίκην της» καθώς και τούδε προγόνους της, από τούδε όποιους έκληρονόμησε, μαζί με τούδε τίτλους εύγενείας και τὰ έκατομμύριά των. Έχει το ύφος άγοριού, σβέλτου και ώραιου άγοριού, πού πρόκειται να χορεύη στη σκηνή ενός μουζικ-χόλ. Εύκίνητη, λυγρή, με λιγνά πόδια σε αμερικανικές γόδες, ντυμένη με ένα άνδρικό κιτρινωκόκκινο επανωφόρι, πού έπεφτε άπάνω της όπως στο σώμα ενός νέου. Από το μικρό καπελλάκι της έβγαίνουν ολόδια τα κομμένα μαλλιά της και το πρόσωπό της ήταν θαμμένο σάν ανατολίτισσα. Δεν είναι αίμα πού να έχη τόσο άλικο χρώμα σάν το κόκκινο των χειλιών της, και ή γλωμή ένδικη χώρα δεν θα είδε ένδιάνα με μελαφώτερη μορφή απ' αυτή θαμμένη με ώχρα. Από το αυτοκίνητό της διηρυνήθη κατ' εὐθείαν στο Μπάρ και μπήκε μέσα γελώντας κι' αυτή χωρίς να ξέρη γιατί... Έως για να προκαλέση την ζήλεια των γυναικών, πού ρουφούν με τὰ πόρινα χείλη των τὰ δροσερά ποτά.

«Και τότε, ο Ζωρζ Ντεζέρν, ο γνωστός εξερωνητής και συγγραφεύς, πού αναπαύει τα γηρατεία του εις την Προβάνς, εις μίαν έπαυλιν, πού την ονομάζει «Η χαριτωμένη», καθώς έπινε το άφέντι του, μου είπε, βλέποντας την μικρούλα αυτή:—Γυναίκα, αυτή είναι, γυναίκα! Τάχα ή «άνευ γένους» αυτή γραμμή, αυτή ή άμορφος εμφάνισις της γυναίκας, αυτή τάχα να είναι ή τελευταία λέξις της ώμορφιάς; Κόττα όλες της γυναίκες πού περνούν, δεν έχουν καμμιά καμπυλότητα όπου το μάτι μπορεί ν' άκοιμήση με κάποιον ήδονισμό και δεν προσφέρουν πλέον την αισθητικήν τέρψιν, πού παρείχεν άλλοτε ή εμφάνισις των. Σήμερα στο Παρίσι μπορεί νά πη κανείς ότι δεν βλέπει πιά γυναίκες, παρά μόνον άγόρια! Πού βρίσκονται αι γυναίκες; Βλέπω φορέματα, φοδσες, μα τίποτε από κάτω! Έθυσιάσθη ή γραμμή, ή φόρμα, χάρις στα νέα φορέματα. Ούτε και αυτά τα θεία μαλλιά, ή φωλήα των ένειροπολήσεων, το άπαλοχάιδμα των ματιών και των χειρών, δεν υπάρχουν πλέον... Τί φαντασίαν και τί αισθήσεις ξηράς πρέπει να έχουν οι μοντέρνοι άνδρες για να ικανοποιούνται με την θέαν της σημερινής γυναίκας!..»

«Αυτά είπεν ο γηραιός συγγραφεύς και έπεσεν εις βαθυτάτην μελαγχολίαν».

ΜΙΝΟΛΑ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΠΑΝΤΑ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

ΤΗΝ αληθινήν αυτήν ιστορίαν μας την διηγείται μια αμερικανική έφημερίς.

Ένας πρώην σιδηρουργός και επιδιορθωτής καροτσιών, ο όποιος σήμεραν είναι ιδιοκτήτης ενός των μεγαλειτέρων εργοστασίων αυτοκινήτων της Φιλαδέλφειας, έπεθύμει να προσφέρει εις την σύζυγον του ένα μαργαριταρένιο περιδέραιον. Φυσικά, ένας δισεκατομμυριούχος, όπως ήτο αυτός, δεν ήμπορούσε να προσφέρει ένα κοινόν περιδέραιον, προελεύσεως των παρισινών άδαμαντοπωλείων. Γι' αυτό, ύστερα από πολλάς αναζητήσεις, ο καλός μας φίλος, ανέκαλυσεν ότι πωλείται το ιστορικόν περιδέραιον της αυτοκρατορίας Αικατερίνης της Ρωσίας, το όποιον άποταλείται από 274 ώριμότητα μαργαριτάρια ίσου μεγάλου μεγέθους. Βεβαίως, ήτο ένα δύστρονον' άπικτήση το περιδέραιον της άξιολόγου Ρωσ-

ταθείη το περιδέραιόν της εις μίαν Τράπεζαν της Φιλαδέλφειας. Και έτσι το περίφημον περιδέραιον εϊσέρχεται εις το σκοτάδι της λήθης.

ΕΛΙΖΑ

Η ΜΟΔΑ

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

ΤΑ μακρὰ γάντια βασιλεύουν και πάλιν απ' άκρου εις άκρον. Ένῳ μέχρι πρό τινας οὐδὲ καν με τὰ κοντά μανίκια φοροῦντο, τώρα ὅχι μόνον με αὐτὰ θὰ φορεθῶν, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ με τὰ μακρὰ.

Η κομψή γυναίκα, λέγουν οι ειδικοί, δεν καταδέχεται πια να φορή γάντια μουσκεταίρ. Και με το φόρεμα του περιπάτου, με το μακρὸ μανίκι, θὰ φορέση γάντια μακρὰ από σουέντ, τὰ όποία θὰ περιερίσση εις τον καρπὸν μόνον της χειρός.

Όσον άφορᾷ τὰς έσπερίδας, το γάντι πού φοριέται περισσότερον κατ' αὐτὰς είναι το μαύρο, άσκητά συχνά ὅμως καὶ τὸ άνοιχτόχρῳο, άναλόγως, συνήθως πρὸς ὅτι ταιριάζει με την τουαλέτταν.

ΣΣ

Η ΚΑΛΤΣΕΣ

Τὸ χρώμα της κάλτσας ὑπέστη κάποια μεταβολή καὶ αὐτό.

Η κάλτσα της τελευταίας μόδας είναι πολὺ θαυμάσιας ἀποχρώσεως έκείνης πού έσυνήθιζτο ἔως τώρα. Κάποτε μάλιστα λαμβάνει τὸ αὐτὸ χρώμα πρὸς τὸ μαρὸν ὑπόδημα.

Αὐτὸ ὅμως μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν κάλτσα γιὰ τὸν περίπατο, της κούρσες ἢ τὰ σπορ.

Διὰ τὴν κάλτσαν πού θὰ φορεθῇ με τὰ φορέματα έσπερίδων, εξακολουθεῖ ἐν τούτοις τὸ χρώμα σ αἰὶο νὰ είναι ὑπερβολικά της μόδας.

Η κάλτσα τοῦ άνοιχτοῦ αὐτοῦ χρωματισμοῦ ἡμπορεῖ νὰ φορεθῇ με τουαλέτταν οἰασδήποτε ἀποχρώσεως, τῶσον άνοιχτόχρωμης, ὅσον καὶ μαύρης.

ΣΣ

Η ΓΑΡΝΙΤΟΥΡΑ

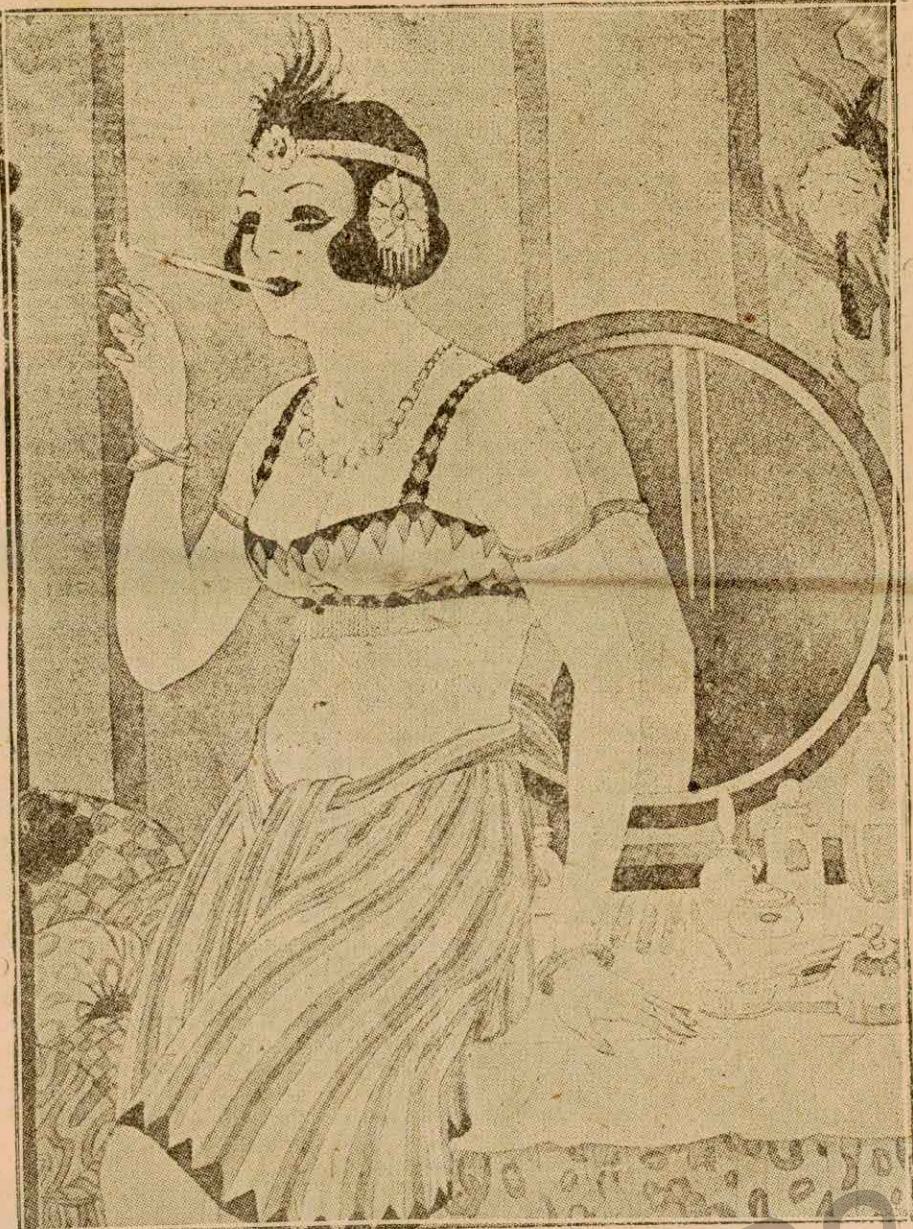
Διάφορες είναι ή γαρνιτούρες πού πολὺ συνηθίζονται τελευταίως, τῶσον διὰ τὰ φορέματα, ὅσον καὶ διὰ τὰ ταγέρ.

Αφ' ενός ή μεγάλες τσέπες έρχονται νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των, αποτελούσαι συγχρόνως καὶ μίαν ὀμοιότατην γαρνιτούραν, καὶ αφ' ἑτέρου τὰ άπεριόριθα κομμάκια σπεύδουν καὶ αὐτὰ νὰ αποτελέσουν μίαν σκερτσόζικη γαρνιτούρα γιὰ τὰ καθημερινὰ φορέματα καὶ της τουαλέττες των σπορ.

ΜΑΡΚΙΖΕΤ

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Εκ παλαιού, εις το παρελθόν φύλλον, ή ύπογραφή της συνεργάτιδος μας Μινόλας, αντί να τεθῇ ὑπὸ τὸ σημεῖμά της, τίτλοφορούμενον «Εσπερινή πομπή», Ετέθη κάτωθεν τοῦ ἄλλου ὑπὸ τὸν τίτλον «Η Γυναικεία Καρδιά».

σίδος αυτοκρατορίας ή σύζυγος ενός πρώην πτωχοῦ σιδηρουργού. Αλλά ή άτυχής σύζυγος, όταν το έδεν, έκατάλαβε ότι ήτο ήδη πολὺ γηραιά διὰ νὰ στολισθῇ με τὸ θαυότιμον έκείνο κοσμημα, πού έστόλισεν εις άλλην έποχὴν τὸν λαὸν της έστειμένης προκατοχοῦ του. Καὶ διὰ τοῦτο, χωρίς νὰ χάσῃ καιρόν, μόλις τὸ έδέχθη, τὸ προσέφερεν ὡς δῶρον εις τὴν κόρην της!

Αλλά αὐτή, νεαρωτάτη, πού τινες μόλις ἔπαυον δεινύσασα, δεν άπεδωσεν εις τὸ δῶρον τὴν βασιλευσινν πού ἔβλεπεν καὶ ή γηρας νὰ τὸ φορῇ ἀδικοκρίτως εις ὅλας τὰς κοσμικὰς συνγκεντρώσεις. ὥστε ἐντός ὀλίγου ὅλος ὁ κοσμος ἔρχισε νὰ ὀμιλᾷ διὰ τὴν λαμπρότητα τοῦ περιδεραιοῦ. Καὶ ή εὐτυχία δεν διήρκεσε πολὺν καιρόν. Οἱ ἔμπειροι Αμερικανοὶ ἀπάχηδες ἐπληροφόρηθησαν περὶ της ὑπάρξεως τοῦ περιδεραιοῦ καὶ έπεχείρησαν διὰ διαφόρων μέσων νὰ τὸ ἀπαγάγουν. Τόσαι δὲ πολλὰ καὶ άπειλητικὰ ἦσαν αἱ ἐπιχειρήσεις των, ὥστε ή νεαρά κυρία ἀντελήφθη πολὺ καλὰ τὸν κίνδυνον πού διέτρεχε καὶ ἠναγκάσθη, χάριν άσφαλείας της ζωῆς της, νὰ κα-

ΜΑΞ ΛΙΝΤΕΡ Ο ΠΟΛΥΤΕΧΝΙΤΗΣ

ΤΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΠΟΥ ΕΚΑΝΑ...ΧΤΙΣΤΗΣ, ΚΟΥΡΕΥΣ, ΓΚΑΡΣΟΝΙ, ΤΖΟΚΕΪ, ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΣ, ΠΑΡΑΜΑΝΝΑ ΚΤΛ, ΚΤΛ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ του κινηματογράφου. Ο Μάξ Λίντερ. Ο πασίγνωστος κωμικός, που μάς έκανε όλους να... κλάψουμε από τα γέλια. Ο Μάξ Λίντερ είναι αγγλικός και ήθελε να γίνει κωμικός. Γράφει ο ίδιος τα σενάρια των κωμωδιών που παίζει. Έως τώρα έγραψε πεντακοσίας κωμωδίες. Φυσικά δεν παίζει πάντοτε τον ίδιο ρόλο. Δεν είναι πάντοτε ο κωμικός εραστής, ο έρωτοχτυπημένος νέος, ο περιζήτητος γαμπρός. Παίζει και άλλους ρόλους. Είς το θεατρικόν του στάδιον το συνέδριον να υποδυθῇ όλους τους ρόλους, να κάνει τον εγγάτη, τον χτίστη, τον μάγειρο, τον ταυρομάχο. Άλλ' ως αφέτωμε καλλίτερα τον ίδιον να μιλήσῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Τὸ γνωρίζει καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον «Πόσα ἐπαγγέλματα ἐκάνετε στήν... κινηματογραφική σας ζωή;» τὸν ἠρώτησε μία παρισηνὴ ἐφημερίδα. Καὶ ἰδοὺ τί ἀπάντησεν ὁ Μάξ Λίντερ :

XX

ΜΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΠΑΡΙΘΜΗΣΕΩΣ

«Δεν ἀντιστρέφουμε καλλίτερα τὴν ἐρώτησι; Δὲν μ'ἐρωτᾶτε τί ἐπαγγέλημα δὲν ἔχω κάνει; Θὰ σὰς ἀπαντοῦσα πολλὴ εὐκολώτερα καὶ συντομώτερα. Εἶνε τόσα πολλὰ τὰ ἐπαγγέλματα ποὺ ἔχω κάνει στὴν... κινηματογράφῳ, ὥστε γιὰ νὰ θυμηθῶ τὰ περισσότερα τοῦλάχιστον, ἂν ὄχι ὅλα, θ' ἀκολουθῶσιν μὴ μέθοδο. Ὅταν πρόκειται νὰ ταξιθεῖσιν, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν δὲν ξέχασα τίποτε, ἀπαριθμῶ, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ κεφάλι, καὶ φθάνοντας βαθμὴν ὡς τὰ παπούτσι, ὅλα τὰ ἀντικείμενα ποὺ χρησιμοποιοῦμε γιὰ τὸ ντύσιμό μας. Παραδείγματος χάριν : γιὰ τὰ μαλλιά χρησιμοποιοῦμε δοῦτσιν, χτένι, κτλ. Ἐ, λοιπόν, ἀρχίζω ἀπ' αὐτὰ, συνεχίζω μὲ ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὸ πρόσωπο, γιὰ τὸ στήθος καὶ οὕτω καθεξῆς, ὥς τὰ παπούτσια. Τὸ ἴδιο θὰ κάνω καὶ τώρα, γιὰ τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν κινηματογραφικῶν μου ἐπαγγελμάτων.

XX

ΧΤΙΣΤΗΣ, ΤΑΠΕΤΣΙΕΡΗΣ, ΚΟΥΡΕΥΣ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ!

«Ποῖο εἶναι τὸ... κεφάλι τοῦ σπιτιοῦ; Ἡ στέγη. Ὁ ἀρχισὺ λοιπὸν ἀπὸ τῆς στέγης. Ὑπεδύθην τοὺς ρόλους ὅλων τῶν ἐργατῶν ποὺ φτιάχνουν τῆς στέγης τῶν σπιτιῶν. Ὅχι ὅμως ἐπὶ πολὺν καιρὸν. Διότι διαρκῶς... ἐπεσθα. Τὰ ὕψη ἔχουν πάντοτε κινδύνους. Προτίμησα λοιπὸν νὰ κατεβῶ. Ἐκῆνα τὸν ταπετσίερ, τὸν ηλεκτροτεχνίτη, τὸν κλειθροποιό, τὸν σοβατζή, καὶ ὅλα αὐτὰ στήν ἰδίαν ταινίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔκανα συγχρόνως καὶ τὸν κουρέα καὶ τὴν... ὑπηρετρίαν. Διότι ὑπῆρξα καὶ... ὑπηρετρία. Ἡ ταινία αὕτη ἦτο ἀπὸ τὰς πλέον ἐπιτυχεῖς μου, καὶ ὡς ὑπόθεσις καὶ ὡς ἐκτέλεσις. Ἀγαποῦσα μὴ κοπέλλα. (Ἡ νὰ εἶσαι Μάξ ἢ νὰ μὴν εἶσαι). Τὴν ἔδωκα κρυφὰ στὸ σπίτι της, παρὰ τὴν αὐστηρὰν ἐπίβλεψιν τοῦ πατέρα της, ὁ ὁποῖος δὲν μὲ πολυχώρισε. Ἀλλὰ οἱ πανουργίαι δὲν λείπουν στοὺς ἐρωτευμένους καὶ μάλιστα τοῦ κινηματογράφου. Ἦκουα τὸν πατέρα νὰ λέγῃ στήν ὑπηρετρίαν :

—Μαρία, τὸ χαρτί αὐτὸ τοῦ τοίχου εἶναι σκιωμένο.

Μετὰ δύο λεπτὰ παρουσιάζομαι ὡς ταπετσίερης καὶ ἔδωκα ἕνα... φοικτὸ μπάλωμα στὸν τοίχο.

—Μαρία, ξανάλεγε ὁ πατέρας, τὸ τηλέφωνο χάλασε.

Νά με καὶ πόλιν, ντυμένος ηλεκτροτεχνίτης. Ἐφτίνα τὸ τηλέφωνο, τὸ ὁποῖον ὅμως, φυσικὰ, δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι... χαλασμένο!

Τέλος, παρουσιάζομαι ὡς κουρέας γιὰ νὰ ξυρίσω τὸν πατέρα. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν πολλή μου... ἐπιτηδειότητα, τοῦ ἔκανα τὸ πρόσωπον ἀγνώριστον.

Τὸ παγκνίδι μας ἐγένετο ἀντιληπτό, καὶ ἀπὸ τὴν φούρκα τοῦ πατέρα ἐδιώχθη τὴν ὑπηρετρίαν. Τότε ἐγὼ, δίχως νὰ χάσω καιρὸ, ἐπέστρεφα μεταμορφωμένος σὲ... ὑπηρετρία!

XX

ΚΟΤΤΑ ΠΟΥ ΤΗΝ ΜΑΔΟΥΝ ΜΕ...ΕΥΡΑΦΙ!

«Κάποτε ἔκανα τὴν μαγείρισσα. Εἶχα ἀγοράσει μὴ ζωντανή κοττά, δὲν εἶχα ὅμως τὸ θάρρος νὰ τὴν σφάξω. Ἡ κοττά ἐτορεχε μέσα στὴς κάμαρες, καὶ ἐγὼ τὴν κνηγοῦσα, διότι τ' ἀφεντικὰ μου εἶχαν καλέσει συγγενεῖς στὸ γεῦμα καὶ ἀνυπομονοῦσαν. Μὴ καταβῶντων νὰ τὴν σακώσω, ἀρπαξά ἕνα πιτσόλι καὶ τὴν... πυροβόλησα. Ἐσπασα ἕναν καθρέφτη, ἔκανα ἄνω-κάτω ὅλο τὸ σπίτι, καὶ ὅμως ἡ κοττά ἐξακολούθησε νὰ ζῇ. Δὲν ἐνθυμούμαι πλέον μὲ τί πρωτότυπο τρόπο κατάφερα ἐπιτέλους νὰ τὴν ἀιχμαλωτίσω! Ἀλλ' ἔπρεπε καὶ νὰ τὴν μαδῶσω. Ἄλλος μπελᾶς! Σκέφθηκα, σκέφθηκα... Τίποτε. Ἐξῆνα μὲ ἦλθε μὴ θαυμασία ἐμπνευσε.

Ἦρξα τὸ πινέλο τοῦ ξυρίσματος, ἀλειψα καλὰ-καλὰ ὅλη τὴν κοττά μὲ σαπουνάδα καὶ τὴν... ἐξύρισα! Ποτὲ πτηνὸν δὲν ἐμαδῆθη καλλίτερα.

XX

ΚΑΙ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΒΙΟΛΙΣΤΗΣ ΚΑΙ...ΠΑΡΑΜΑΝΑ

«Ὑπῆρξα ἀκόμη καὶ κουρδιστὴς πιάνων, ζαχαροπλαστής, τροφὸς χωρίων... γάλα, βιολιστής, καὶ πεντικουρίστ — ἀπὸ ἔρωτα φυσικὰ. Μία μέρα ποὺ εἶχα μαῦρες ιδέες (γιατί... δὲν εἶχε πεθάνει κάποιος πλοῦσιος θεῖος μου), ἔγινα...καπνοδοχοκαθαριστής.

«Ἐκῆνα καὶ τὸν ἀμαξά. Ἦρξα στὸ ἀμαξί μου, ἀπὸ μὴ πλατεῖα, ἕναν κύριο καὶ μὴ κυρία γιὰ νὰ τοὺς πάω σ' ἕνα σταθμὸ. Ἀλλὰ στὸ δρόμο μὲ εἶδε ἕνας φίλος μου καὶ μὲ ἐπρότεινε νὰ πάω σ' ἕνα ντάνσιγκ. Ἀρνήσα σύβουλους τοῦ πελάτου μου, καὶ πῆγα καὶ χόρεψα. Μετὰ μίαν ὥραν, ἔταν ἐπέστρεψα, τοὺς πύρινα μὲ περιμένουν. (Ὑπάρχουν καὶ ὑπερμονητικοὶ ἄνθρωποι... στὸν κινηματογράφον). Ἦσαν ἔξω φρενῶν. Ἡ κόρησα ἐξηκολούθησε, εἰς ἄκρον ὅμως τρικυμώδης, διότι ἤμουν στουπὶ στὸ μεῦσι.

«Ὑπὸ τὰς ἰδίαις συνθήκαις ἔκανα καὶ τὸν σωφέρ,

Ὁ Μάξ Λίντερ ὡς ὑπηρετρία

μὰ νύχτα τρελλοῦ γλεντιοῦ, βγαίνοντας ἀπὸ ἕνα καμπαρὲ γῆς Μονμάρτης.

«Ὡς γκαρσόνι σὲ καφενεῖο τᾶκανα. θάλασσα. Περερῶσα διαρκῶς τοὺς πελάτας. Ὡς ξιφομάχος ἀπεναντίας εἰδείν ἐξαιρετικὴν ἱκανότητα. Ἀλλ' ὅχι τότεν εἰς τὸν κινηματογράφον, ὅσιν εἰς τὰς ὀπλομαχητικὰς ἐπιδείξεις τῶν λουτροπόλεων. Εἰς τὸ Σαιν-Σεμιτιστιὲν ἐπῆρα θραβεῖο ξιφασκίας, τὸ ὁποῖον μὲ ἀνένειμεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας τὸ-τοπροσώπως. Ἀπὸ ἔκῆνα λόγῳ γιὰ τὴν Ἰσπανίαν, πρέπει ν' ἀναφέρω ὅτι ἔκανα καὶ τὸν ταυρομάχο. Τὸ ταυρομαχικὸν μου ντεμποῦτο ἔγινε στὴ Βροκελώναν, κατόπιν ἐνὸς στοιχήματος. Ἐστοιχημάτισα μ' ἕνα φίλο μου. ὅτι χωρὶς τὴν παραμικροῦσα πρὸ-πόνησιν, θὰ ἤμπορούσα νὰ κάνω τὸν ταυρομάχο. Τὸ σχετικὸ πείραγμα, ἐμπρὸς εἰς τὸν φακόν, ἐννοεῖται. τῆς κινηματογραφικῆς μηχανῆς, ἔλαβε χώραν, καὶ ἐκέρδισα τὸ στοιχίημα. Ἀλλὰ πολὺ μεγάλωτέραν ἐπιτυχίαν εἶχα ὡς τζόκεϋ. Ἐνα βράδυ, μὲ συνήντησε στὸ δρόμο ὁ φίλος μου Ἀρμάνδος Μασσάρ. Ἦμουν σκεπτικὸς.

—Τί ἔχεις; μὲ εἶπε. Μήπως ἔχεις κανέναν ἐρωτικὸ καὶρό;

—Καί, πολὺ σθεναρώτερον, φίλε μου. Μία ἐπαγγελματικὴ σκοποῦσα. Πρόκειται νὰ πάωμε αὖριον μὴ ταινία καὶ ἀκόμη δὲν βρῆκα τὴν ὑπόθεσιν.

—Καί γι' αὐτὴ στενοχωρεῖσαι; μὲ ἀπάντησεν ὁ Μασσάρ. Θὰ σὲ βοηθῶ ἐγὼ. Ἐκῆνας ποτὲ τὸν τζόκεϋ σὲ καμμιὰ ταινία;

—Ποτὲ.

—Ἐ, λοιπόν, ἄκουσε. Καὶ σέλιγα λεπτὰ σκαρῶσαμε ἕνα σενάριο δια-

σκεδαστικώτατο, τὸ ὁποῖον ἐπιτοφορήσαμε : «Τζόκεϋ ἀπὸ ἔρωτα». Τηλεφώνησα στὸν Οἶκο Πατέ, παρακαλῶν νὰ εἰδοποιήσῃ ἀμέσως ὅλους τοὺς ἡθοποιούς ποὺ θὰ ἐχρειάζετο ἡ ταινία. Συγχρόνως ὁ Μασσάρ ἐτηλεφώνησε γιὰ ἄλλα, ἐνθουσιασμένος γιὰ τὴν ἐμπνευσίν του. Ἐξῆνα ὅμως μ' ἐκύτταξε καὶ εἶδεν ὅτι ἤμουν μελαγχολικός.

—Μὰ εἶσαι τρομερός, φίλε μου, μὲ λέγει. Πρὸ πάντε λεπτῶν γελοῦσαις ὁλόκληρας καὶ τώρα τὸ πρόσωπό σου ἔγινε σὰ μέρα βροχερή. Τί σοὺ συμβαίνει πάλιν;

—Τί νὰ μὲ συμβαίνει, φίλε μου. Πρόκειται νὰ παίζω ρόλο τζόκεϋ καὶ δὲν ξέρω ἱππασία.

—Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασίαν, μὲ εἶπε. Θὰ τὰ καταφέρῃς καὶ ὡς μὴν ξέρῃς.

Καὶ πράγματι τὰ κατάφερα. Ἀλλὰ πῶς, Θεέ μου! Τρέμω ποὺ τὸ συλλογίζομαι. Τὸ ἄλλο, μόλις κατάλαβε ὅτι εἶχεν ἀρχάριο καθυλλάρη στὴ σάχη του, ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν ἀφηνιασμένο. Εἶναι ὁαῦμα τὸ πῶς δὲν συνέδρι κανένα δυστύχημα.

XX

ΚΑΙ ΠΑΓΟΔΡΟΜΟΣ

Ἐν τούτοις τὸ πάθημά μου αὐτὸ δὲν μὲ ἔβαλε μυαλὸ. Ἐξηκολούθησα νὰ παίζω ρόλους, γιὰ τοὺς ὁποῖους δὲν ἤμουν καθόλου ἐξοικημένος. Μία μέρα ὁ διευθυντὴς τοῦ κινηματογραφικοῦ οἴκου ὅπου ἐργαζόμην, μὲ εἶπε :

—Βρῆκα γιὰ σένα, Μάξ, μὴ θαυμασία ὑπόθεσις γιὰ ταινία. Θὰ παραστήσῃς τὸ ντεμποῦτο ἐνὸς παγοδρόμου. Ἡ λίμνη τοῦ δάσους τῆς Βουλὸννης εἶναι παγωμένη. Ὡστε αὖριον κιόλα μπόρει νὰ παρθῇ ἡ ταινία.

—Μὰ, φίλε μου, δὲν ξέρω παγοδρομία.

—Τόσο τὸ καλλίτερον. Θὰ εἶσαι πῶ κωμικός.

Ἀκαταμάχητη κινηματογραφικὴ λογική! Τί νὰ ἔκανα;

Τὴν ἄλλη μέρα ἐκινηματογραφήθη ἡ ταινία. Μοῦ ἔβαλαν πατινία καὶ μὲ ξαπόλυσαν στὸν πάγο, χωρὶς νὰ μὲ μείνῃ καιρὸς ν' ἀλλάξω κοστούμι. Νὰ ἐπιγισθῶ νὰ διηγηθῶ τί ἀκριβῶς μὲ συνέδρι, εἶναι ἀδύνατον. Προσπαθῶ νὰ κρατηθῶ ἑσθῆς, ἀλλὰ πέφτει τὸ καπέλλο μου. Κάνω νὰ τὸ πιάσω, χάνω τὴν ἰσορροπίαν μου καὶ πέφτω ἐπάνω στὸ καπέλλο. Τότε, ἀπελπισμένος, τὸ βάζω στὰ πόδια μὲ τὰ... τέσσαρα καὶ βγαίνω στὴ... στεριά.

—Ὅ,τι ἄλλο θέλετε, λέγω στὸν διευθυντή, ὅχι ὅμως παγοδρομία.

—Μὰ, φίλε μου, ἡ ταινία ἐλήφθη. Θὰ εἶναι κωμικωτάτη.

Καὶ πράγματι, ἡ ταινία εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία, ἀλλὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὕτη τὴν πλήρωσα πολὺ ἀκριβᾶ. Κατέστρεψα τὸ ψηλὸ μου καπέλλο, τὸ ὁποῖον ἐκόστιζε 25 φράγκα, ἔσπρισα τὴ ζακέττα μου καὶ ἔχασα τὰ κομμάτια τῶν μανικετιῶν μου. Δὲν μὲ μέλλει ὅμως. Τὸ «Ντεμποῦτο ἐνὸς Παγοδρόμου» εἶναι ταινία ὅχι μόνον διασκεδαστικὴ ἀλλὰ καὶ χρήσιμη. Εἰς τὴν Ἑλβετίαν παίζεται ἀκόμη, διὰ νὰ βλέπουν οἱ ἀρχαῖοι παγοδρόμοι τί πρέπει νὰ... μὴν κάνουν γιὰ νὰ διατηροῦν τὴν ἰσορροπίαν των. Ἀπὸ παγοδρόμος ἔγινα... θηριοδασκτής. Σταματῶ ὅμως ἐδῶ, διότι δὲν θὰ ἐτελείωνα ποτὲ, εἰν ἐπιχειροῦσα νὰ ἀπαριθμῶσιν ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα ποὺ ἔκανα στὸν κινηματογράφον.

ΜΑΞ ΛΙΝΤΕΡ

ΑΝΘΡΩΠΟΜΕΤΡΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ὑπηρεσία τῆς Νέας Ὑόρκης ἐφαρμόζει ἀπὸ τινος τὴν ἀνθρωπομετρικὴν ταινίαν. Μόλις συλλαμβάνεται ἕνας ἐνοχος, δὲν ὑφίσταται μόνον τὰς συνήθεις δοκιμασίας τῆς ἀνθρωπομετρικῆς ὑπηρεσίας, νὰ περπατήσῃ, νὰ τρέξῃ, νὰ γελᾷ καὶ νὰ μιλήσῃ ἐνώπιον κινηματογραφικῆς μηχανῆς.

Τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ άτομον αὐτὸ θὰ συλληφθῇ διὰ νέον ἀδικημά, ἐξελίσσεται εἰς εἰδικὴν αἰθουσαν ἡ ταινία, ἐπὶ παρουσίαν ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν τῆς πόλεως.

Ὑπάρχει ἡ βεβαιότης ὅτι, χάρις εἰς τὰ μέτρα αὐτὰ, οἱ διάφοροι ἐξ ἐπαγγέλματος λωποδύται καὶ χακοποὶ δὲν διαφεύγουν πλέον ἀπὸ τὴν ἐξουδέναν τῶν ἀστυνομικῶν ὁργάνων.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Δεν έχει να κάνει τίποτε — είπεν ο κ. Λερίς—τό ὅτι δὲν τὸν ἤρρεε εἰς τὴν ὁδὸν Κονδαμίν. Ἐξαι ἀρετὰς ἱκανῆς, ὥστε νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν ἀνακαλύψῃς ὅπουδὴποτε καὶ ἂν κρύπτεται. Τὸ οὐσιώδες εἶναι ὅτι ἀνεκαλύφθη εἰς συνένοντος τοῦ Δαντέν. Διότι ὁ Βρετὸν αὐτὸς καὶ ὁ Δαντέν δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ εἶναι συνένοντοι. Εἰδέ σου, Βερναρδέ. Πρέπει ὅμως τώρα νὰ εἰδοποιηθῇ καὶ ὁ κ. Ζιννορῆ.

Ὅταν ὁ ἀνακριτὴς ἔλαβε γνῶσιν τῶν ὧσων εἶχον συμβῆ, ἐξέφρασε τὴν γνώμην, ὅτι ἔπρεπε νὰ μεταβῇ ἀμέσως εἰς τὰς φυλακάς, εἰς τὰς ὁποίας εἶχε μεταφερθῇ ὁ Δαντέν, διὰ νὰ τὸν υποβάλλουν εἰς νέαν ἐξέτασιν.

Ὁ ἀστυνόμες καὶ ὁ ἀνακριτὴς εἰσῆλθον εἰς μίαν ἀμαξάν, ὁ Βερναρδέ ἔλαβε θέσιν παρὰ τὸν ἀμαξήλατον, καὶ μετ' ὀλίγον κατέφθανον εἰς τὰς φυλακάς τοῦ Μαζῆς.

Ὁδὴγῆσέ μας ἐδῶ τὸν Ἰάκωβον Δαντέν — εἶπεν ὁ κ. Ζιννορῆ εἰς τὸν ἀρχιφύλακα ὅταν εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τὸ προσωρισμένον διὰ τὰς ἐξετάσεις τῶν κρατουμένων.

Ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ ἀστυνόμες ἐκάθισαν παρὰ τὴν τράπεζαν. ὁ δὲ Βερναρδέ ἐστάθη ὄρθιος ὀπισθεν αὐτῶν πλησίον τοῦ παραθύρου.

Μετὰ πάροδον ὀλίγης ὥρας εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ δωματίου ὁ Ἰάκωβος Δαντέν, ἐν τῷ μέσῳ δύο χωροφυλάκων, κάτωχρος καὶ φέρων τὴν ὁμοίμορφον πολλὴν τῶν φυλακισμένων.

Ἦτο πολὺ καταβεβλημένος, ἐκράτει ὅμως τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ ἐξηκολούθει νὰ δεικνύῃ τὸ ἀγέρωγον ἐκείνου ὕψος τὸ ὁποῖον τὸν ἐξαγαγετοῦσε. Μόλις εἰσῆλθεν, ἐκμύησε τὸν ἀνακριτὴν, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν, καὶ ἔσφιξεν ἐν φευγαλέῳ βλέμμα πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Βερναρδέ.

Καθίστατε — τοῦ εἶπεν ὁ κ. Ζιννορῆ — καὶ εἰ πῆγέ μου ὅτι γνωρίζετε σχετικῶς μὲ τὴν προσωπογραφίαν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ὑποθέτω ὅτι ἀναγνωρίζετε.

Εἶναι ἡ προσωπογραφία μου. Τὴν εἶχα δώσῃ εἰς τὸν Ροδέρ.

Τὴν ἀναγνωρίζετε λοιπόν;

Μὰ, ἀφοῦ σὰς λέγω ὅτι εἶναι ἡ προσωπογραφία μου; Παρήγγειλα καὶ μοῦ τὴν ἔκαμαν πρὸ ἀρχετοῦ καιροῦ. Αὐτὴ ὅμως ἦτο πάντα κρεμασμένη εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Ροδέρ. Πῶς συμβαίνει νὰ εὐρίσκηται ἐδῶ τώρα;

Αὐτὸ θὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσετε σεις, — ἀπήντησεν ὁ ἀνακριτὴς.

Δὲν ἔχω νὰ σὰς ἐξηγήσω τίποτε, κ. ἀνακριτὰ, — εἶπεν πρῶτος ὁ Δαντέν. Τὸ μόνον ποῦ ἔχω νὰ σὰς εἰπῶ, εἶναι νὰ σὰς ἐπαναλάβω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὰς λέγω πάντοτε, ὅσκις μοῦ δίδεται ἀφορμὴ νὰ σὰς ἴδω. Εἶμαι ἀθῶος, κ. ἀνακριτὰ, καὶ ἀποκῶς μὲ ἐκλείσατε εἰς τὴν φυλακὴν. Νὰ εἰσθε δὲ θέβαιος ὅτι ἡ ἀθώότης μου μίαν ἡμέραν θὰ ἀποδειχθῇ καὶ τότε θὰ σὰς τύπη ἡ συνείδησίς σας διὰ τὴν ἀδικίαν τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπροξενήσατε.

Ἐγὼ σὰς εἶπα ἤδη, καὶ σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν, ὅτι δὲν ἀνεμύχθη διόλου, οὔτε ἦτο δυνατόν νὰ ἀναμύχθῃ εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ φίλου μου.

Ἐννοῶ πολὺ καλὰ τὴν ψυχολογικὴν σας κατάσταση — ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ κ. Ζιννορῆ — καὶ ὅς ἐπίσης ἐννοῶ ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν, φυσικὰ, νὰ περνάτε εὐχαριστήμενος κλεισμένος εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ κελλίου σας. Τί δύναμαι ὅμως νὰ σὰς κάμω ἐγώ;

Ἀπὸ τὸ χέρι σας ἐξαρτᾶται νὰ ἐξέλθετε αἰανδῆποτε ὡραν θέλετε. Ἀρκεῖ νὰ μοῦ ἀνακοινώσετε τὸ μυστικὸν αὐτό, τὸ ὁποῖον τόσον ζηλοτύπως φυλάσσετε διὰ τὸν ἑαυτὸν σας καὶ μόνον, καὶ ἀμέσως θὰ σὰς ἀφήσω ἐλεύθερον.

Λοιπόν, ἀπαντήσατέ μου. Ἐξακολουθεῖτε ἀκόμη νὰ ἐμμένετε εἰς τὴν ἀρχικὴν σας ἰδέαν;

Ἐξακολουθῶ. Δὲν ἐννοῶ ν' ἀνακοινώσω εἰς κανένα ἀπολύτως τὸ μυστικὸν μου. Ἐσκέφθην ἐπὶ πολὺ καὶ ἐξήτατα ἐπισταμένως τὴν συνείδησίν μου, μόνος, εἰς τὴν μοναξιάν τοῦ κελλίου μου, ἡ ὁποία εἶναι καταλλήλως διὰ τοιοῦτου εἶδους ἐξέτασιν. Καὶ ἀπεφάσισα νὰ ἐμμένω σταθερῶς εἰς τὴν ἀπόφασίν μου, νὰ μὴ ἀνακοινώσω εἰς κανένα ἀπολύτως τὸ μυστικὸν μου.

Ὁ Ἰάκωβος Δαντέν ὤμιλει ἤδη μὲ ἡρεμίαν καὶ μὲ τόνον φωνῆς σταθερὸν, ἐνῶ κατὰ τὴν πρώτην ἐξέτασιν, τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ, ἐφαίνετο ὑπερβολικὰ ταρταχένος καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦτο ἀσταθής.

Εἶμαι πεπεισμένος, — ἐπανέλαβεν ὁ Ἰάκωβος Δαντέν, — ὅτι θὰ πεισθῇτε μίαν ἡμέραν περὶ τῆς ἀθώότητός μου, καὶ τότε θὰ ἀρεθῶ ἐλεύθερος, χωρὶς νὰ προδώσω τὸ μυστικὸν τοῦ φίλου μου, το ὁποῖον ὑπεσχέθην εἰς τὸν νεκρὸν ὅτι δὲν θέλω ἀνακοινώσῃ εἰς κανένα.

Ο „ΚΑΤΑΔΟΤΗΣ”

Εἶναι φρικώδης ἡ ζωὴ αὐτὴ τὴν ὁποίαν διάγω εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐννοῶ καὶ ἐγὼ κάλλιστα ὅτι ἀπὸ ἐμὲ ἐξαρτᾶται ν' ἀρεθῶ ἐλεύθερος αἰανδῆποτε ὡραν θέλω. Προτιμῶ ὅμως νὰ ἐξακολουθῶ διαγῶν τὴν φρικώδη αὐτὴν ζωὴν τῆς φυλακῆς, παρὰ νὰ ἐκθέσω διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ μυστικοῦ ἐν πρόσωπον, μηδὲν ἔνεχόμενον εἰς τὴν δολοφονίαν, τοῦ ὁποίου προσώπου τὴν τιμὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν μοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ φίλος μου μαζὶ μὲ τὸ μυστικόν.

Ἐξακολουθεῖτε τώρα, κ. ἀνακριτὰ, ἔπειτα ὅποια ὅσα σὰς εἶπα, νὰ φρονήτε ἀκόμη, ὅτι ἡ ἀρνησίς μου αὐτὴ γίνεται ἀπὸ σκοποῦ.

Τὸ φρονῶ ἀδιστακτικῶς — ἀπήντησεν ὁ κ. Ζιννορῆ. Ὅπωςδὴποτε, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ὁμιλία δὲν φαίνεται νὰ σὰς εὐχαριστῇ, ἔς τὴν ἀφήσω καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς ἄλλο ζήτημα.

Ἀπὸ ποῖον νομίζετε ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη πωληθῇ ἡ προσωπογραφία σας αὐτὴ εἰς τὴν παλαιολογίαν, εἰς τῆς ὁποίας τὸ κατάστημα εὐρέθη;

Δὲν γνωρίζω. Ὑποθέτω ὅτι θὰ τὴν ἐπώλησεν εἰς τὴν παλαιολογίαν κάποιος, ὁ ὁποῖος θὰ τὴν εὗρεν ἢ θὰ τὴν ἔκλεψεν ἀπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ Ροδέρ, καὶ ὁ ὁποῖος, κατὰ πάντα πιθανότητα, εἶναι ὁ δολοφόνος τοῦ ἀτυχοῦς φίλου μου.

Σὰς φαίνεται λοιπὸν τὸσον εὐκολον τὸ πρᾶγμα;

Μοῦ φαίνεται λογικόν.

Ὅπωςδὴποτε ὅμως, αἱ ὑποψίαι αἱ ὁποῖαι στρέφονται ἐναντίον σας ἐξακολουθοῦν ὀριζόμεναι, διότι ἡ σύζυγος τοῦ θυρωροῦ Μονίς κατέθεσεν ὡρισμένα γεγονότα ἐναντίον σας.

Ναί, ναί, τὸ ξέρω... Πρόκειται διὰ τὴν κάσταν, ἡ ὁποία ἦτο ἀνοικτὴ, διὰ τοὺς σωρούς τῶν χαρτονομισμάτων, διὰ τὴν συνομιλίαν τὴν ὁποίαν ἔκαμα μὲ τὸν Ροδέρ. Αὐτὰ ὅλα ὅμως δὲν σημαίνουν τίποτε ἀπολύτως.

Διὰ τὰς πολλὰ πιθανὸν νὰ μὴ σημαίνουν τίποτε, διὰ τὴν Δικαιοσύνην ὅμως σημαίνουν πολλὰ πρᾶγματα. Ἀς τ' ἀφήσωμεν ὅμως αὐτά. Εἰπῆτε μοι τώρα: τὴν εἰκόνα αὐτὴν τὴν εἶχατε δώσῃ σὰς εἰς τὸν Ροδέρ;

Μάλιστα — ἀπήντησεν ὁ Δαντέν — τοῦ τὴν ἔδωκα. Ὁ Ροδέρ ἦτο πολὺ στενός μου φίλος. Ἐγὼ δὲν ἔχω συγγενεῖς οὔτε ἄλλους φίλους ἢ γνωρίζους καὶ διὰ τοῦτο ἐπεθύμουν νὰ περιέλθῃ ἡ εἰκὼν αὐτὴ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Ροδέρ, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ μόνος μου φίλος. Τὸ κἄδρο αὐτό, ξέρετε, ἔχει μεγάλην ἀξίαν, διότι εἶναι ἔργον τοῦ Παύλου Βωδρῦ.

Αἱ — ἔκαμεν ὁ ἀνακριτὴς — διὰ τοῦτο λοιπὸν δίδωτε ἐδῶ χαρταγμένα αὐτὰ τὰ δύο γράμματα, τὸ Π καὶ τὸ Β.

Μάλιστα Μετὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποίου ἔκαμα καὶ ἐγὼ τὸ κατήκον μου, ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι, ὁ Βωδρῦ εἶχαν ἔλθει εἰς τὸ Βορδὸ ὅπου ἔκαμα τὰς προσωπογραφίας πολλῶν τραπεζιτιῶν μου καὶ τὴν ἰδικήν μου. Τὴν εἰκόνα αὐτὴν ἐχάρισα ἀργότερα εἰς τὸν Ροδέρ, καὶ τώρα τὴν δίδω εἰς χεῖράς σας.

Ὁ ἀνακριτὴς παρετήρει μετὰ προσοχῆς τὴν εἰκόνα, καὶ ὁ κ. Λερίς εἶχε φορέσῃ τὰς διόπτρας του διὰ νὰ ἐλεπῇ καλλίτερον.

Φαίνονται διάφορα ζυσίματα, σὰν νὰ ἔξυσε κανεὶς μὲ τὰ νύχια του τὰ χρώματα τῆς εἰκόνος — παρετήρησεν ὁ ἀστυνόμες.

Καὶ ἡ κορνίζα φαίνεται ὅτι ἀφῆρθη ἀποτόμως, προσέθεσεν ὁ κ. Ζιννορῆ.

Καὶ κατόπιν, στρεφόμενος πρὸς τὸν Δαντέν, τοῦ εἶπε:

Ἀλήθεια, δὲν μὰς εἶπατε πῶς ἦτο αὐτὴ ἡ κορνίζα.

Ἦτο ἀπλουστάτῃ ὅταν ἐγὼ προσέφερα τὸ κἄδρο εἰς τὸν Ροδέρ.

Μήπως ὁ Ροδέρ τὴν ἤλλαξε;

Μάλιστα. Ἐνθυμούμαι ὅτι τὴν ἀντικατέστη με μίαν πολυτελεστάτην κορνίζαν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε δώσῃ νὰ τοποθετηθῶν μερικὸς πολυτιμὸς λίθος ποῦ ἔφθεν ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν.

Ὑποθέτετε ὅτι ἤδυντο ὁ Ροδέρ νὰ προσφέρει εἰς κανένα αὐτὴν τὴν εἰκόνα ὡς δῶρον;

Δὲν πιστεύω. Ἐβόλατε τὸ κἄδρο αὐτό δὲν τὸν ἑαυτὸν του, πρῶτον διότι ἦτο ἔργον τοῦ Βωδρῦ, καὶ δεῦτερον διότι ἦτο ἡ προσωπογραφία μου, καὶ μὲ ἡγάπα ὑπερβολικὰ.

Ὅστε λοιπὸν — εἶπεν ὁ κ. Ζιννορῆ — δὲν εἰσθε εἰς θέσιν νὰ μὰς δώσετε καμμίαν ἄλλην πληροφορίαν σχετικῶς μὲ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον εἶναι δυνατόν νὰ ἐπώλησε τὴν προσωπογραφίαν σας εἰς τὴν παλαιολογίαν;

—Ὁχι.

ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΛΑΡΕΤΗ

—Θὰ ὀδηγήσωμεν ἐδῶ τὴν παλαιολογίαν νὰ σὰς τὴν δεξιόμαν.

Κάμετε ὅ,τι θέλετε. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσῃ.

Ὅπωςδὴποτε θὰ μὰς ἀφηγηθῇ καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ σας, τί εἶδους ἀνθρώπος ἦτο ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τῆς ἐπώλησε τὴν εἰκόνα.

Πολὺ πιθανόν! Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δύναται νὰ ἀφηγηθῇ ὅ,τι θέλει. Ἐγὼ ὅμως δὲν γνωρίζω ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποῦ τῆς ἐπώλησε τὴν εἰκόνα, οὔτε καὶ θὰ τὸν μάθω μετὰ τὰς ἀφηγήσεις της. Πρὸ ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, πρὶν ἔλθετε δηλαδὴ σεις, οὔτε τὸ ἐγνώριζα καὶ ὅτι ἡ εἰκὼν αὐτὴ εἶχεν ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ Ροδέρ καὶ πωληθῇ εἰς τὴν παλαιολογίαν.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, — εἶπεν ὁ κ. Ζιννορῆ, — δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ σὰς ἀποστείλω εἰς τὸ κελλὶόν σας. Ἡμεῖς ἐν τῷ μεταξύ θὰ φροντίσωμεν νὰ συνάξωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσοτέρας πληροφορίας περὶ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐπώλησε τὴν εἰκόνα εἰς τὴν παλαιολογίαν.

Καλὰ θὰ κάμετε — ἀπήντησεν ὁ Δαντέν μὲ τόνον ἐλαφρῶς εἰρωνικόν.

Εἰς ἐν νεῦμα τοῦ ἀνακριτοῦ οἱ δύο χωροφυλάκες ἐποδοβήτησαν εἰς τὸ μέσον τὸν Ἰάκωβον Δαντέν καὶ ἐξῆλθον τοῦ δωματίου.

Ἐὰν δὲν εὐρέθῃ αὐτὸς ὁ Βρεττόν — εἶπεν ὁ κ. Ζιννορῆ πρὸς τὸν κ. Λερίς καὶ τὸν Βερναρδέ, ὅταν ἔμειναν μόνον — δὲν θὰ μάθωμεν τίποτε ἀπὸ τὸν Δαντέν, διότι δὲν φαίνεται διατεθειμένος νὰ ὁμιλήσῃ.

Αὐτὸ εἶναι δουλειὰ δική σου, Βερναρδέ — εἶπεν ὁ κ. Λερίς μειδιῶν.

Τὸ ξέρω. Δὲν εἶναι ὅμως εὐκολον τὸ πρᾶγμα. Δὲν εἶναι διόλου εὐκολον.

Μπᾶ! Σὺ ἔκαμες τόσας ἄλλας μεγαλειτέρας καὶ σπουδαιοτέρας ἀνακαλύψεις. Προσπάθησε νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ τὸν Βρεττόν. Ἐχεις ἄλλως τε ἐνδεΐξεις.

Τί ἐνδεΐξεις ἔχω;

Τὸ πλατύγρονον καπέλλο τὸ ὁποῖον ἐφόρει.

Δὲν πιστεύω νὰ φορῇ μόνος αὐτὸς τέτοιο καπέλλο μέσα στὸ Παρίσι — ἀπήντησεν ὁ Βερναρδέ, — ὅπωςδὴποτε ὅμως θὰ κάμω ὅ,τι εἶναι δυνατόν, νὰ γίνῃ διὰ τὸν ἀνακαλύψω. Περὶ τούτου δύνασθε νὰ εἰσθε βέβαιοι.

Τί ἐντύπωσιν σὰς ἔκαμεν ὁ Δαντέν αὐτός; — ἠρώτησεν ὁ κ. Ζιννορῆ τὸν κ. Λερίς.

Μοῦ φαίνεται ἀνεκτὰ πείσμα ἄνθρωπος — ἀπήντησεν ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας.

Ἐχετε τὴν ἰδέαν ὅτι εἶναι ἐνοχος;

Βεβαίως.

Θὰ τὸν καταδικάζατε, ἐὰν ἦσθε ἐνοχος;

Ὁ κ. Λερίς ἔσφιξεν ἐν βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βερναρδέ καὶ ἀπήντησε:

Δὲν ξέρω...

Πῃ.

Ἀκούε ἐκεῖ! ἔλεγε κατ' ἐπαυτὸν ὁ Βερναρδέ, ὅταν ἐπέστρεψεν ἀργότερα εἰς τὴν οἰκίαν του. Δὲν ξέρετε τί λέγει. Τί θὰ πῇ δὲν ξέρετε; Τὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς ἄς μὴν ξέρῃ. Ἐὰν δὲν ξέρετε αὐτὸς, ξέρετε ὅμως τὸ μάτι τοῦ Ροδέρ, τὸ ὁποῖον μὰς παρουσίασε τὴν εἰκόνα τοῦ Δαντέν. Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ νεκροῦ καὶ τὸ κοδάκ μου δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ ἀπατώσωνται, ὅπως ἀπατώσωνται οἱ ἄνθρωποι.

Ὁ Βερναρδέ ἐξηκολούθει νὰ ἐμμένῃ εἰς τὴν πεποίθησίν του, ὅτι ὁ Δαντέν ἦτο ἐνοχος.

Ἐὰν ἦτο ἀθῶος, ἐσχέπετο, δὲν θὰ ἐκάθητο τόσον καιρὸν εἰς τὴν φυλακὴν, ἀλλὰ θ' ἀπεδείκνυε τὴν ἀθώότητά του εὐθὺς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς. Εἶναι βέβαιον ἐπίσης ὅτι ὁ Δαντέν ἔχει καὶ ἕνα συνένοντον. Ποῦ νὰ τὸν εὗρω ὅμως ἐγὼ αὐτὸν τὸν συνένοντον; Πῶς θὰ κατορθώσω νὰ «φανερώσω» τὸν ἀνθρώπον μὲ τὸ πλατύγρονον καπέλλο; Ἰσως ἐὰν κατόρθωσα νὰ εὗρω ἐκείνην τὴν κυρίαν μὲ τὰ μαύρα νὰ ἡδυνάμην νὰ εὐρίσκα εὐκολώτερον καὶ τὸν Κάρλον Βρεττόν. Ἡ κυρία ὅμως φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι διατεθειμένη νὰ παρουσιασθῇ. Ἀς τὴν ἀφήσωμεν λοιπὸν ἐκεῖ ποῦ εὐρίσκηται.

Ὁ Βερναρδέ εἰς μερικὰς περιστάσεις ἦτο φιλόσοφος.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ

ΝΕΟΝ ΣΤΑΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΔΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΩΣ

ΚΙΝΗΣΙΣ

ΕΝΑ νέον Στάδιον ιδρύεται εις τὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεῶς. Ὁ Πανελληνίος Γυμναστικός Σύλλογος, ὁ ὁποῖος ἐκινδύνευσε νὰ εὐρεθῇ χωρὶς γυμναστήριον καὶ χωρὶς στέγην, ἐτοιμάζει ἕνα δολοκλήρον Στάδιον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ Πολυγώνου, τὴν ὁποίαν τὸ Δημόσιον τοῦ παρεχώρησεν εἰς ἀντάλλαγμα διὰ τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ γηπέδου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπὶ μίαν τριακονταετίαν ὁ Πανελληνίος ἐκαλλιέργησε τὴν γυμναστικὴν καὶ τὸν ἀθλητισμόν.

Μετὰ τὴν διὰ ψηφίσματος τῆς Συνελεύσεως ἀπαλλοτριώσιν τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων γηπέδου τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου, ἀπεφασίσθη ὥπως δοθῇ εἰς τὸν Πανελλήνιον νέον γήπεδον πρὸς οἰκοδόμησιν τοῦ Γυμναστηρίου του, ἐξερηγήθη δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ποσὴν 300 χιλ. δραχμῶν, ὡς ἀξία τῶν ὑλικῶν τῆς ἐγκαταστάσεως του καὶ τῶν γυμναστικῶν ὀργάνων καὶ λοιπῶν μέσων λειτουργίας τοῦ γυμναστηρίου του. Εἰς τὸν χώρον τοῦ σημερινοῦ γυμναστηρίου θὰ γίνῃ πλατεία καὶ θὰ χαραχθῇ εὐθεία ἡ λεωφόρος Ἀλεξάνδρου μέχρι τῆς ὁδοῦ Πατησίων, ὥστε ἡ κίνησις νὰ διευκολυνθῇ μεγάλως ἐκ τῆς νέας ταύτης ρυμοτομίας.

✕✕

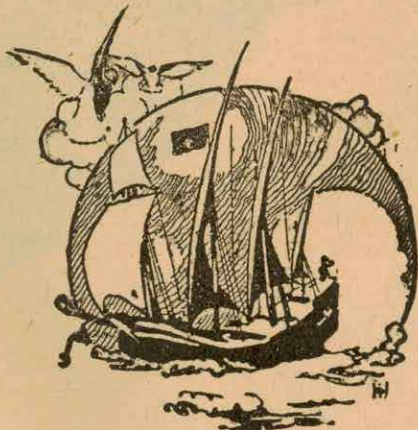
Τὸ νέον γυμναστήριον τοῦ Πανελληνίου Γυμναστικοῦ Συλλόγου, συμφώνως μετὰ τὸ ὑπὸ τοῦ μηχανικοῦ καὶ συμβούλου τοῦ Συλλόγου κ. Σαδούκα ἐκπονηθέν σχεδιάγραμμα, θὰ ἔχῃ ἔκτασιν ὡσην περίπου τὸ Στάδιον, θὰ ἐκτείνεται εἰς βάθος πρὸς τὸ Πεδίον τοῦ Ἀρεῶς, μετὰ πρόσοψιν ἐπὶ τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρου, ἔχον συνολικὴν ἔκτασιν 14.000 πήχεων. Οἱ στίβοι τῶν δρόμων θὰ εἶναι μήκους 400 περίπου μέτρων, θὰ ὑπάρχουν δὲ εἰδικαὶ στίβοι διὰ τοὺς δρόμους 192 μ. καὶ 100 μέτρων, ὡς καὶ διὰ τὸν δρόμον 110 μέτρων μετ' ἐμποδίων. θὰ ὁρισθῶν δὲ χώροι εἰδικῶς διὰ τὰς εἰφίς καὶ διὰ τὰς ἀλματάς. Τὸ κέντρον τοῦ χώρου τοῦ νέου σταδίου θὰ διατεθῇ διὰ τὰς ἀθλητικὰς παιδείας, αἵτινες εἶνε ἡ κυριωτέρα σήμερον ἀσκήσις, ὡς τὸ φούτμπολ, τὸ Βόλεϊ, τὸ κρίκετ καὶ τὸ τέννις.

Εἰς τὸ βάθος τοῦ γυμναστηρίου θὰ ιδρυθῶν τὸ σκαυετήριον καὶ τὰ λουτρά μετὰ τῶν ἀποδυτηρίων, παρ' αὐτὰ δὲ ἡ ἐγκατάστασις τοῦ ὑποστέγου διὰ τὰς Σουηδικὰς ἀσκήσεις καὶ ἡ αἴθουσα ὀπλομαχτικῆς.

Οὕτω τὸ νέον γυμναστήριον τοῦ Πανελληνίου θὰ παρουσιάσῃ πλήρη ἐφαρμογὴν πᾶσων τῶν ἀπαιτήσεων τῆς γυμναστικῆς καὶ τοῦ ἀθλητισμοῦ, ὥστε ν' ἀποβῇ τοῦτο εὐεργετικὸν διὰ τὴν ἀσκήσιν καὶ προπόνησιν τῶν ἀθλητῶν καὶ νὰ ἐνισχύσῃ καὶ προαγάγῃ τὸν σκοπὸν τοῦ Συλλόγου.

✕✕

Ἡδὴ ἐτέθησαν αἱ πρώται βάσεις τῆς ἰδρύσεως τοῦ νέου γυμναστηρίου. Ἐχαραχθῶν οἱ στίβοι καὶ ἤρχισεν ἡ περιχαράκωσις τῆς ὅλης ἐκτάσεως, ἥτις θὰ ἀποτελέσῃ μικρὸν πάρκον ἐντὸς τοῦ Πεδίου τοῦ Ἀρεῶς, διότι καθ' ὅλην τὴν περιφερειὴν αὐτῆς γραμμὴν θὰ φυτευθῶν δενδρостоιχίαι.

Ἐντὸς ὀλίγου θ' ἀρχίσῃ ἡ ἰσοπέδωσις τοῦ ἐδάφους καὶ ἡ στρώσις τῶν στίβων. Ἡ ἀνέγερσις τοῦ ὑποστέγου καὶ τῶν λουτρῶν, ὡς καὶ τοῦ σκαυετηρίου, ὑπολογίζεται ὅτι ἐντὸς τριμήνου θὰ ἔχῃ συντελεσθῇ, ὥστε τὸ θέρος νὰ ἀρχίσῃ καὶ ἡ λειτουργία τοῦ νέου μεγάλου τούτου Γυμναστηρίου.

Ἰδιαίτερα καταβάλλεται φροντίς, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀρκούν νερὸ διὰ τὰ λουτρά καὶ τὴν συντήρησιν τοῦ Γυμναστηρίου, διότι ἀνευ ὕδατος εἶνε δυσχερὲς ἡ καλὴ λειτουργία αὐτοῦ.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Πανελληνίου κ. Β. Ἀντωνόπουλος καὶ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς κ. Σαράτσογλου μετὰ τοῦ κ. Σαδούκα καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τοῦ Συμβουλίου καταβάλλουν πᾶσαν προσπάθειαν ὥστε τὸ νέον Γυμναστήριον, παρὰ τὴν ἀπαιτουμένην σήμερον μεγάλην δαπάνην, ιδρυθῇ πλήρες καὶ κατάλληλον διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀθλητῶν. Ἰδιαίτερος ἐδείξεν ἐνδιαφέρον διὰ τοῦτο καὶ ὁ τμηματάρχης τῆς Γυμναστικῆς κ. Ι. Χρυσάφης, ὁ κ. Λευκαδίτης καὶ ὁ παλαιὸς Ὀλυμπιονίκης κ. Καρασεβδάς καὶ ἄλλοι φίλοι, προσφέροντες πᾶσαν ἐνίσχυσιν ἵνα ὁ ἀθλητισμὸς καὶ ἡ γυμναστικὴ εὐρύνῃ τὸν κατάλληλον χώρον πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ πρόδον αὐτῶν.

Τοιοῦτοτρόπως αἱ Ἀθῆναι σήμερον, αἵτινες τόσον ἔλαβον ἔκτασιν καὶ τόσον ἠδξήθησαν εἰς πληθυισμόν, ἀποκοτῶν καὶ δευτερον Στάδιον εἰς τὸ Ἡελύγωνον, οὕτως ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ὅχι μόνον

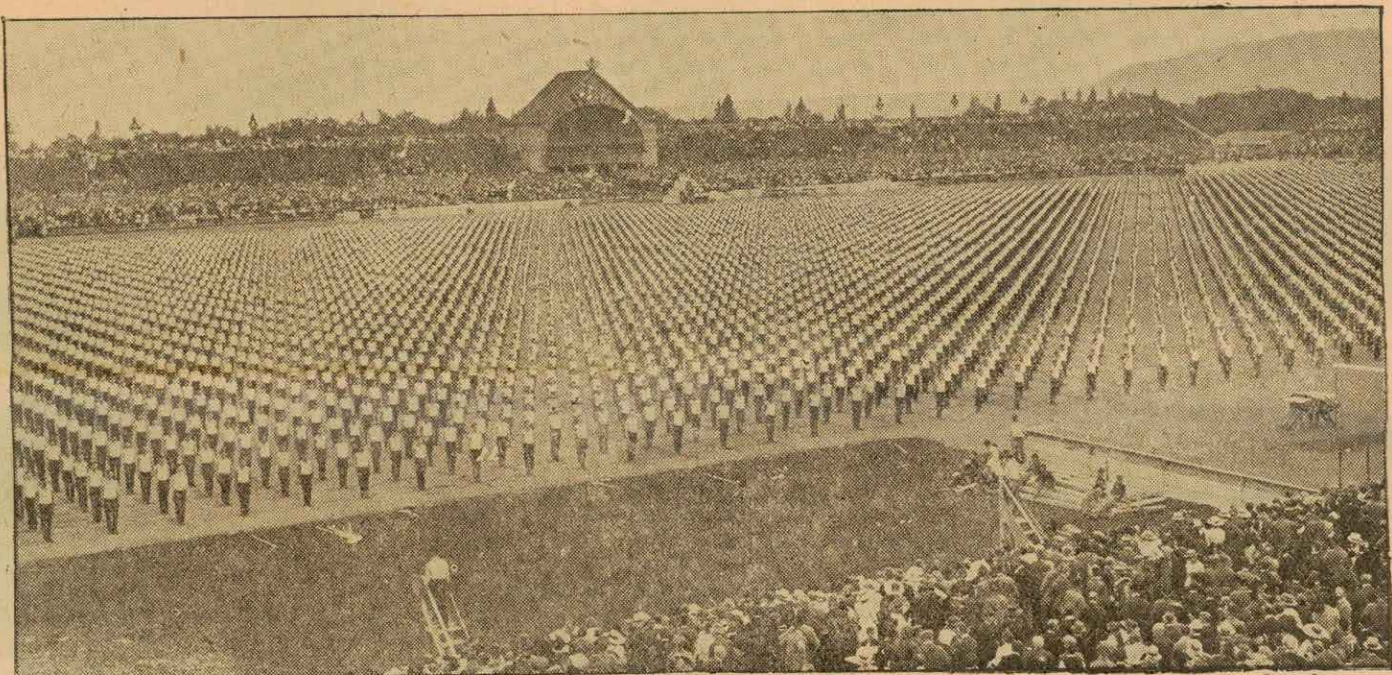
τως, σύμφωνα μετὰ τὸ δῆμα.

Ὅταν θελήσῃτε νὰ ταχύνετε τὸ δῆμα σας, μὴν ἐπιχειρήσῃτε νὰ τὸ ἐπιμηκύνετε ἀποτόμως. Καλλιεργήσατε προηγουμένως τὴν ταχεῖαν κίνησιν τῶν ποδῶν σας. Τὸ δῆμά σας θὰ αὐξάνῃ ἀνεπαίσθητως μαζὶ μετὰ τὴν ἐκγύμνασιν τῶν ποδῶν σας καὶ τὸ βάδισμα θὰ γίνῃ διὰ σᾶς τὸ φυσικώτερον καὶ εὐχρηστότερον μέσον μετακινήσεως.

Ἡ κίνησις τῶν θραχιόνων πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογος μετὰ τὸ μήκος τοῦ βήματος, καὶ ὅλαι ἐν γένει αἱ κινήσεις πρέπει νὰ γίνωνται μετὰ ρυθμόν.

ΙΕΡΕΙΣ ΠΥΓΜΑΧΟΙ

ΕΓΙΝΕ καὶ αὐτό. Εἰς τὴν Γαλλίαν, εἰς ἕνα ἀγῶνα πυγμαχίας, ἔλαβον μέρος καὶ ἡ παπᾶδες! Καὶ ἦτο μὲν γνωστὸν ὅτι ἀπὸ κινήσιν ἐπεβίοντο εἰς τὰ σπῆρ οἱ ἱερεῖς, καὶ οἱ ὅμως δὲν ἐπερίμενε νὰ τοὺς ἰδῇ νὰ δοκιμάζου τὴν δυνάμιν τῶν καὶ εἰς τὴν πυγμαχίαν. Τὸ θέαμα ἦτο διασκεδαστικώτατον. Οἱ δύο ἱερεῖς, καλοθεραμμένοι καὶ ροδαλοί, ἀρῶν ἀνεσῆκωσαν τὰ ῥάσα τῶν, ἐπέπεσαν ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου μετὰ μηχανικότητα πολυπείρων πυγμαχῶν. Τὰ κτυπήματά τῶν ἦσαν τεχνικώτατα, ἀλλὰ καὶ τόσον κομικὰ συγχρόνως, ὥστε οἱ θεαταὶ εἶχαν ξεκαρδισθῇ στὰ γέλοια. Τὸ διασκεδαστικώτατον ὅμως αὐτὸ θέαμα δὲν διήρκεσε πολὺ.

Η ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΝ. Γενικὴ ἀπεισις ἀσκήσεων τοῦ ἀθλητ. σωματείου «Σοκόλ» ἀριθμοῦντος 300,000 ἀθλητὰς

ἡ ἀσκήσις τῶν ἀθλητῶν τοῦ Συλλόγου, ἀλλὰ νὰ συντελεσθῇ καὶ μία πραγματικὴ πρόδοσις, ἡ ἴδρυσις λουτρῶν εἰς τὴν πόλιν, προστίων εἰς ὅλους τοὺς Ἀθηναίους, ἀντὶ μικροῦ τιμήματος εἰς τὰς ὥρας, καθ' ἃς δὲν θὰ λειτουργῇ τὸ γυμναστήριον διὰ τοὺς ἀθλητὰς. Ὅτι δὲν ἔκαμιν ὁ Δῆμος καὶ τὸ Δημόσιον, τὸ πραγματοποιεῖ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, ἥτις παρέχει τὰ μέσα τῆς ρώμης καὶ τῆς υγιείας εἰς τοὺς πολίτας καὶ ἐξασφαλίζει μίαν ἰσχυρὰν φυλὴν διὰ τὴν αὐριον, ἱκανὴν νὰ διεκδικήσῃ τὰ ἐθνικὰ δικαια, ὅταν ἡ ὥρα θὰ ἐπιστῇ.

Κ. Ι. ΚΑΛ.

ΑΝΕΤΟΝ ΒΑΔΙΣΜΑ

Τὸ βάδισμα εἶναι ἕνα σπῶρ ἀπαραίτητον διὰ τὴν γυναῖκα. Μετὰ τὴν λέξιν βάδισμα δὲν ἐννοοῦμεν τὰ ἀσκαπὰ γυρίσματα εἰς τὰ κατὰστήματα τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ, τὰ ὁποῖα ὑπαγορεύει ἡ μόδα. Διὰ νὰ καταστήσωμεν τὸ βάδισμα ὠφέλιμον ἀσκήσιν, πρέπει νὰ βαδίζωμεν ἐπὶ ἕνα χρονικὸν διάστημα τοῦλάχιστον μίᾳς ὥρας.

Τὰ πόδια δὲν πρέπει νὰ στρέφονται πρὸς τὰ ἔξω διότι ἐξοδεύεται ἀσκόπως κινητικὴ ἐνέργεια. Τὸ σῶμά μας πρέπει νὰ εἶναι εὐθυτενὲς καὶ τὰ πόδια μας νὰ βαδίζουσι εἰς εὐθείαν γραμμὴν.

Ἕνας καλὸς πεζοπόρος πρέπει νὰ ἡμπορῇ νὰ βαδίζῃ ἀνέτως ἐπάνω εἰς μίαν στεγνὴν σανίδα. Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ περιπατοῦσι σκυφτοί, οὕτω μετὰ χεῖρα σφιγμένα. Οἱ ὦμοι θὰ μένουσι εὐλόγιστοι, ἀνὰ οἱ θραχιόνες θὰ ταλαντεύωνται ελαφρὰ ἐμπρὸς καὶ ὀπίσσω.

Τὸ σῶμά μας πρέπει νὰ παρακολουθῇ τὰ πόδια εἰς τὴν πρὸς τὰ ἐμπρὸς κίνησιν τῶν. Τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ κορμοῦ μας πρέπει νὰ ταλαντεύεται, ἐλαφρὰ ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ ἀντιθέ-

INTERMEDIA

Τὰ φίλιά σου εἶχαν τὴ λαύρα καὶ τὴ φλόγα τὴν παλιά, στὴ μαντιὰ σου δὲν ξαναῦρα, ἄχ, τὴν πρώτη ἀγάπῃ πλιά.

Κ' εἶπα μέσα μου : ἄς σούση τῆς ἡμέρας σου τὸ σῶς καὶ τὰ μάτια σου ἄς κλείσῃ χάρις γοήτορος κραιφές.

Νὰ μὴ βλέπω τὴ μαντιὰ σου δίχως φλόγα καὶ ψυχρὴ, γιατί, ἂν κλέψω τὰ φίλιά σου, ἄς ἔρω καὶ γεκρῇ.

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

ΑΝΑ ΤΗΝ ΥΦΗΛΙΟΝ

ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΗΜΑΡΧΟΣ

Η ΑΓΓΑΙΑ, η οποία έχει προσδεύσει πολύ περισσότερο εις τὸ ζήτημα τοῦ Φεμινισμοῦ ἀπὸ τὰ ἄλλα κράτη, ἐπέτρεψεν εἰς τὸ ὠραῖον φθλον νὰ ἀνέλθῃ εἰς ὅλας τὰς κλίμακας τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν. Σήμερον ὑπάρχουν ἐκεῖ γυναῖκες δικασταί, ἱερεῖς καὶ δήμαρχοι. Βεβαίως αἱ τελευταῖαι εἶναι ὀλιγάριθμοι καὶ καμμία νέα ἐκλογή τοιοῦτου εἶδους δὲν περὶ ἀπαραιτήρητος.

Ἡ κ. Έθελ Λήτς, τὴν ὁποίαν τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τῆς Γουάρμουθ ἐξελέξε δῆμαρχον, εἶναι ἀπολύτως ἀξία τῆς ἐμπιστοσύνης, μετὰ τὴν ὁποίαν τὴν περιέβαλαν οἱ συμπολίται τῆς. Εἶναι μία γυναῖκα εὐφροσύνη καὶ ἀγαθωσύνη, ἡ ὁποία διετέλεσε μέλος τῆς τοπικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἀπὸ τῆς συστάσεώς τῆς. Σημειώτεον ὅτι εἶναι ἡ μόνη γυναῖκα — δημόσιος ὑπάλληλος εἰς τὴν πόλιν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἀπεθανάτισεν ὁ Δῖκηνς.

ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ

Φ ΤΕΡΟ στὸν ἄνεμο ἡ γυναῖκα μοιάζει... Ἀναμφισβήτητος, ἀλλὰ μερικὰ παραδείγματα διαψεύδουν τὸ ὅτι κατὰ τὴν ἀληθείαν.

Ἡ Μαίρη Έθανς εἰς τὸ Μπρέιτον, ὅστερα ἀπὸ πενταετὴ συζυγικὸν θῖον, ἔλασε τὸν μοναδικὸν σύντροφον τῆς ζωῆς τῆς πρὸ ἐβδόμητον ἀκριβῶς ἐτῶν. Εἰς ὅλον τὸ μεγάλο αὐτὸ διάστημα τῆς κηρείας τῆς δὲν ἐπέερασε ἐβδόμητον χωρὶς νὰ πᾶν νὰ καταθέσῃ ἄνδρα εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀγαπημένου τῆς ἀνδρός.

Ἡ τόσον ἀφωσιωμένη αὐτὴ σύζυγος, ἡ ὁποία θαυμάζεται ἀπὸ ὅλην τὴν πόλιν, εἶναι σήμερον ἡλικίας ἐκατὸν ἀκριβῶς ἐτῶν.

Τελευταίως ἔνα σοβαρὸ πένθος τὴν κρατεῖ στὰ κρεβάτια, πρὸς μεγάλην τῆς λύπην. Ἡ μοναδική τῆς ἐπιθυμία τώρα εἶναι νὰ γίνῃ γρήγορα καλὰ διὰ νὰ ξαναρχίσῃ τὸ ἐβδόμητον προσκύνημα τῆς τὸ ὁποῖον ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ.

Ἡ γυναῖκα ποὺ τὴν περιποιεῖται, ἡ ὁποία εἶναι καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡλικιωμένη, διηγείται ὅτι ἡ κυρία Έθανς ὀμιλεῖ πάντοτε μετὰ συγκίνησιν γὰρ τὰ εὐτυχισμένα χρόνια τοῦ γάμου τῆς. Ἀν καὶ ὅταν ἔμεινε χήρα ἦτο νεωτῆς, ἐν τούτοις ἠνέθη ἐπιμύνης νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκ νέου, καὶ σήμερον, ὅστερα ἀπὸ τὰ σα χρόνια, ἐξακολουθεῖ νὰ ὀμιλῇ μετὰ συγκίνησιν διὰ τὸν πολυαγαπημένον τῆς σύζυγον.

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΟΙΔΟΥ

Η ΚΥΡΙΑ Ἀυελίτα Γκάλλι-Κιουρσί, ἡ Ἰταλίς αοιδός, ἡ ὁποία ἔχεν ἐνδοξὸς εἰς τὴν Ἀμερικὴν, καὶ τῆς ὁποίας ἡ φήμη ἐξελθὼν εἰς τὴν Ἀγγλίαν πρὸ τῆς ἀφίξεώς τῆς εἰς τὸ Ἀγγλικὸν ἑορταστικὸν ὅπως ὥστε τὰ εἰσιτήρια τῶν παραστάσεων τῆς νὰ ἐξαντληθοῦν πρὸ ἑκτῶ μηνῶν, ἔδωσε, μόλις ἐγένεον ἀπὸ τὸ τελευταῖον τῆς θριαμβευτικῆς τουρνέ, τὰς ἀκολούθους περιέργους πληροφορίες διὰ τὴν σπαρτιατικὴν ζωὴν ποὺ εἶναι ἀναγκασμένη νὰ περᾷ χάριν τῆς προφυλάξεως τῆς φωνῆς τῆς.

«Δὲν τοιμῶ νὰ πλαγιάσω ἀργὰ καὶ νὰ ἐπιδοθῶ εἰς τὰς διασκεδάσεις τοῦ ἄλλου κόσμου· ἀκόμη δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται οὔτε ἡ χυδαία πολυτέλεια ἐνὸς ἀπλοῦ συναγῆς! Αἱ διασκεδάσεις μου εἶναι πολὺ ὀλίγες, σχεδὸν ἐκείναι ποὺ ἀπολαμβάνω στὴν ἔπαυλιν ποὺ ἔχω στὸ Κίστιλς, κοντὰ στὴ Νέα Υόρκη. Ἐκεῖ περὶ τέσσερες μῆνας τὸ χρόνο μένω στὴς γαλλίδες μου, τοὺς χοίρους μου, τῆς κόττες μου καὶ τοὺς δύο ἀγαπημένους μου σκύλους. Στὴν πόλιν ὅμως ποτὲ σχεδὸν δὲν θάβω ἔξω· πρέπει νὰ ἀποφεύγω τὸν καπνὸ καὶ νὰ μὴν τρώγω τίποτε ἄλλο ἀπὸ γαλακτοπλάκας καὶ λαχανικά, χωρὶς νὰ τοιμῶ νὰ δοκιμάσω τὸ κρέας, πολὺ δὲ περισσότερον τὰ αἰσθησιακά ποτά. Ποῦ θέλετε λοιπὸν νὰ πάω; Ὁ κακομοῖρος ὁ ἄνδρας μου φοβοῦμαι ὅτι ἔχει πανδρευθῇ μὲ γυναῖκα πολὺ ἰδιότροπον».

Ὁ σύζυγος τῆς μεγάλης καλλιτέχνιδος, ποὺ πάντοτε τὴν συνοδεύει στὸ πιάνο, ὑπεδέχθη τὴν τελευταίαν τῆς φράσιν μετὰ μείδισμα ἀνθρώπου ἐντελὸς εὐτυχισμένου, τὸ ὁποῖον ἔφινε νὰ ὑπονοηθῇ, ὅτι τὸ καλλιτεχνικὸν αὐτὸ ζεῖγος εἶναι ὑπερυψηλωμένον ἀπὸ τὴν συμβίωσιν τοῦ αὐτοῦ. ὅσον αὐστηρὰ καὶ ἂν εἶναι.

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Α Ν καὶ δὲν ἔχει περάσῃ ἕνας χρόνος ἀπὸ τὴν ἀνταρτίαν κατατροπὴν τοῦ Τόκιο, ἐν τούτοις σήμερον ἡ πόλις ἔχει σχεδὸν ἀνοικοδομηθῇ ἐξ ὀλοκλήρου. Πρὸ ὀλίγου καιροῦ εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν ἐκτελέσθη ἡ ἱδρυσις μιᾶς πρώτης τάξεως φιλανθρω-

πικῆς ὁργάνωσης ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀσυλὸν Γυναικῶν».

Κάθε γυναῖκα, ἡ ὁποία ἠτύχησεν εἴτε ἡθικῶς εἴτε ὕλικῶς, μπορεῖ νὰ εὕρῃ ἐκεῖ μέσθαι βοήθειαν ἢ προστασίαν. Ἡ διοικοῦσα ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ κυρίας τῆς ἀνωτάτης ἀριστοκρατίας, πλουσίας, γυναικας — ἱατροῦς, καὶ μίαν διευθύντριαν Τραπεζίτς. Ἐκτὸς αὐτῶν περιλαμβάνονται καὶ ἄνδρες, δικασταί, δικηγόροι κλπ.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ ὁργάνωσις αὐτὴ εἶναι εἰς θέσιν νὰ προσφέρῃ οἰκοδόμητος εἶδους ὑπηρεσίας εἰς ὅποιαν ἀπευθυνθῇ πρὸς αὐτήν. Ἐνα γραφεῖον ἐξουδετέρωσης ἐργασίας θὰ τὴν βοηθῇ νὰ εὕρῃ μίαν θέσιν. Μία προστασία οἰκογενείας, ἡ ὁποία χρειάζεται χρήματα, εὕρισται ἀμέσως μικρὸν δάνειον, ἐξωφλητέον μετὰ ἀρκετὸν χρόνον. Πρόσωπα δὲ σοβαρὰ καὶ πεπειραμένα διδόντες τὰς ἀναγκαῖας συμβουλὰς εἰς μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία εὕρισκεται εἰς δύσκολον θέσιν.

Εἰς τὴν ὁργάνωσιν περιλαμβάνονται μέλη ἀπὸ ὅλα τὰ θρησκείματα, ἀκόμη καὶ καθολικοὶ καὶ διαμαρτυρούμενοι. Τέλος τὸ ἄσυλον διαθέτει σαρὰντα περὶπου δωμάτια, ὅπου περιβάλλονται αἱ ἄποροι γυναῖκες μέχρις ὅτου εὕρουν ἐργασίαν.

ΤΟ ΛΟΥΤΡΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ε ΑΝ ὁ θεσμός τῆς Βασιλίσσης σήμερον ἔχη πολὺ ὀλιγοτέρεους ὁπαδοὺς ἀπὸ πρὶν, ἐν τούτοις δὲν εἶναι ὀλίγοι ἐκεῖνοι ποὺ ἐλκύονται ἀπὸ τὴν διάβασιν ἐνὸς βασιλείως ἢ ἀπὸ τὰ βασιλικά ἀνέκδοτα.

Σχετικῶς μετὰ τὴν νοστορπίαν αὐτήν, ἕνας πολὺ γνωστὸς Ἀγγλὸς περιηγητής, ὁ κ. Κέρσεθ Οὐίλλε, διηγείται ἐπιστόδιον ἀρκετὰ χαρακτηριστικόν. Ὅταν εὕρισκετο εἰς τὸ Ἀδίσκο, τὴν πλέον βορεινὴν πολιτισμένην πόλιν, ἐπισκέσθη αὐτὴν ἐνὶ κόνιτι ἡ βασίλισσα τῆς Ὀλλανδίας Βιλελμίνη. Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας παρετέθη δείπνον, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκλήθησαν ἀρκετοὶ προσκεκλημένοι. Ἐξάρνα ὅμως ἀπὸ τὸ ταβάνι τῆς αἰθούσας ἄρχισε νὰ πέσῃ ἐπάνω στὰ κεφάλια τῶν συνδαιτημένων ροδαία βροχὴ.

«Κανένα ὑπάνιο θὰ ἐσχελίστα», ἀνέκραξε ταραγμένος ὁ διευθυντὴς τοῦ ξενοδοχείου.

Πραγματικῶς μετ' ὀλίγον ἀνεκαλύφθη ὅτι ἔνοχος τοῦ κατακλυσμοῦ αὐτοῦ ἦτο ἡ βασίλισσα Βιλελμίνη, ἡ μάλλον ἡ καμαριέρα τῆς, ἡ ὁποία εἶχε ἐσχελίσαι τὴν βρύσιν τοῦ βασιλικοῦ λουτροῦ ἀνοικτήν.

Μεγάλῃ ταραχῇ ἐπεκράτησεν ὅταν ἐγνώσθη τὸ αὐτόχημα τῆς βασιλικῆς ἐπισκέπτειδος, καὶ δύο κυρίαι τόσον ἐνδιεσθῆσαν δι' αὐτὸ, ὥστε ἀδυσαν τὸ κρασί ἀπὸ τὰ μπουκάλια τοῦς καὶ τὰ ἐγέμισαν ἀπὸ τὸ νερὸ τοῦ βασιλικοῦ λουτροῦ, ποὺ ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ ταβάνι...

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΠΟΛΙΣ

Ο ΡΩΣΣΟΣ στρατηγὸς Κιτσώφ, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὴν ἐρημον Γκουμπί, εἰς τὴν Μογγολίαν, μίαν ἀγνωστον πόλιν, ἡ ὁποία δὲν ἀναφέρεται εἰς καμμίαν ἱστορίαν καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς κανένα γεωγραφικὸν χάρτην.

Ἡ μυστηριώδης αὕτη πόλις ὀνομάζεται Χάτα-Κότο. Ὁ στρατηγὸς Κιτσώφ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ πρῶτος Εὐρωπαῖος ποὺ ἐπισκέπτεται τὴν πόλιν αὐτήν, εὕρηκε, μαζὴ μετὰ διαφόρους θησαυροὺς τοὺς ὁποῖους περιέχει, καὶ μίαν πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην. Ἡ βιβλιοθήκη αὕτη περιέχει 2500 τόμους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν γραφῇ ἀπὸ ἀγνωστους συγγραφείς, εἰς ἀγνωστον γλῶσσαν.

Ἡ γλῶσσα αὕτη δὲν ὁμοιάζει μετὰ κανένα ζωντανὸν ἰδιῶμα, εἶναι δὲ, ὡς φαίνεται, πολὺπλοκος καὶ πλουσιωτάτη.

Ἀναζητοῦνται ἀπὸ διάφορα Πανεπιστήμια οἱ δυνάμενοι νὰ ἐξηγήσουν τὴν γλῶσσαν αὕτην, ἀλλὰ δὲν εὕρισκονται.

ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

Ε ΞΕΛΟΘΗ εἰς τὴν Γερμανίαν ἕνα σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ τῶν ἡθῶν καὶ εἰθιμῶν τῶν ἀρχαίων. Μεταξὺ ἄλλων ἀνακινεῖται καὶ τὸ ζήτημα, ἂν οἱ ἀρχαῖοι μεταχειρίζοντο σαποῦνι εἰς τὰ λουτρά των.

Τὸ σύγγραμμα λέγει ὅτι οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι συγγραφείς δὲν ἀναφέρουν τίποτε εἰς τὰ βιβλία των περὶ τῆς χρήσεως σαποῦνις ἢ ἄλλου ἀνολόγου παρασκευάσματος.

Ἐν τούτοις κάνουν λόγον ὅτι οἱ ἀρχαῖοι μεταχειρίζοντο, διὰ τὴν καθαριότητα τοῦ σώματος, ἕνα φυτὸν ὀνομαζόμενον «σαπονίζιον», τοῦ ὁποῖου τὸ ἄνθος ὅταν τὸ ἐτίθειαν ἐσχηματίζεν ἀφρόν.

Οἱ Ρωμαῖοι κατασκευάζαν μίαν πάσταν, ἔχουσαν

ὡς βάσιν λάδι, στάκτιν καὶ ποτάσσαν, τὴν ὁποίαν εἶχαν μνηθῇ ἀπὸ μίαν γαλλικὴν συνταγήν.

Μαζὴ μετὰ τὸ σαποῦνι τὸ σύγγραμμα ἀναζητεῖ καὶ τὴν προέλευσιν τῆς βελόνας καὶ τῆς δακτυλίδας. Ἡ ἐφεύρεσις τῆς βελόνας ἀνήκει εἰς τοὺς Ἰνδοὺς, οἱ ὁποῖοι τὴν μεταχειρίζοντο δύο αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ. Ἡ δακτυλίδας ἐγένετο προηγουμένως ἀπὸ πετρίδου. Οἱ ῥάβδα: τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος τὴν μεταχειρίζοντο. Ἡ μεταλλικὴ δακτυλίδας ἐγκατεστάθη πολὺ ἀργότερον, καθὼς καὶ ἡ δακτυλίδας ἀπ' ἀσπιδίου, ἀπὸ κόκκαλον καὶ ἀπὸ πολυτελέστερα ὀλίκα.

ΤΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΩΣ ΚΑΚΟΣ ΟΙΩΝΟΣ

Ε ΙΝΑΙ μία πρόληψις, ἡ ὁποία προσέχεται ἀπὸ μίαν φυσικὴν ἀφορμὴν. Ὑπῆρξεν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπῆρχον πολλὰ εἶδη μαχαιριῶν. Τὸ ἴδιον μαχαίρι, ἐχρησιμοποιεῖτο δι' ὅλας τὰς χρήσεις, ἰδιαιτέρως δὲ ὡς φοινικὸν ὄπλον.

Τότε ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ στέλλῃ κανεὶς ἕνα μαχαίρι εἰς τὸν ἐχθρόν του. Ἡ πράξις αὕτη ἐσημειώθη ὅτι τὸν προεδοποιοῦσε διὰ τὰς διαθέσεις του καὶ ἀπετέλει μίαν ἐνδειξὴν ἀπειλητικὴν καὶ πρόκλησιν.

Ἀπὸ τότε ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ θεωροῦμεν τὸ μαχαίρι ὡς δῶρον ἐχθρικής προεξέσεως καὶ ὡς κακὸν ἰωνόν.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ

ΔΥΟ ΜΟΝΟΝ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΕΙΝΑΙ γνωστόν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἀγ-
κλῆς καταβάλλει πάσαν προσπάθειαν διὰ νὰ
μεταβάλῃ τὴν Τουρκίαν εἰς κράτος ὅσον τὸ δυνατόν
ευρωπαϊκώτερον. Ἀλλὰ τὸ πρῶτον δὲν εἶναι εὐκο-
λον, πρὸς τοῦτον περὶ τῆς μεταβολῆς ἡθῶν καὶ ἐ-
θίμων παναρχαίων, συνδεομένων μετὰ τὴν θρησκείαν.
Δι' αὐτὸ καὶ οἱ νομοθέται τῆς Ἀγκλῆς, παρ' ὅ-
λην τὴν νεωτεριστικότητά των, ἐκτελοῦν τὸ μεταρ-
ρυθμιστικὸν τῶν ἔργων μετὰ προσοχῆς καὶ περισκε-
ψῆς.

Ἰδοὺ, π. χ., πῶς ἐχειρίσθησαν τὸ ζήτημα τῆς
πολυγαμίας. Κατ' ἀρχὴν μὲν κατήγγησαν τὴν πο-
λυγαμίαν, ἐπειδὴ ὅμως συνήντησαν μεγάλην ἀντί-
στασιν, ἀπεφάσισαν νὰ ρίξουν νερὸ στὸ κρασί των,
καὶ διατήρησαν μὲν τὴν κατήγγησιν, ἐπέσθεναν ὅ-
μως εἰδικὴν διάταξιν εἰς τὸν σχετικὸν νόμον, διὰ
τῆς ὁποίας ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἄνδρα νὰ ἔχῃ δύο
γυναίκας. Ἀλλὰ καὶ ἡ διάταξις αὕτη δὲν εἶναι ἄ-
νευ περιορισμῶν.

«Διὰ νὰ πάρῃ ἕνας ἄνδρας δύο γυναίκας, λέγει ἡ
πρωτοτυπωσάτη αὕτη διάταξις, πρέπει ἄρ' ἐνδὲς μὲν
ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀνάγκην τοῦ πράγματος, ἄρ' ἐτέ-
ρου δὲ ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὰς διατηρήσῃ καὶ νὰ

μὴν ἀδικήσῃ καμμίαν».

Δι' ἡμᾶς τοὺς Εὐρωπαίους, οἱ ὅποιοι κατορθώνου-
μεν νὰ πάρουμε μίαν γυναῖκα μόλις, εἶναι βέβαια
πολύ δύσκολον ν' ἀποδείξωμεν ὅτι ἔχομεν ἀνάγκην
δύο γυναικῶν. Διὰ τοὺς Ἀνατολίτας ὅμως, φαίνε-
ται ὅτι εἶναι εὐκολώτερον. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δευ-
τέραν παράγραφον τῆς διατάξεως, πρέπει νὰ ὁλο-
κληρωθῇ ὅτι εἶναι ἀρκετὰ μυστηριώδης. Τί ἐννοεῖ
ἄρα γε ὁ Τούρκος νομοθέτης, λέγων ὅτι, διὰ νὰ πά-
ρῃ ἕνας ἄνδρας δύο γυναίκας, πρέπει ν' ἀποδείξῃ
προηγουμένως, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ εἶναι ἐξ ἴσου δίκαι-
ος καὶ πρὸς τὰς δύο; Καὶ ἂν τὸ ἀποδείξῃ μίαν φο-
ρὰν, θὰ εἶναι ἀρκετὸν αὐτό, διὰ νὰ πεισθῇ τὸ δικα-
στήριον, ὅτι ὁ νόμος θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ ἐφαρμό-
ζεται ἀπὸ τὸν σύζυγον μετὰ τὴν αὐτὴν δικαιοσύνην
καὶ εἰς τὸ μέλλον; Αὕτη εἶναι ἡ ἀπορία, ὅπως λέ-
γει καὶ ὁ Ἀλκέτας.

ΔΟΓΜΕ

ΜΙΚΡΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΠΡΟΣΘΕΣΙΣ

ΟΧΩΡΙΚΟΣ Γιακουμῆς Πατρούλας εἶναι κά-
τοχος ἀρκετῆς περιουσίας, τὴν ὁποίαν ἀπέ-
κτησε χάρις εἰς τὴν ὑψηλὴν τιμὴν τῆς πατάτας,
ποῦ καλλιεργεῖ. Καθ' ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι πολὺ
εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν κατάστασιν του. Ἀλλὰ λο-
πάσει ὑπερβολικὰ διότι δὲν ξέρει νὰ γράφῃ καὶ νὰ
διαβάσῃ. Καὶ ἔχει τὴν φιλοδοξίαν νὰ σπουδάσῃ τὸν
υἱόν του, νὰ τὸν κάμῃ σοφόν.

Ὁ μικρὸς Παντελῆς δὲν εἶναι κουτός, ἀλλὰ προ-
τιμᾷ νὰ παίξῃ παρὰ νὰ μελετᾷ. Διασκεδάζει πάρα
πολὺ νὰ τρέχῃ εἰς τοὺς δρόμους. ποῦ δὲν πᾶνε εἰς
τὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ.

— Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν πρέπει νὰ γίνῃ τοῦδ' ὁ-
κέμν, λέγει μέσα του ὁ κύρ-Γιακουμῆς. Ἀφοῦ δὲν
ἔχω τὸν καιρὸ νὰ τὸν παίρνω ἀπὸ τ' αὐτὴν νὰ τὸν
πληγνίσω μόνος μου στὸ σχολεῖο, θὰ τὸν βάλω ἐξω-
τερικῶς σὲ κανένα σχολεῖο τῆς πρωτεύουσας.

Ἡ κυρὰ-Γιακουμῆνα εἶχεν ἀντίθετον γνώμην, φο-
βουμένη τὰ μεγάλα ἔξοδα. Ἀλλ' ὁ Πατρούλας εἰ-
ρανε καὶ ὁ Παντελῆς ἐστάλη εἰς τὰς Ἀθήνας.

Κατὰ τὰς ἐξορτάς των Ἀπόκρεω ὁ μικρὸς μαθη-
τῆς ἐβόρυσεν εἰς τὸ χωριὸν του δι' ὀλίγας ἡμέρας.

Ἡ κυρὰ Γιακουμῆνα (τὸς παίρνει ἡ
διατίτρωσ, ἀφοῦ τὸν ἐφίλησε). — Πιστεύω νὰ ἔ-
καμες προόδους γιὰ τὰ λεπτὰ ποῦ μᾶς κοστίζεις
στὴν Ἀθήνα... Ὁ πατέρας σου θὰ σ' ἐξετάσῃ...
Προσπάθησε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃς καλὰ.

Παντελῆς. — Ἠσύχασε, μητέρα! Ὁ πατέ-
ρας θὰ μείνῃ μετ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Καθίζον νὰ φῶς εἰς τὸ τραπέζι, ἐπὶ τοῦ ὑποίου
ὁπάρε: ἕνα πιάτο μετ' ὀρέας καὶ ἕνα ἄλλο μετ' χορτά.

Γιακουμῆς. — Ἔ, λοιπόν, ἤσουν ἐπιμελὴς
στὸ σχολεῖο; Πιστεύω τώρα νὰ ξέρῃς πολλὰ πράμ-
ματα.

Παντελῆς. — Ναι, πατέρα. Ἐμαθα ὅσα
μπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ.

Γιακουμῆς (δύσπιστος). — Δὲν ἔχω τὴν ἀ-
ξίωσιν γιὰ τόσα πολλά! Ἐσὺ εἶσαι νὰ λογαριάζῃς;
Αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερον.

Παντελῆς (καυχηματίας). — Ἐγώ;.. Εἶμαι
ὁ πρῶτος στὴν ἀριθμητική.

Γιακουμῆς. — Πολὺ καλὰ. Ὅταν κανεὶς
ξέρῃ νὰ λογαριάζῃ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κλέψουν!
Δὲν πιστεύω μόνον νὰ καυχῆσαι...

Παντελῆς. — Μπορῶ νὰ σ' ἀποδείξω ὅτι
ξέρω νὰ κάνω λογαριασμοὺς ποῦ δὲν θὰ τοὺς ἔκα-
νες οὔτε σὺ ὁ ἴδιος.

Γιακουμῆς. — Δὲν λέγω ὅχι... Μὰ ἤθελα
νὰ σοῦ δείξῃς τί ξέρεις.

Παντελῆς. — Πολὺ εὐκολο! Παραδείγμα-
τος χάριν: Πόσα πιάτα πιστεύεις πῶς ὑπάρχουν
στὸ τραπέζι;

Γιακουμῆς. — Τὰ δύο ποῦ βλέπω: Ἐνὶ
πιάτῳ μετ' ὀρέας καὶ ἕνα ἄλλο μετ' χορτά.

Παντελῆς (εἰρωνικῶς). — Ἔ, λοιπόν, πα-
τέρα, ἔχεις λάθος!.. Τρία πιάτα ὑπάρχουν στὸ
τραπέζι.

Γιακουμῆς. — Ἀποδείξέ μου τὰ!

Παντελῆς. — Νά, κύτταξε: Τὸ πιάτο μετ'
τῶν ὀρέων μᾶς κάνει ἕνα· τὸ πιάτο μετ' ὀρέων μᾶς
κάνει δύο...

Γιακουμῆς. — Σωστά

Παντελῆς (θριαμβωτικῶς). — Προέβλεπα!
Κάνω πρόσθεσις καὶ λέω: ἕνα καὶ δύο κάνουν τρία!

Γιακουμῆς (μετ' ἰσχύος). — Πολὺ, πολὺ

σωστά. Γι' αὐτὸ, ἐγὼ θὰ φάω τὸ πρῶτον πιάτο, ἡ
μητέρα σου τὸ δεύτερον καὶ σὺ θὰ φᾶς τὸ τρίτον!...

ΜΙΜΟΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΑΠΟΡΙΑΙ

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Ὁ φεμινισμὸς ἔκαμε μεγάλας προόδους εἰς τὴν
Ἑλλάδα. Αὐτὸ τοῦλάχιστον βεβαιοῦν πολλοὶ ποῦ
ἔχουν τὴν ἀξίωσιν, ὅτι στηθοκοποῦν καλὰ τὴν κοι-
νωσίαν μας. Ἀλλ' εἶναι ἀρά γε ἀκριβὴς ἡ γνώμη
των; Αἱ Ἑλληνίδες κατορθώσαν νὰ παγιώσουν ὁ-
ριστικῶς πλέον τὴν ἰδέαν, ὅτι ἔχουν ἴσα πρὸς τοὺς
ἄνδρας δικαιώματα καὶ ὅτι τὸ γυναικεῖον φύλον δὲν
εὐρίσκεται εἰς ὑποδεστέραν μοῖραν τοῦ ἀνδρικοῦ;

Ἐπιτρέπεται νὰ ἐκφράσῃ κανεὶς μερικὸς δι-
σταγμούς, ὅταν ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τοῦ ἐπισκόπου ὡς αἰ-
τὸ ποῦ θ' ἀφηγηθῶμεν.

Ἀντιγράφωμεν ἐκ τοῦ φυσικοῦ:

Κάποιος πηγαίνει νὰ νοικιάσῃ σπητὶ διὰ τὴν οἰ-
κογένειάν του.

— Πόσα ἄτμα εἰσθε; ἐρωτᾷ ὁ ἰδιοκτήτης.

— Πέντε ἄνθρωποι καὶ δύο γυναῖκες! ἀπαντᾷ ὁ
ὕποψιος ἐνοικιαστής.

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Ο ΙΑΤΡΟΣ Ούρετι, τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ ὁποῖ-
ος ἐπέδωκε εἰς μακρὰς μελέτας ἐπὶ τοῦ προ-
κειμένου, βεβαιεῖ ὅτι, ἂν ἡ παχυσάρκία εἶναι κακὴ
προκειμένου περὶ τῆς υγείας καὶ τῆς κομψότητος,
ἐξ ἄλλου παρουσιάζει σοβαρὰς ἐγγυήσεις ὡς πρὸς
τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ ἠθικά προσεγγήματα τοῦ ἀτό-
μου. Ἐπομένως οἱ παχεῖς εἶναι ἠθικώτεροι καὶ ἀ-
γαθώτεροι ἀπὸ τοὺς ισχνούς.

Ὁ Ἀμερικανὸς σοφὸς παραθέτει μακρὸν κατάλο-
γον ἐγκλημάτων καὶ κακοῦργων. Ἐξαιρέσει δύο-
τριῶν περιπτώσεων, τὰ ἄτμα αὐτὰ εἶναι ισχνό-
τατα!

Οἱ παχύσαρκοι — ἐξακολουθεῖ ὁ ἱατρὸς — εἶναι
ἀγαθοί, συμβιβαστικοί, εὐθυμοὶ καὶ... ἐπιεικεῖς
εἰς τὸν ἐξιδανικευμένον ἔρωτα. Ἀντιθέτως οἱ ἀδύ-
νατοι εἶναι μοχθηροί, φθονεροί, ζηλότοποι καὶ αὐθά-
δεις.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΔΙΑΡΡΗΚΤΩΝ

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε τὴν ὑπαρ-
ξιν ἐνὸς σχολείου διαρρηκτῶν εἰς μίαν συνοί-
κιαν τῆς Καλκούτας. Τὸ σχολεῖον αὐτὸ ἦτο τελειο-
ποιημένον ὑπὸ ὅλας τὰς ἐσφαιάς.

Ἐνας λοποδότης, ὁ ὁποῖος συνελήφθη ἀπὸ τοὺς
Ἀγγλοὺς ἀστυνομικοὺς, διηγήθη ὅτι ἦτο μαθητῆς
τοῦ ἐν λόγῳ σχολείου καὶ κατέθεσε πολλὰς λεπτο-
μερείας διὰ τὴν λειτουργίαν του.

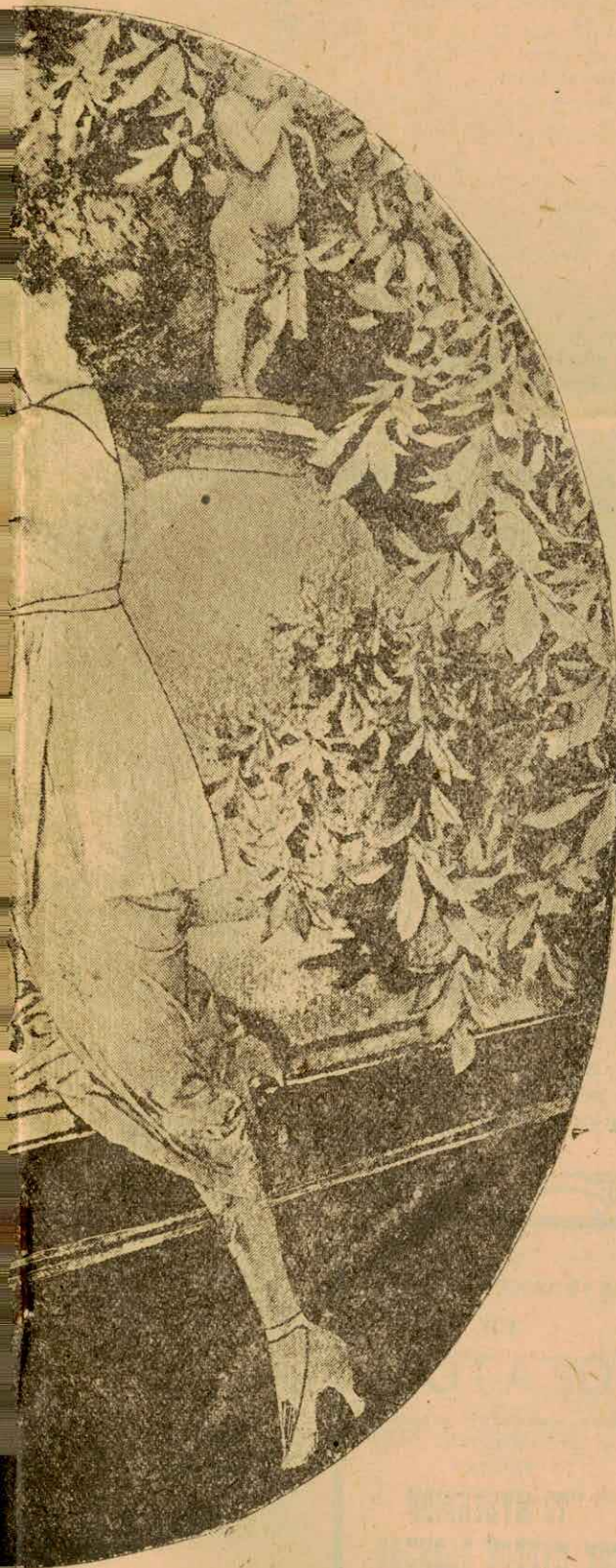
Ἡ ἀστυνομία ἔμαθε τοιςυποτρόπως, ὅτι τὰ μαθή-
ματά ἐδίδοντο εἰς ἕνα εὐρύτατον ὑπόγειον μέγα εἰς
ἕνα ἐγκαταλειμμένον ναόν. Οἱ μαθηταὶ ἐπαίρναν
τὰ μαθήματά των τὴν νύκτα καὶ οἱ τάξεις διηροῦν-
το εἰς δέκα. Κάθε τάξις ἐλειτούργει ὑπὸ τῆς διατα-
γῆς διακεκριμένου καθηγητοῦ. Οἱ νεαροὶ σπουδα-
σταὶ ἐμάσθον ἐκεῖ πῶς νὰ κάμνουν τὰς διαρρή-
ξεις, πῶς νὰ κατασκευάζουν ψεύτικα νομίσματα καὶ
εἰδικὰ κλειδιά, πῶς νὰ κλέβουν διάφορα ἀντικείμενα
ἀπὸ τὴν τσέπην τοῦ «καρβύδου» καὶ, ἐν ἀνάγκῃ,
πῶς νὰ παίρνουν τὰ δυστυχῆ θύματα των.

Εἰς τὰς ἀρχαιτέρους τάξεις οἱ καθηγηταὶ ἐ-
παγματοῦντο πολυπλοκώτερα θέματα διδασκαλίας.
Διηγήθη τὴν τέχνην νὰ μισθώνται οἱ μαθηταὶ ὑπο-
γραφὰς ἄλλων, νὰ μεταχειρίζονται ἀρρετιζόνα ἀ-
εὶς κατ.

Ἡ διόρκειν τῆς φοιτήσεως ἦτο τεσσάρων ἐτῶν,
μετὰ τὴν λήξιν των ὁποίων οἱ μαθηταὶ ἐπαίρναν
τὸ διπλῶμά των, κατόπιν ἀποστορῶν ἐξετάσεων. Τὸ
διπλῶμα αὐτὸ τοῦς ἐπέτρεπε νὰ συνεχίσθουν μετ'
τῆς ἰσχυροτέρας λατινικῆς σπουδῆς των Ἰνδιάν.

Ἡ τιμὴ των διδάκτρων ἦτο προσητὴ εἰς ὅλα τὰ
βελάντια. Ὁ μαθητῆς ἐξ ἄλλου ὑπερβαίνον, μετὰ
τὸ περᾶ των σπουδῶν των, νὰ καταβάλλῃ ἄλλα ἐκ
των κερδῶν προσιὰτὸ «Πανεπιστήμιον».

Τὰ σχολεῖον ἔπρεπε φυσικὰ νὰ λειτουργῇ, με-
τὰ τὴν διαρρήκην ὅτι ὅλοι οἱ καθηγηταὶ καὶ οἱ πρῶτοι
ἐπίτροποι των μαθητῶν ἐξανακρίσθησαν ἐγκλίως.

ΤΟ ΔΙΠΛΟΥΝ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Γαλλικόν μυθιστόρημα ὑπὸ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ ΛΕΒΕΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Φίλιππος ἐκατέδρακε γρήγορα τὴν ἀνάγκη. Τώρα ποῦ ἐκράτοσε τὰ χεῖρα, ἐδίδετο νὰ τὰ δώσῃ εἰς τὸν κ. Ρεβάλ. Ἐνῶ ἐδίδεκεν, ἐσχεδιάζε τὴν στάσιν του, ἥ ὅποια ἔπρεπε νὰ εἶναι ψυχρὰ, καὶ τοὺς λόγους του, οἱ ὅποιοι διὰ ἦσαν σύντομοι, διότι δὲν ἤμπορούσε ν' ἀποδώσῃ ἀπὸ τὸ πνεῦμα του τὸ εἰρωνικὸν μειδίαμα τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Δὲν τὸν ἐχθροῦσε διότι ἐκέρδιεν — ὅλα ἔγιναν ἀνεπιλήπτως εἰς αὐτὸ τὸ παιγνίδι — ἀλλὰ διότι ἐπίστευεν, ὅτι προσπαθεῖ ν' ἀποφύγῃ τὰς ὑποχρεώσεις του καὶ ὅτι θωπεύει ἀνυπαρκτὸν τὸν χρέος τοῦ χαρτοπαιγνίου.

Διέσχισε τὰ σαλόνια, τὸ καπνιστήριον, τὸν χειμερινὸν κήπον : Ὁ κ. Ρεβάλ δὲν ἦτο ἐκεῖ. Ὑπῆρχον ὅμως πολυάριθμοι ὄμοιοι, ποὺ ἐσχεδίαζαν τὰ συμβάντα τῆς προτερείας. Δὲν εὐρέθη τίποτε οὔτε εἰς τὰ δωμάτια τῶν πελατῶν, οὔτε εἰς τὰ τοῦ προσωπικοῦ. Ἦνας ὑπὲρ τῆς, τὸν ὅποιον ὑποπτεύθησαν πρὸς στιγμὴν διότι εἶχε χάσει τὰ κλειδιά τῶν μπαούλων του, ἀπελύθη ἀστυνομικὰ ὄργανα ἔφυγαν τὸ χιόνι εἰς ἓνα σημεῖον ποῦ ἐφαίνετο ὅτι ὤχνη ἀνακινήθη προσφάτως· ἐνεφανίσθησαν δύο νέοι πελάται, τὸν ὅποιον ἡ ἀφίξις συνέπεσε τότεν πολὺ μετὰ τὴν κλοπὴν, ὥστε εὐκολὸς ἐνόουσε κανεὶς ὅτι ἦσαν μετρημένον ἀστυνομικοί· καὶ οἱ ἄλλοι πελάται, περνώντας πλησίον τῆς τραπέζης ὅπου ἐδιδάξαν ἐφημερίδας, τοὺς παρατήρουν μετὰ περιέργειας, ἐστειρημένην καὶ συμπαιδείας.

Τὸ πρόγευμα ὑπῆρξεν ἡρεμὸν. Ἡ κυρία τοῦ περιδεραιοῦ ἔφαγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Ἐσχεδιάσθη αὐτὴ ἡ ἀπουσία. Οἱ μὲν τὴν ἐπεδοκίμαζον, οἱ ἄλλοι ἐκρίναν ὅτι, ἀφοῦ ἀνεστάτωσε τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἐξοίσε τὴν ὑπόνοιαν ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, τὸ ὀλιγώτερον ποῦ ὤφειλε νὰ κάμῃ, ἦτο νὰ ζητήσῃ συγγνώμην, ἀντὶ τὰ ἐξαφανισθῇ καὶ νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ διαμερισμὸν της. Διότι, ἐπὶ τέλους, πῶς νὰ δεχθῇ κανεὶς ὅτι ἔκαμε καλὰ νὰ μὴ ἐγγυηθῇ περὶ τῆς ἐντιμότητος ἀνθρώπων, μετὰ τὸν ὅποιον ἐζῶσε καὶ τῶν ὁποίων πολλοὶ παρεκλήθησαν εἰς τὸ τραπέζι της; εἰς τὴν Παρίσι, ὅπως καὶ αὐτὴ εἰς τὸ ἴδιόν της...

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἔγινε πρότασις νὰ πᾶνε εἰς τὸ πατινάζ, ἀλλ' ὁ ἀκατάστατος καιρὸς δὲν τὸ ἐπέτρεπεν· ἡ τιτὶς τῶν χιόνων ἤρριζεν, ὅπουλος καὶ μελλογυλινῇ, ὁ πάγος ἔχασε τὴν διαφάνειάν του, καὶ ἀπὸ τὴν στέγην κατέβαιναν βαρεῖαι σταγόνες ποῦ ἔπεσαν μετὰ ἓνα τίκ-τάκ κανονικόν, ὡς κτύπος ὠρολογίου, ἐπάνω εἰς τὸ χιόνι, τὸ ὅποιον ἦδη ἦτο ὀλιγώτερον λευκὸν καὶ πορρωδές.

— Ἄλλως τε, ἐδίδωκε κάποιος, καὶ ἂν ἔκανεν ἑκατὸ φορές καλλίτερον καιρὸ θάψευστα νὰ διαδῶ τὸ κατώφλιον τοῦ ξενοδοχείου... Γὰρ νὰ μετὰ κατηγορήσαν ἔπειτα ὅτι ἔκλειψα!

— Κατὰ βάθος αὐτὸ εἶναι ἀληθές, ἐπεδοκίμασεν ἓνας ἄλλος· εἰμεθα ὅλοι ἐδῶ εἰς μίαν θέσιν ἐκτάκτως στενόχωρον. Ἐνόςφω ὁ κλέφτης δὲν ἀνακαλυφθῇ, εἴτε θέλομεν εἴτε ὄχι βάλληλοκυταζόμεθα λοζά.

Ὁ Φίλιππος ἤκουεν αὐτὰ τὰ λόγια χωρὶς ν' ἀναμνησθῇ εἰς τὴν συνδιάλεξιν. Εἶχε μόνον μίαν σκέψιν : νὰ ἐγγυηθῇ εἰς τὸν κ. Ρεβάλ τὰ λεπτὰ, καὶ ν' ἀναχωρήσῃ. Καθὼς ἐπενοῦσε διὰ δεκάτην φορὰν πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ ξενοδοχείου, διεσταυρώθη μετὰ τὸν ἀστυνόμον.

— Ἐ, λοιπόν, κύριε, τὸν ἠρώτησεν ἀδιαφόρως, πάντοτε τίποτε;

— Πάντοτε τίποτε.

— Αὐτὸς ὁ κλέφτης εἶναι ἐπιτήδειος ἄνθρωπος.

— Ἰσως ὀλιγώτερον ἀπὸ ὅ,τι νομίζεις.

— Ἄ, μπᾶ! εἶπεν ὁ Φίλιππος, ἀπομακρυνόμενος μετὰ τὴν γυναῖκά του, ἥ ὅποια τὸν εἶχε πλησιάσει.

Περὶ τὰς ἑξ. ὥραν τοῦ τεύου, ἡ κυρία τοῦ περιδεραιοῦ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τέλους. Τὸ πρόσωπόν της ἦτο ρυτιδωμένον ἀπὸ μίαν νύκτα αὐπνίας, τὰ μάτια της φουσκωμένα. Μολοντί προσπαθεῖ νὰ δειχθῇ προσηνής, διετῆρε εἰς τὴν στάσιν της κάποιαν ἐπιτήδειον.

— Κανεὶς περισσότερον ἀπὸ μένα δὲν θορνεῖ γι' αὐτὴ τὴν φασαρία, ἀλλὰ καταλαβαίνετε... Μπῆτε στὴ θέσιν μου.

Μερικοὶ ἠθάνοντο τὸν πειρασμὸν νὰ τῆς γυρίσουν τὰ νοῦτα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἤξευραν ὅτι ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν ἐτηλεφωνοῦσεν εἰς τὴν ἀστυνομίαν, εἶχαν ἀνάγκην νὰ μανθάνουν πληροφορίας.

— Ὑπάρχουν ὑπόνοιαι; Ἀκολουθεῖ ἡ ἀστυνομία τίποτε ἔχνηά...

Ἡ κυρία τοῦ περιδεραιοῦ ἔσφιγγε τὰ χεῖλη της, ἐγέμουθε, αἰνιγματική. Τὴν ἐπείσαν μετὰ ἐρωτήσεις.

— Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε, μου τὸ ἔχουν συστήσει... Ἀλλὰ θὰ ὑπάρξῃ κάποια ἐκπληξίς.

Καί, παρασυρομένη ἀπὸ τὴν ἀνάγκην νὰ ἡσυχάσῃ ἡ ἰδίᾳ, νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν δίψαν δικαιοσύνης καὶ τιμωρίας ποῦ εἶχε, ἔκαμνεν ἡμεκμυστερήσεις, σπληνόμενα μίαν γωνίαν τοῦ πέπλου διὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ πάραυτα νὰ καταπέσῃ. Ὅχι· ἐν τούτοις τόσον γρήγορα, ὥστε νὰ μὴ ἤμπορέσουν οἱ ἀκραταί, ὑπὸ τὸ φευγάλεόν αὐτὸ φῶς, νὰ φαντασθῶν, νὰ μαντεύσων...

Κάποιος παρατήρησε τὴν ἀπουσίαν τοῦ κ. Ρεβάλ. Ἡ κυρία τοῦ περιδεραιοῦ δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρησην. Ἀμέσως διεγράψαν μειδιάματα μετὰ σημασίαν, καὶ σύντομοι σιωπαὶ διέκοπτον τὴν φλυαρίαν, διότι καθεὶς ἦτο, κατὰ βάθος, εὐτυχὴς νὰ ἡμπαρῇ νὰ διδῇ σάκα εἰς περιπλανώμενας ὑποφίας. Ἡ κυρία διετῆρε μυστηριώδες ὄφρος. Καθὼς δὲ ὁ Φίλιππος καὶ ἡ Ἄννα-Μαρία εὐρίσκοντο εἰς ἐπαύσην μετὰ τὸν ὄμιλον, ὅπου ἐδιδάχθησαν, διηύθυνεν ἐναγνίων τὸν τὰ φασμαίνοντες καὶ ἐφάνθησαν τὰ χεῖρα της φορτωμένα μετὰ δακτυλίδια — ἐφορούσε αὐτὸ αὐτὰ εἰς ὅλα της τὰ δακτύλια καὶ ὀλων τῶν μενθῶν — ὅπως ἦτο καὶ ὁ μπουστός της φορτωμένος μετὰ πολυτίμους λίθους, ἀπαστράπτουν ἐκ χρυσοῦ, καὶ οἱ εὐτραφεῖς κακοὶ τῶν χειρῶν της μετὰ βραχιόλια. Διδαχθεῖσα ἀπὸ τὴν σκληρὰν πείραν, καὶ ἐμπιστευομένη πλέον εἰς τίποτε, οὔτε εἰς κανένα ὑποπτευομένη καὶ τὰ κλειθρα καὶ τὰ λουκέρτα καὶ αὐτὴν ἀκούη τὴν ἀστυνομίαν, ἔφερεν ἐπάνω της ὁλόκληρον τὸν θησαυρὸν της. Δὲν ἦτο πλέον γυναῖκα, ἀλλὰ μίᾳ προθήκῃ κοσμηματοπωλείου.

Ἡ φρόνιμη χεὶρὰν τραβᾷ τὸ σπῆτι της ἐπάνω στὴν ῥάχη της, εἶπεν ὁ κ. Ρεβάλ, ὁ ὅποιος μόλις εἶχε σβῆσει.

Τὸν ἐκύτταξε μετὰ βλέμμα δηλητηριώδες Ἐν τούτοις, ὁ Φίλιππος τὸν ἐπλησίασε βιαστικά :

— Κύριε, πάρτε ὅ,τι σὰς ὀφείλω. Συγγνώμη μετὰ γιὰ τὴν ἐδράδυνα νὰ σὰς τὰ δώσω, ἀλλ' ὅπως σὰς ἐξήγγισα.

— Περιττόν, περιττόν. Λυποῦμαι ποῦ σὰς ἐπροξένησα αὐτὴν τὴν ἀνυστασίαν.

— Ἐπῆρε τὰ χαρτονομίσματα καὶ ἡτοιμάζετο νὰ τὰ δώλῃ εἰς τὴν τσέπην του.

— Μετῆρστε τε, σὰς παρακαλῶ, εἶπεν ὁ Φίλιππος.

— ὦ ! κύριε, ἐπιθύρουν ὁ κ. Ρεβάλ.

— Ὅπως θέλετε, ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος.

Καὶ ἐσκέσθη :

— Τί κακῶς ἐστὶν! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποῦ ὁ τόνος καὶ τὸ ὄφρος μοῦ ἦσαν ἀπεχθὴ ὅταν τοῦ ὤφειλα κάτι, μοῦ φαίνεται εὐγενὴς καὶ σχεδὸν συμπαινετικὸς τώρα ποῦ τὸν ἐξώφελα!

Ἡ κυρία μετὰ τὸν περιδεραιὸν ἐδάγκασε τὰ χεῖλη της. Ἦτο δυνατόν νὰ μιᾷ καθένας ἐλεῖθερα γιὰ τὰς ὑποθέσεις του, ὅταν αὐτὴ ὑπέστη μίαν τέτοιαν ζημίαν! Ἐξαναπῆρε τὰ φασμαίνοντες, καὶ, θέλουσα νὰ φανῇ φαιδρὰ, εἶπε μετὰ τόνον δόλιον, μὴ ἀπευθυνομένη εἰς κανένα καὶ ἀπευθυνομένη εἰς ὅλους :

— Αὐτὸ τὸ ξενοδοχεῖο ἔγεινεν ἀληθινὸν χαρτοπαικτεῖον! Χάνουν ἐδῶ μέσα ὁλοκλήρους περιουσίας...

Αὐτὰ τὰ λόγια εἶχον δύο σημασίας· ἡτοιμάζετο νὰ τὰς καθορίσῃ, ὅταν ἓνας ἡλικιωμένος κύριος ἐσῆλθεν, ἀσθμαίνων :

— Ἄ! ἐφώνησεν ἡ κυρία, τρέχουσα εἰς συνάντησίν του, ἦλθε ἐπὶ τέλους, φίλε μου.

Ἐκείνος τῆς ἔπεισε τὰ μάγουλά του, διότι μετὰ τὰ χεῖρα του ἐκράτοσε σάκους ταξιδίου καὶ μίαν κουδέραν.

— Ἐπρεπε νὰ εἶμαι ἐδῶ πρὸ μιᾶς ὥρας, ἀλλὰ τὰ ἔλκυθα πατινάρουν ἐπάνω σὲ λυωμένο χιόνι καὶ τὰ ἀυάζια βουλοῦνε. Γι' αὐτὸ ἠναγκάσθην νὰ κάμω ἓνα μέρος τοῦ δρόμου πεζῇ. Ἀνησυχούσε; στοιχηματίζω...

— Ὅχι, εἶπεν.

— Αὐτὴ ἡ εἰλικρίνεια τὸν ἐξέπληξε καὶ τὸν δυσχερέστησεν :

— Αὐτὸ ἐφοβήθηκα... μὰ ἀφοῦ δὲν ἦταν ἔτσι...

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Φίλιππον, τοῦ ἔσφιξε τὸ χεῖρ καὶ εἶπε μετὰ μικρὸν χαμόγελον, ποῦ ἐφάνετο ὅτι ἀνένησεν ἀπὸ μίαν πλάγην :

— Βλέπετε, ἀγαπητὲ κύριε, νὰ ποῦ θάνατι κανεὶς μετὰ εἰκοσιν ἑτῶν συζυγικὸν βίον! Οὔτε τὸν λογαριάζουν πλέον...

— Πῶς νὰ σκεφθῶ γιὰ ἀσήμαντα πράγματα, ὅταν συλλογίζομαι τὴν συμφορὰν ποῦ ἔπαθα, ἐφώνησεν ἡ κυρία.

Ὁ γυνὸς κύριος τὴν ἐκύτταξεν ἐκπληκτός :

— Τί μοῦ λές;.. Μά, ἀλήθεια, ἔχεις πολὺ παραμύθιον ὄφρος... Τί συνέβη; Μίλα, μίλα γρήγορα!

— Ἀλλοίμονο, φίλε μου... Συνέβη... συνέβη ὅτι μοῦ κλέψαν τὸ μαργαριταρένιον περιδεραιό μου!

Καὶ ἐξέσπασεν εἰς λυγμούς.

— Τό;.. τό;.. ἐτραύλισεν ὁ σύζυγος, κοκκίνισας ἔσφρα, εἰς σημείον ποῦ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι θὰ ἔπεφτεν ἀπόπληκτος.

Ἀλλὰ, ἀπαλασσύμενος μετὰ ἐν κίνημα ἀπὸ τὰς ἀποσκευὰς του, τὸ παλτό καὶ τὸ καπέλλο του, ἐφώνησεν :

— Μὰ ἐγὼ τὸ ἔχω τὸ περιδεραιό σου! Ἐγώ... Ἐπειδὴ ἤξευρα πῶς τὸ δάξεις σπανίως ἐδῶ, τὸ ἐπῆρα μαζί μου στὴ Παρίσι γιὰ νὰ σοῦ κάμω τὴν ἐκπληξίν νὰ τοῦ προσθέσω δύο μαργαριτάρια... Νά το!

— Ἀθλίς! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία, ὀρμώσα νὰ πάρῃ τὴν κοσμηματοθήκην.

Καὶ παραφερομένη ἀπὸ χαρὰν, ἔσφώνησε μετὰ γέλοιο βρεγμένα ἀπὸ δάκρυα, μετὰ ποδοκρουσίας, λύσσης καὶ θριάμβου :

— Νά το! Αὐτὸ εἶναι... Δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ τὸ πῆρ αὐτό; Μὰ εἶσαι ἓνας ἡλίθιος! Καὶ ἐγὼ ποῦ ἐπῆγα νὰ πιστεύσω, νὰ κατηγορήσω...

— Δὲν ἠνοχλήθη κανεὶς, τοῦλάχιστον; ἠρώτησεν ὁ σύζυγος, ἐπογγίζων τὸ πρόσωπόν του.

— Ὅχι, δόξα τῷ Θεῷ! ἐφώνησεν ἡ κυρία. Μὰ τί ὥρες μ' ἔκαμε νὰ περάσω μετὰ αὐτὴ τὴν ἡλιθία μανίαν ποῦ ἔχεις νὰ κάνῃς ἐκπληξίς! Ἄ, ἡ ἐκπληξίς... Τί ἀπαίσιον πράγμα!

— Σπάξτε λοιπὸν τὸ κεφάλι σας γιὰ νὰ εὐχαριστήσετε τὴν γυναῖκα σας, ἀνεστέναν ὁ καλὸς ἄνθρωπος.

Ἐκείνη μετατόπισε διὰ τὴν δορυμύτητα τῶν ἐκφράσεων της καὶ, σκουπίζουσα τὰ μάτια της διὰ νὰ κυττάξῃ τὰ νέα μαργαριτάρια, ἐβίθουσαν :

— Ὅπως δὲ εἶναι πολὺ εὐγενικὸ αὐτὸ ποῦ ἔκανες...

ΣΣ

Τελείως ἐκνευρισμένη, ἡ Ἄννα-Μαρία, κατέπνιγε τοὺς λυγμούς της. Ἡ στενοχωρία της παρελθούσης νυκτός ἐξέσπασεν τώρα ἀποτόμως. Τὴν ὑπερᾶνθρωπον προσπάθειαν τῆς θελήσεως ποῦ κατέβαλε, διεδόχετο μίᾳ ἀδυναμίᾳ παιδιοῦ, τὸ ὅποιον κλαίει, ὅταν ὁ κίνδυνος ἐπέραςεν.

Ὁ Φίλιππος, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, ἠθάνετο ν' ἀναβαίνουν δάκρυα εἰς τὰ βλέφαρά του· ἀλλ' ἐκυρίαρχος τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ καὶ, συλλογίζομενος τὴν δυστυχίαν ποῦ ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐνσκήψῃ ἐναντίον των, ἐβίθουσαν :

— Νά σὲ τί κοίμεται; ἡ ζωὴ!

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τὸ ἀζωγράφιστο φεγγάρι, τῶν ὀνείων ὁ Χριστὸς, εἶναι ἀπάνου ἀπὸ τὰ ἡρόδια, μουσική του εἶναι τὸ φῶς. Εἶναι πρὸ πολλὸ ἀπὸ τὰ στρα, καὶ σὺν ὄραμα, καὶ ἀνθεῖ, καὶ εἶναι σὺν τὰ περιτόλια τῆς Ἀρμίδας κλεῖ τὰ λιγώματα, τὰ μάγια, τὰ σαλόνια τοῦ νοῦ, τὸ φεγγάρι τῆς θυσίας, τὸ φεγγάρι τοῦ καημοῦ, τῶν ἐρωτοχτυπημένων ὁ καλὸς πνευματικὸς, ποῦ πονεῖ καὶ νυχτερεύει, καὶ εἶναι ἀναπαύς...

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Εἰς τὸ προσεχές φύλλον

ΤΟΥ

ΘΕΑΤΟΥ,

Νέον ἐκτάκτου πλοκῆς καὶ ἐνδιαφέροντος μυθιστορήμα

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΠΥΡΤΟΥ ΕΛΕΝΣΩΡ,

ΖΩΗ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΑΠΟ τὸν λιμένα τῆς Κοπεγχάγης ξεκινᾷ ἡ ὁδὸς Βεστπόλτ, λεωφόρος νέα καὶ ἐρημική. Τὰ σπίτια τῆς εἶνε ἀραιὰ, οἱ φανοὶ ἀραιοί, ἀριοὶ καὶ οἱ διαβάται. Ἀκόμη καὶ τὸ καλοκαίρι δύσκολα ἀποφασίζει κανεὶς νὰ περιπατήσῃ πρὸς τὸ μέρος αὐτό. Καὶ ὅμως εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν συνέβη πρὸ ἡμερῶν κατ' ἐπὶ τὸν ὅποιον ἐπιθυμῶ νὰ σὰς διηγηθῶ.

Μόλις εἶχα προσφάσει νὰ κάμω μίαν βόλταν εἰς τὸ μέρος περὶ τοῦ ὁποίου σὰς ἔλεγα, ὅταν εἶδα νὰ ἐρχεται ἀπ' ἀντικυρὸς μὴ κυρία. Ἐκτός ἀπὸ τοὺς δύο μαζ' ἄλλος κανεὶς δὲν ἦτο ἐκεῖ. Οἱ φανοὶ ἦσαν ἀναμμένοι, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο σκοτεινὰ δὲν κατώρθωσα νὰ διακρίνω καθαρὰ τὸ πρόσωπό της. «Θὰ εἶνε ἀπλοῦστα κανένα παιδί τῆς νύκτας», ἐσκέφθηκα, καὶ ἐπέρασα ἀπὸ κοντὰ της. Μόλις ἐφθασα στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου, ἔκτοτε μεταβολή. Ἡ κυρία ἐμνήθη τὸ παράδοξόν μου. Ἐσκέφθηκα: «Ἀδελφὴ θὰ περιμένῃ κάποιον ἄς ἰδοῦμε, ποιόν». Κι' ἀκόμη μὴ φορὰ ἐπέρασα ἀπὸ πολὺ κοντὰ της. «Ὅταν τὴν ἐξήγωνα εἶπα: «Καλησπέρα σας. Περιμένετε κανένα;»

—Ὅχι! δηλαδὴ ναι... περιμένω.

—Ἡμπορῶ νὰ σὰς συντροφεύσω, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἐκεῖνος ποὺ περιμένετε;

—Μάλιστα, μπορεῖτε. Εὐχαρίστως. Ἐπειτα δὲν περιμένω κανένα. Ἦλθα ἐδῶ πέρα νὰ περπατήσω, γιὰτὶ εἶναι τὸ μέρος πολὺ ἤσυχο.

Τῆς ἐπορεύεσα τὸν βραχίονά μου.

—Α, ὄχι! ἀπήντησε, κάμνοντας περιέργον κίνησιν τῆς κεφαλῆς.

Ἀναψά ἕνα σπύρτο καὶ ἔκανα πῶς ἐκύτταζα τὸ ρολόγι μου.

—Εὐνάμισυ, εἶπα, ὥσπν νὰ ἐμονολογοῦσα.

Ἐκείνη ἀνατρίχασε. Ἐγὼ εὐρῆκα ἀφορμὴ νὰ τὴν ἐρωτήσω:

—Κρούσατε; Μήπως θέλετε νὰ μποῦμε πουθενά, νὰ πιούμε τίποτα, στὸ Τιδὸλ ἔξαφνα ἢ στὸ Ἐρνικ;

—Ὅχι. Πρὸς τὸ παρὸν δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ πάω πουθενά.

Καὶ τότε μόνο πρόσεξα ὅτι φοροῦσε βαρὺ πένθος. Ζήτησα συγγνώμην καὶ δικαιολογήθηκα ὅτι ἦταν σκοτάδι καὶ δὲν εἶχα ἰδῆ. Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐδέχθη τὰ λόγια μου αὐτὰ μ' ἐπίεισε τελείως ὅτι δὲν ἦταν ἀπὸ τῆς συνηθισμένης γυναικὸς τῆς νύκτος.

Πισθῆναι ἀπὸ τὸ χέρι μου, τῆς εἶπα πάλι: θὰ ζεσταθῇτε Μ' ἐπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ἐκάλυψε κάποιους βόλτες ἐπάνω-κάτω. Μὲ παρεκάλει νὰ κυττάζω τὸ ρολόι.

—Πιστάζει; ἔνδεκα, εἶπα. Ποῦ κάθισθε;

—Ἐπὶ τῆς παλαιᾶς «Βασιλικῆς ὁδοῦ» ἀπήντησε.

Τὴν ἐσταμάτησα:

—Μπορῶ νὰ σὰς συνοδεύω ἕως τὸ σπίτι σας;

—Ὅχι! Αὐτὸ δὲν γίνεται, μοῦ ἀπήντησεν. Ὅχι, δὲν γίνεται. Σεῖς κάθισθε στὴν ὁδὸν Βιδέ;

—Ποῦ τὸ ζέρετε; ἠρώτησα μὲ ἀπορίαν.

—Σέρω ποῖος εἶσθε, μοῦ ἀπήντησεν ἐκείνη.

Ἐπηκολούθησε σιωπῇ. Ἐπροχώρησεν χειρονομίαν καὶ ἐστρέψαμε πρὸς τοὺς φωτισμένους δρόμους. Ἐκείνη περπατοῦσε μὲ ταχὺ βῆμα. Ἡ πλευρὴ τῆς ἀνεμίζετο. Εἶπα:

—Πάρακαλῶ, ἄς ταχύνουμε τὸ βῆμα.

Μπροστὰ σὲ μίαν ἐξώπορτα τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ, ἐκείνη ἐγύρισε. Σὰν νὰ ἤθελε νὰ μ' εὐχαριστήσῃ γιὰτὶ τὴν συνώδευσα. Ἀργά-ἀργά μπῆκε, ἐνῶ μ' ἐκύτταζε. Ἐγὼ τὴν ἠκολούθησα.

Μοῦ ἄρπαξε τὸ χέρι. Δὲν ἀνταλλάξαμε οὔτε λέξι. Ἀνεβήκαμε στὸ τρίτο πάτωμα καὶ σταματήσαμε. Ἐκείνη ἀνοίξε μὴ πόρτα, ἔπειτα ἀνοίξε μὴ δευτέρη πόρτα καὶ μὲ ἐσυρεν ἀπὸ τὸ χέρι μέσα.

Μπήκαμε στὸ δωμάτιο. Ἀκούονταν τὸ τικ-τάκ τοῦ ὁρολογιοῦ. Ἡ κυρία σταμάτησε γιὰ μὴ στιγμὴ στὴν πόρτα, ἔξαφνα γύρισε καὶ μ' ἐφίλησε θερμὰ στὰ γέλη. Ἀκριβῶς στὰ γέλη.

—Καθίστε, μοῦ εἶπε. Ὅριστε στὸν καναπέ. Ἐγὼ θ' ἀνάψω τὸ φῶς.

Καὶ τὸ ἀνάψε.

Ἐκύτταζα μὲ περιέργειαν γύρω μου. Τὸ δωμάτιον ἦτο εὐρύχωρον. Ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ θύρα ἔδλεπες ἄλλη θύρα.

—Τί ὥραία ποῦ εἶν' ἐδῶ. Εἶπα, Μένετ' ἐδῶ;

—Ναι, ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι μου.

—Εἶσθε παντρεμένη;

—Ναι, θὰ τὸ ἰδῆτε.

Ἐβγάλε τὸ καπέλλο μὲ τὸ πένθος.

—Κυττάχτε!

Κ' ἔξαφνα μὲ πάθος ἀσυγκράτητο μὲ ἀγκάλιασε. Ἦταν ὡς εἰκοσιδύο ἔτων. Εἰς τὸ δεξί της χέρι ἐφοροῦσε θέρα καὶ ἴσως νὰ ἦτο πραγματικὸς παντρεμένη. Ὁμορφὴ δὲν ἦταν. Εἶχε κάποιες πανάδες καὶ τὰ φρύδια τῆς σχεδὸν δὲν ἐφαίνοντο. Τὸ στόμα τῆς ἦταν ὥραϊα. Τὸ σύνολον «τριφυλλίδες».

—Μὲ λένε «Ἐλλεν», εἶπεν ἔκτοτε. Θέλετε νὰ φαίμε κατ' ἐπὶ τὸν δρόμον. Ἐν τῷ μεταξύ πηγαίνετε στὸ ἄλλο δωμάτιο.

Μπήκα ἐπὶ ἄλλο δωμάτιο. Ἡ Ἐλλεν χτύπησε

τὸ κουδούνι καὶ προήγγειλε νὰ φέρουν κρασί. Ἐν- νόησα πῶς ἡ ὑπηρετρία ἔβαλε τὸ κρασί ἐπάνω στὰ τραπέζι καὶ ἐφυγᾷ. Κατόπιν ἡ Ἐλλεν ἦλθε στὸ δω- μάτιο ποῦ ἦμουν. Στάθηκε στὴν πόρτα. Ἐπειτα ἐρρίφθη μὲ ἀπερίγραπτη συγκίνησιν στὴν ἀγκυλιά μου...

ΣΣ

Ἀρχισε νὰ φέγγῃ. Μετὰ δύο ὥρες ἐσκήνωθηκα. Ἐσκήνωθηκα καὶ ἡ Ἐλλεν. Φόρεσε τὰ μποτινάκια τῆς καὶ ἐκούμπωσε τὸ φῶσμά της.

Τότε ἐδοκίμασα ἐκεῖνο ποῦ μὲ βαρύνει μέχρι σῆ- μερον ὡς ἐφ' ἑαυτῆς. Ἐστρεκα μπροστὰ στὸ λαβουμά- νο. Ἡ Ἐλλεν πῆγε γιὰ κατ' ἐπὶ τὸ διπλάνο δωμάτιο. Στρέφω καὶ κυττῶ στὸ ἀνοιγμά της πόρτας: Ἐπὰ- νω σ' ἕνα μακρὺ τραπέζι κοίτεται ἕνας νεκρὸς... Νεκρὸς στὴν κάσπα μέσα—γέρος ἀσπρομάλλης. Τὰ ἀδύνατα γόνατά του ἐξεπτεῖονται κάτω ἀπὸ τὸ σά- βανο. Γόρτα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ πρόσωπό μου...

Ἡ Ἐλλεν νύθθηκε. Ἡθελε νὰ μὲ συνελθῇ ὡς τὴν ἐξώπορτα καὶ ἐγὼ δὲν ἀνέστηκα. Ἐν τῷ με- ταξὺ δὲν τῆς εἶπα οὔτε λέξι γιὰ τὸ φορικτὸ θέαμα. Ἀμα φθάσαμε στὴν πόρτα, αὐτὴ τραδῆχθηκε πρὸς τὸν τοῖχο καὶ μοῦ ἐφίθυρσε:

—Ὁρεδοῦ...

—Ἀῖριο; Ἐρώτησα

—Ὅχι, αἰριο... Ἐγὼ νὰ πάω σὲ κάποια κηδεῖα.

Μεθαύριο...

Ἀπὸ τῆς ἐφημερίδας ἔμαθα ὅτι ὁ νεκρὸς ἦταν ὁ ἄνδρας τῆς.

ΚΝΟΥΤ ΧΑΜΣΟΥΝ

ΙΔΟΥ τὸ μυστικόν μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Ἀ- φοῦ κινεῖ σὲ τέτοιο βαθμὸν τὴν περιέργειάν σας, ἀγαπητὲ φίλε, θὰ σὰς ἀποκαλύψω ἀπὸς τὸν λόγον, γιὰ τὸν ὁποῖο δὲν θέλησα νὰ παντρευθῶ ἕως τώρα. Ἡ περιέργειά σας εἶναι πλέον λεπτή ἀπὸ τὴν σιωπὴ τῶν ἄλλων, ἡ ὁποία μοῦ φαίνεται ὅτι κρύβει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσβλητικὰς γιὰ μένα υποθέσεις. Προσβλητικὰς ἀλλ' ὄχι καὶ ἀδικαιολογη- τούς. Ὅλη ἡ οἰκογένειά μας εἶναι πλούσια, καὶ ὅ- ταν μὴ κόρη πλούσια δὲν παντρεύεται, αἰτία θὰ εἴναι ἡ ὑπερηφάνειά της ἢ ἡ ἀσχημιά της ἢ τὸ ἐπιλήψιμον παρελθόν της. Μεταξὺ τῶν τριῶν αὐ- τῶν υποθέσεων ὁ κόσμος εἶναι ἐκτεθειμένος νὰ ἐκλέ- ξῃ. Ἀν γιὰ μένα δὲν υποθέτουν, ὅσοι μοῦ κάνουν τὴν τιμὴ ν' ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ζωὴν μου, καὶ τὰ τρία συγχρόνως, ὑπερηφάνεια, ἀσχημιά, ἐπιλήψιμο παρελθόν, ἀλλὰ μόνον τὸ ἕνα, ὁμολογῶ ὅτι πρέπει νὰ τοὺς εἶμαι γι' αὐτὸ ὑπερβολικὰ ἐγγνώμων. Εἰς ὅσους — πιστεύετε μὲ — μ' ἐξήτησαν εἰς γάμον, δὲν ἀνέστηκα διότι δὲν μοῦ ἄρεσαν, ἢ διότι εἶχαν τὸ δαῖμα ἢ τὸ τὰδε ἐλάττωμα. Ὅχι ἀπὸ οἰονόητε- σὶ σύγχο ἢ ἐρωμένο, ἀλλ' ἀπὸ τὸν ἄνδρα ἐν γένει, μὲ τὸν ὁποῖον συνδέεται ἐρωτικὰ μὴ γυναικα, ἀ- πομακρυνθήκα πάντοτε μ' ἕνα εἶδος τρόμου, ὁ ὁ- ποῖος ἀρχίζει νὰ ἐξαφανίζεται τώρα μόλις, ποῦ πλησιάζω στὰ σαράντα. Μὴν ἐπιχειρῆτε νὰ καν- τέψετε. Δὲν εἶμινα ἀνύπαντρη διότι εἶχα στὴ ζωὴ μου κάποιον ἀτυχῆ ἔρωτα. Ὅχι, ὄχι. Ἐγὼ δὲν ἀ- γάπησα ποτέ. Ἐγέρασα πολὺ γρήγορα, στὰ δεκα- εφτά μου χρόνια, ἔξαφνα, ἕνα θρόνυ. Ἀκούστε με. Δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ ἡ διηγησίς μου. Προέκυται περὶ ἐνὸς συμβάντος σὰν ἐκεῖνα ποῦ διαβάζουμε καθη- μερινῶς στὶς ἐφημερίδας καὶ στὸ ὅποιον οὔτε καν ἀ- νεμίζομεν. Ἀν τὸ γεγονός αὐτὸ εἶχε τόσην ἐπίδρα- σιν στὴ ζωὴν μου, τοῦτο ὁρῶμαι εἰς τὸ ὅτι τὸ εἶ- δα μὲ τὰ μάτια μου, τὸ εἶδα νὰ γίνεται ἐμπρός μου. Σεῖς ποῦ θὰ τὸ ἀκούσετε σὰν ἕνα ἀνέκδοτο, δὲν θὰ αἰσθανθῆτε τίποτε ἀπὸ ὅ,τι αἰσθάνθηκα ἐγὼ ὅταν αἰσθῶ συνέβη.

Ἡ Ἀνὴς Ν... ἀκούμπησε τὸ μέτωπό της στὸ χέ- ρι της, καὶ ἀρχισε νὰ διηγῆται, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένο στὸ πάτωμα, χωρὶς ποτέ νὰ τὸ σηκώ- νη πρὸς ἐμένα.

Εἶναι, εἰκοσι-τρία χρόνια τώρα, ποῦ ἡ μητέρα μου καὶ ἐγὼ κατοικοῦσαμε σὲ μὴν παλιὰ μονοκα- τοικίαν, κοντὰ στὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Σουλπι- κίου. Μονοκατοικία ἀπλή: οὔτε αὐλὴ, οὔτε σπι- τα. Ὅλα τὰ παράθυρα ἔδλεπαν στὸ δρόμο, ἔξω δρόμο ἤσυχο σὰν μονοπάτι δάσους. Μία νύχτα κα- λοκαιρινή, ἔκαμνε στὴν κάμαρά μου ἀρόρητη ζέ- σθη ποῦ μ' ἐμπόδιζε νὰ κοιμηθῶ. Δὲν τολμούσα ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρό μου, γιὰτὶ φοβόμουν μήπως ζυπνήσω τὴν μητέρα μου. Ἀπὸ πέρασεν μίαν ὥ- ρα ἀγρυπνῇ, σιχώθηκα, φέρεσα τίς παντοῦς ἐς μου καπέδισα μὲ τὸ πούκαμισο τὴν μεγάλην κάλα καὶ πῆγα στὸ σάλονι τοῦ ἰσογείου. Προσέειπε τὴν περ- γωρὰ τοῦ σαλονιοῦ. Τὸ σπίτι ποῦ κατοικοῦσαμε εἶχε ἄλλοτε ἕναν κήπο, ποῦ εὐρίσκατο καὶ αὐτὸς ὅπως καὶ ὅλο τὸ σπίτι, κατὰ μέρος τοῦ δρόμου. Ὁ κήπος αὐτὸς εἶχε πολυτέλν ὡς οἰκόμετο σὲ μίαν οἰκοδομικὴ ἐταιρεία καὶ τὸ μέρος ποῦ εἶχε μείνει

τὸ ἀπαλλοτρίωσε ὁ Δῆμος γιὰ τὴν οὐκομεία. Ἐ- να παράθυρο τοῦ σαλονιοῦ λοιπὸν ἔδλεπε σ' ἕνα μέ- ρος μοναχικὸ καὶ ἄρητο, σκοτεινὸ καὶ αὐστηριώδες, ὅπου δὲν ἔφθανε ἡ ἀνταύγια τοῦ ἀεριοφωτός. Μπαίνοντας στὸ σάλονι, εἶδα ὅτι δὲν εἶχαν κλείσει τὸ παράθυρο αὐτό. Μόνο, τὰ παντζούρια ἦσαν κλειστά. Ἐξηγεμένη ἀπὸ τὴν ζέσθη καὶ σχεδὸν ἀσφυκτικῶς, ἀκούσθηκα στὰ παντζούρια καὶ ἀ- νάμεσα ἀπὸ τίς σχισμάδας τῶν ἀνεπνεύσα τὴν θαυ- μασία νυκτερινὴν δρόσο. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἦτο ἡ τε- λευταία στιγμὴ αἰνιγτοῦς εὐχαριστήσεως ποῦ ἐδοκί- μασα στὸ παρελθὸν μου... Λίγα λεπτά μετὰ εὐσι- σκόμουν στὴ θέσιν ποῦ σὰς εἶπα, ὅταν ἔξωθεν πα- ρουσιάσθηκε ἕνα ζευγάρι. Ὁ ἄντρας παρέσυρε τὴν γυναῖκα στὴ σκιερὴ καὶ ἀπόκρυφον γωνίαν ποῦ ἔ- δλεπε τὸ παράθυρο. Ἦταν ἕνας ψευτοεργάτης, ἕ- νας ἀπὸ τοὺς ἐργάτας ἐκείνους ποῦ ἐργάζονται τρεῖς ἑβδομάδες καὶ ἀναπαύονται ἔξη μῆνες γιὰτὶ ἡ ὁμορφία τῶν τοὺς ἐπιτρέπει νὰ περιφρονῶν τὴν τιμὴν ἐργασίας. Τὴν γυναῖκα τὴν ἀνεγνώρισα ἀμέ- σως. Ἦταν μὴ κοπέλα δεκαπέντε χρόνων, τὴν οἰ- κογένειαν τῆς ὁποίας εἶχε πολλὰς φορές συνδράμει: ἡ μητέρα μου φοροῦσε ἕνα μαῦρο ρουστανὶ πολὺ κοντὸ καὶ μὴ γκρίζα καμίζι. Τὰ μαλλιά της ἦ- σαν χωρισμένα σὲ δύο πλεξούδες, τίς ὁποῖες ἕνα χτενάκι συγκρατοῦσε στὴν κορυφὴ τοῦ ἱανθοῦ κε- φαλιοῦ της. Ὁ συνοδὸς της, ποῦ τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τοὺς ὤμους, τῆς εἶπε διαστικὰ:

—Ἀς κάτσουμε ἐδῶ, θέλεις;

Ἐκείνη ἀπήντησε μὲ ὑπόχωρο τόνον φωνῆς:

—Ἀρσέ με... Ἀρσέ με...

Ἀπὸ τὸν τρόπο ποῦ ἐπρόφερε τὰ λόγια αὐτὰ ἐν- νοοῦσε κανεὶς ὅτι τὰ εἶχε πεῖ πολλὰς φορές στὸ φίλο της.

Ὁ νέος ἐξηκολούθησε:

Μὰ μικροῦλα μου, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰτὶ δὲν θέλεις νὰ καθήσουνε. Ποῦ ὀλίγου ἐδέχθη- κες. Τώρα γιὰτὶ ἀρνίσαι; Ἡ θέλεις, ἢ δὲ θέλεις.

Ἐνα ἀπὸ τὰ δύο.

—Ὅχι, ὄχι ἐδῶ, ἐπαναλαμβάνει ἡ μικροῦλα.

Ὁ νέος τὴν ἀγριοκύνταξε, ὥστε ἐγὼ, ἀπὸ πίσω, αἰσθανόμενον ὅλο τὸν πόνο αὐτῆς τῆς τρικυμ- σμένης νεανικῆς ψυχῆς.

—Ναί, σ' ἀγαπῶ, τοῦ ἔλεγε. Ἀλλὰ φοβοῦμαι νὰ καθίσω μαζί σου. Σ' ἀγαπῶ γιὰτὶ εἶσαι καλὸς, γιὰτὶ μιλεῖς διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, γιὰτὶ αἰσθάνομαι χαρὰ ὅταν σὲ βλέπω νὰ γέγχεσαι. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ καθίσω μαζί σου στὸ ἔρημο αὐτὸ μέρος.

Ὁ νέος τότε ἀνασκήνωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἄρχισε νὰ βλαστήμῃ.

—Ἀεὶ στὸ διάολο λοιπόν, παληοκάττινο!

Τῆς εἶπε καὶ πολλὰς ἄλλας βρισιὰς, ποῦ δὲν μπορῶ νὰ τίς ἐπαναλάβω. Ὑστερα τράβηξε ἀπὸ τὸ γιλέκο του ἕνα μαχαίρι, ἕνα μαχαίρι χαλκῆ, μεγάλο σὰ σπαθί, τὸ καρφώσε στὸ παντζούρι, καὶ εἶπε μὲ φωνὴ τραχεῖα καὶ χαμηλὴ:

—Ἀν δὲν κάνης ὅ,τι σοῦ λέγω, σὲ σι' ζῶ.

Ἡ κοπέλλα τραβήχθηκε γιὰ ν' ἀμυνθῇ. Ἐπηχο- λούθησε μὴ τρομερὴ σκηνή.

Ὁ δρόμος ἦταν ἐντελῶς ἔρημος, σιωπηλός, ὥπως οἱ κήποι. Ἀπὸ τὴν πόλιν δὲν ἔφθανε ἡ παραμικρὸς κρότος. Τί ὥρα ἦταν; Ἰσως δύο μετὰ τὰ μεσάνυ- χτα. Ὅλοι ἦσαν κοιμισμένοι στὴ συνοικία, ἐκτός ἀπὸ τὸ ζευγάρι καὶ ἐμένα—παγωμένη ἀπὸ τὸ θέαμα.

Ὁ νέος προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρασύρῃ. Ἀλλ' ἐ- κείνη, ποῖος ξέρεῖ ὑπὸ τὸ κράτος ποῖας σκέψεως, διαμνηστικῶς τίνος κινδύνου; — ἀνθίστατο μὲ ὀλη- τῆς τῇ δυνάμει. Ἡ πάλιν διήρκεσε ὥρα πολλή, πε- ρισσότερη ἀπὸ ὅ,τι μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Στὸ τέλος ἡ κοπέλλα ὑπέκυψε, ἀλλ' ἐνῶ ἔφευγε ὑπὸ τὴν βίαν τοῦ ἀνδρός, τὸ χέρι της τυχαίως ἐσέλω- σε στὸ μαχαίρι ποῦ ἦταν καρφωμένο στὴν κορυτί- να. Τότε, χωρὶς νὰ ἐνοήσῃ καὶ ἡ ἴδια τί ἔκαμνε, τὸ ἄρπαξε καὶ τὸ ἔχωσε στὸ λαγὺ τοῦ νέου ποῦ τὴν εἶχε τόσο πολὺ βασανίσει. Τὸ μαχαίρι δόρηκε τὴν ἀρτηρίαν του. Αἷμα ἄφθονο καὶ ζεστὸ, σὰ νάβγαине ἀπὸ τὴν καρδιά του, πέρασε ἀπὸ τὰ παντζούρια καὶ πιτσίλισε τὴν ζώνην μου. Ὁ χτυπημένος ἐγούρωσε τὰ μάτια, ἀνοίξε τὸ στόμα του διάπλατα, καὶ ἐπε- σε στὰ μπροῦντά, κατὰ γῆς.

Τρεῖς κορυφαὶ φέγγες ἀκούστηκαν, κορυφαὶ τοῦ θανάτου... Ἐρῶναζε ἡ μικροῦλα, ποῦ ἔξαλλῃ ἔ- σπευδε νὰ ἐξαφανισθῇ μέσα στὸ σκοτάδι...

ΣΣ

Ὅταν συνέβη τὸ τρομερὸ αὐτὸ γεγονός ἤμουν δεκαεπτά χρόνων. Σὲ μισή ὥρα, ἐγὼ ποῦ ἀγνοοῦσα ἐντελῶς τὴν ζωὴν, τὴν εὐαχὰ δόξαληπτὴν, μὲ ὅλα τὰ μυστικὰ της, τὰ μυστικὰ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ θα- νατοῦ. Ἐμνήθη τί θορυλάζεται στὰ μυθιστορήματα ἐ- πιθυμία, τί εἶναι ἕνας ἐρωτευμένος ἄνθρωπος καὶ ἕνας ἄνθρωπος νεκρός...

Ἀν οἱ ἄλλοι δὲν μαντεύουν γιὰτὶ θέλησα νὰ ζή- σω μόνη, ἐπεὶ τοῦλάχιστον, φίλε μου, δὲν θὰ προ- σπαθῆτε εἰς τὸ ἐξῆς νὰ τὸ μαντεύετε. Τὸ γνωρίζετε.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΑΤΡΟΣ

ΕΙΧΑ συναντήσει κατά τύχην το κοινωνικόν ναυάγιον: έναν άνθρωπον ήθικώς και σωματικώς καταστραμμένον, ο οποίος ζητούσε μία θέσι, οιάδήποτε θέσι, με τήν ὅπως ἀποθάρρουν εἰς τὰς κινήσεις του, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τόσο παρὰ τὴν λάμψιν στὰ μάτια, λάμψιν πνευματική, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ κανεὶς ἀπαθής εἰς τὴν δυστυχίαν του.

Μετ' ἑνὸς τρόπου — ἀλλοίμονο! — νὰ τὸν βοηθούσα; Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς δὲν ἦτο καὶ Γάλλος. Εἶχε γεννηθῇ σὲ κάποια νησί τοῦ Ἰνδικοῦ ὠκεανοῦ, καὶ εἶχε κατοικήσει ἐπὶ ἑτη στήν Ταϊτή. Τὰ χέρια του δὲν ἐφαίνοντο καμωμένα γιὰ χοντροδουλειάς.

Ἐβεβαίωνεν ὅτι ἦτο αὐθεντικὸς ἱατρός καὶ ἐπεδείκνυνεν ἕνα δίπλωμα, ἀναμφισβήτητον γνησιότητος, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἰάβας.

Πόσοι καὶ πόσοι στὸν κόσμον δὲν εἶναι ὡσάν τὸν δυστυχισμένον αὐτόν, γιατροὶ χωρὶς πελατεία, ποὺ ἤλθον ἀπὸ πολὺ μακρὰ, νικημένοι ἀπὸ τὴν ζωὴν, ἡ ὁποία τοὺς ἐδείξεν ὅλην τὴν ἀχαριστίαν!

Λίσθανόντες ὅτι εἶχε κινήσει τὴν συμπάθειάν μου, μοῦ ἐξεμυστηρέυθη τὸ παρελθόν του:

— Ἦμουν ἕνας μεγάλος γιατρός, ἐκεῖ κάτω, μοῦ εἶπεν, ἕνας ἐνδοξὸς ἐπιστήμων, ὅμοιος τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχουν οὔτε δύο εἰς τὸν κόσμον, καί, οὔτε δύο, ἀπὸ ἀνεκάλυψιν τὴν οἰκτικὴν θεωρίαν τῆς τρομερωτέρας ἀσθενείας, τῆς θεωρουμένης ἀθεραπεύτου μέχρι σήμερον, τοῦ καρκίνου. Ἰδοὺ, κυττάζετε σχετικὰς βεβαιώσεις ἀνθρώπων τοῦ τόπου μου, γραμμέναι εἰς τὴν ὀλλανδικὴν καὶ εἰς τὴν ἀγγλικήν. Δὲν ἀσφύουν καμμίαν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων μου. Διαβάσατε:

«Ὁ ἱατρός Κἄνς μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν. Μετ' ἐθεράπευσεν ἀπὸ καρκίνου τοῦ τελευταίου σταδίου». Καὶ αὐτὴν ἐδῶ: «Διωνία θὰ εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη μου.»

Ἰδοὺ καὶ ἄρθρα τῶν ἐφημερίδων τῆς Σουμάτρας. Διαβάσατε, παρακαλῶ. Προσέξατε τὸν τίτλον: Ὁ Μυστηριώδης ἱατρός.

Ναί, ὁ Μυστηριώδης ἱατρός... Εἶμαι ἐγὼ. Μετ' εἶχαν ἐπονομάσει ἐτσι, διότι δὲν ἀπεκάλυπτα σὲ κανέναν τὴν θεραπευτικὴν μου μέθοδον, καὶ διότι περιποιούμην τοὺς ἀσθενεῖς μου ἐν πάσῃ μυστικότητι. Κανεὶς ἀπολύτως, οὔτε ἀπὸ τοὺς συναδέλφους μου, οὔτε ἀπὸ τοὺς στενωτάτους μου φίλους, δὲν ἦτο ἐν γνώσει τῆς θεραπευτικῆς μου μεθόδου. Μετ' ὑπέβαλλαν διαρκῶς σχετικὰς ἐρωτήσεις, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἀπαντοῦσα. Ἡ μυστικότης αὐτὴ θὰ εἶχε συνεπείαν πολλὴν δυσχερέστερον δι' ἐμέ, ἐὰν εἶχα ἔστω καὶ ὀλίγας ἀποτυχίας εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς μεθόδου μου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν συνέβη ποτέ. Ἦτο γεγονός ἀναμφισβήτητον, γνωστὸν εἰς ὅλους, ὅτι ἐθεράπευα ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς ποὺ κατέφευγαν σὲ μένα, καὶ γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν ἐτολμοῦσε νὰ μὲ κακολογήσῃ, ἂν καὶ ὅλοι οἱ συνάδελφοί μου, ἀπὸ μαθητῶν, διεκρίνουν ὅτι εἶμαι μάγος καὶ ὄχι ἐπιστήμων. Ὅλ' αὐτὰ ἦσαν κακοήθιστα ψεῖδη. Σὰς ὀρίζουμαι ὅτι δὲν ἀσεχεῖσθαι θέλω κανένα μαγικὸν μέσον, ἀλλὰ μίαν νέαν μέθοδον, ἀπλουστάτην, τὴν ὁποίαν εἶχα ἐφεύρει κατόπιν μακρῶν καὶ καπιωδεστάτων ἐρευνῶν.

Εἰς τὴν Ταϊτή, ὅπου ἐπῆγα ἀργότερα, ἔκανα καὶ ἄλλα θαύματα, μάτην ὅμως ἤλπισα νὰ μὴν παρεξηγηθῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ χαρακτηρισθῶ πάλιν ὡς μάγος. Ἐθεράπευσα ἕξ ἀσθενεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν κόρη τοῦ προέδρου τῆς Γερμανίας, διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ὁποίας δὲν ὑπῆρχε καμμία ἐλπίς, ἀπολύτως. Ὁ πατέρας τῆς, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰν, ἔκανε ὅτι ἠμποροῦσε διὰ νὰ μὲ πάρῃ μαζί του εἰς τὸ Βερολίνον καὶ νὰ μὲ παρουσιάσῃ εἰς τὴν Ἱατρικὴν Ἀκαδημίαν. Καὶ θὰ τὸν ἀκολουθοῦσα ἴσως ἐάν, κατὰ κακὴν τύχην, δὲν μοῦ συνέβαινε ἕνα γεγονός, τὸ ὁποῖον εἶχε τὰς πλέον δυσχερέστερας συνεπείας διὰ τὴν ζωὴν μου.

Μία νέα γυναῖκα ποὺ ἐθεράπευσα, ἐτρελλάθη, ὀλίγον μετὰ τὴν θεραπείαν. Ὁ κόσμος ἐνόμισε ὅτι εἶχε τρελλωθῇ κατὰ τὴν θεραπείαν καὶ ἐγεννήθη εἰς ὅλους ἡ ἀπορία πᾶσα ὅρα γε ἦτο ἡ τρομερὰ καὶ μυστηριώδης μέθοδος μου. Ἐγὼ ἐξηκολούθησα νὰ τὴν κρατῶ μυστικὴν. Καὶ τότε ἡ καταγίγῃς ἐξέσπασε. Μετ' ἐγκατέλειψαν ὅλοι, καταστράφη, καὶ ἔκτοτε σέρνομαι ὡσάν ῥάκος εἰς τὴν ζωὴν μου.

— Ἀλλ' εἶναι λοιπὸν τὸσον λεπτὴ ἡ θεραπεία σας, ὥστε μία ἀσήμαντος ἀμέλεια νὰ προκαλῇ τρελλαν;

— Δὲν συνέβη τίποτε παρόμοιον. Ἀπλῶς ἡ ἀσθενὴς ἀρπυγίσθη κατὰ τὴν ἐγγείνησιν, καὶ εἶδε. Καὶ δὲν ἔπρεπε κατ' οὐδένα λόγον νὰ ἰδῇ...

— Μὰ γιατί, τάχα, γιατί;

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἐξηγήσω. Ἐκράτησα τὸ μυστικόν μου σὲ ὅλην μου τὴν ζωὴν. Μόνον ἕνας Ἰνδὸς τὸ ἤξευρε, ὁ ὁποῖος μετ' ἐβοήθεισε εἰς τὰς ἐγγειρήσεις, καὶ ὁ Ἰνδὸς αὐτὸς ἦτο τῆς ἀπολύτου ἐμπιστο-

σύνης μου.

— Ἐν τούτοις, ἀφοῦ εἶχατε τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν μέθοδόν σας, πῶς δὲν ἐπῆγατε νὰ βοηθῆτε καμμίαν ἱατρικὴν κορυφὴν, κανένα παγκοσμίου φήμης ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος θὰ σὰς ἤκουε, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος νὰ κοινολογῆται τὸ μυστικόν σας; Σκεφθῆτε σὲ πόσους ἀνθρώπους θὰ ἐκάνατε καλὸν.

— Ὅχι, ἕνα μόνον, ἀλλὰ πλῆθος ἱατρῶν ἐπεσκέψθη, μετὰ τὰς ἀποδείξεις στὸ χέρι, ἀλλ' ὅταν τοὺς ἐλεγα — πρῶτα ἀληθέστατον — ὅτι εἶχα ἀνάγκην χρημάτων, πολλῶν χρημάτων, διὰ νὰ κάμω νέαν προμήθειαν τοῦ φαρμάκου μου, ἐφαίνοντο δισταπτοὶ καὶ ἐνετεινέτο ἡ δυσπιστία των, ὅταν ἐπληροφοροῦντο ὅτι μετ' εἶχαν ἐπονομάσει: «Ὁ Μυστηριώδης ἱατρός».

Τότε, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν δυστυχίαν του, ἡ ὁποία ἐφαίνετο πραγματικὴ, τοῦ εἶπα τὰ ἑξῆς:

— Θέλετε νὰ σὰς παράσω μίαν εὐκαιρίαν νὰ δείξετε τὴν μέθοδόν σας; Ὅ, σὰς φέρω ἕνα ἀσθενή, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ ἐφαρμόσετε μετὰ πάναν ἐλευθερίαν καὶ μετ' ὅσην θέλετε μυστικότητά, τὴν μέθοδόν σας. Ὅ, κατὰστέψωμεν ἐνήμερον τὸν τύπον. Ὅ, γίνεται ἐνδοξος.

Ἀλλ' ὁ ἱατρός ἀπήντησε μετ' ἕνα ὕψος ἀπεριγράπτως θλιβερόν:

— Δὲν ἔχω τὸ φάρμακόν, καὶ θὰ ἤθελα πολλὰ χρήματα καὶ πολλὴν κηρὸν γιὰ νὰ προμηθευθῶ ἄλλο. Εἶμαι ἕνας χυμμένος ἄνθρωπος.

— Τοῦλάχιστον πούληστε τὴν ἐφευρέσιν σας εἰς ἄλλους, διαθέτοντας χρήματα καὶ χρόνον, διὰ νὰ τὴν μεταχειρισθῶν αὐτοί.

— Νὰ τὴν πούλῃσω; Ποτέ, ἀπήντησε ὁ ἱατρός Κἄνς, μετ' ὕψος ὀργίλου. Ἀλλωστε δὲν θὰ βρεθῇ κανεὶς στὸν κόσμον, ὁ ὅστις; καὶ νὰ εἶς, γιὰ νὰ κἀνῃ ὅτι ἔκανα ἐγὼ. Μὴ μερστήσετε τίποτε παραπάνω καὶ μόνον, ἂν με λυπάσθε, βοηθῆτε μου μὴ θέσι κάπου, ὁποιαδήποτε. Ὅ, κἀνετε μὴ ἀγνοοῦσιν.

Ἦτο τὸ σῶμα τῆς δυστυχίας του, ὥστε κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν διὰ νὰ τοῦ θῶν μὴ θέσι. Καὶ τοῦ βόηκε. Μὴ θέσι ὅχι πολλὴ κορυφαία, ἡ ὁποία τοῦ ἐπέτρεπε νὰ σκέπτεται τὴν ἐφευρέσιν του, διότι αὐτὴν διαρκῶς ἐσκέπτετο Ποσειδοκόλληθῃ σὲ μένα σὺν σκύλλῳ πιστός, δὲν ἤθελεν ὅμως ποτέ νὰ μιλήσῃ διὰ τὸ παρελθόν του.

Ἐνα θράδιν τὸν ἐσύστησα εἰς ἕνα περίφημον παρισινὸν γιατρόν, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσα νὰ τοῦ φερθῇ ὡσάν νὰ ἐγγνώριζε τὰ θαύματά του. Ὁ ἱατρός Κἄνς ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ συγκινήσιν καὶ ἐτραύλισε:

— Ἀ, ὥστε τὸ γνωρίζετε καὶ σεις... Ναί, εἶναι ἀλήθεια... Κατέχω τὸ ἀλάνθιστον φάρμακόν τοῦ καρκίνου, ἀλλὰ θὰ τὸ πάρω μαζί μου στὸν τάφον... Ἄν μιλοῦσα, θὰ μὲ ἐκλαμβάνετε καὶ σεις γιὰ μάγον. Ἀλλως τε, ἐπρόθεσος μετ' ὅσον ὑπόκωφον καὶ μυστηριώδη, εἶναι πολὺ τραυμὰ τὸ φάρμακόν μου.

Ἐκτοτε δὲν ξαναμιλήσαμε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Ἐνα θράδιν ὅμως, ποὺ, κατόπιν μίας ἰσχυρᾶς πνευμονίας, ἠσθάνθη ὅτι θ' ἀπέθανε, μετ' ὥραν καὶ μοῦ εἶπε:

— Εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἔχω στὸν κόσμον. Σὲ ἱκετεύω νὰ κἀνῃς, μετὰ τὸν θάνατόν μου, ὅλα τὰ χαριὰ ποὺ θαύρης στὸ δωμάτιόν μου. Σὲ κάποιον ἀπ' αὐτὰ εἶναι γραμμένον τὸ «μυστικόν» μου. Θέλω νὰ μὴν τὸ μάθῃ κανεὶς!

Διευκρινίσθη μετ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μου. Σκεφθῆτε, εἶπα, πόσους δυστυχεῖς θὰ σώσετε. Ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ καμφθῇ.

Μία γυναῖκα ποὺ τὸ ἔμαθε, τρελλάθηκε, ἐτραύλισε, ὡσάν νὰ παραληρούσε, καὶ ἀπέθανε.

Μὴ δυνάμενος ν' ἀθετήσω μίαν ἱερὰν υποχρέωσιν, ἔσπασα τὰ χαριὰ τοῦ ἱεροῦ Κἄνς στὴν ἐσχάτην. Ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἡ συνείδησίς μου κατεδίκασεν ἴσως, διὰ τῆς πράξεώς μου αὐτῆς, γιὰ τὴν ἀνάγκην ἀνθρώπων εἰς θάνατον, μὴ ἔκανα νὰ πεταχθῶ πρὸς τὴν φλόγα καὶ νὰ τὰ πράξω.

Καὶ τότε, σὲ ἕνα κομμάτι, περπατήσας, διάβασα τὰ ἑξῆς:

«Ἐνα φεῖδι, ποὺ βρίσκεται μόνον στὰ ἔλη τῶν δασῶν τῆς νήσου Βόρνεο, φεῖδι σπανιότατον, ὅταν τοποθετηθῇ ζωντανόν, ἐπάνω εἰς τὴν πλῆγην τοῦ προσβεβλημένου ἀπὸ καρκίνον, ἀπορροᾷ τὸ δηλητήριον. Τὸ φεῖδι εἶναι ἀκίνδυνον, ἀσφαλές ἡ θεραπεία, δὲν πρέπει ὅμως κατ' οὐδένα λόγον, νὰ ἰδῇ τίποτε ὁ ἀσθενής...»

Η ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΑΝΘΩΔΕΣΜΗ

ΚΥΡΙΑ, μέσα στὸ σαλόνι σὰς περιμένει μὴ κορίτσι μετ' ἀνθοδέσμη, μὴ εἶπε ὁ πορτιέρης τοῦ ξενοδοχείου τὴ στιγμή ποὺ ἐτοιμαζόμουν νὰ ἐξέλθω γιὰ περίπατον σὺν ὁδοῦ.

Μπήκα μέσα στὸ σαλόνι. Μὴ κορίτσι μετ' ἀνθοδέσμη ἦρθε κοντά μου καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ:

— Σεῖς εἰσθε, κυρία μου; Ἀρίστε μετ' ὅσον καλὰ. Ναί, ἔτσι ἀκριβῶς σὰς εἶχα φαντασθῇ. Μόνον ποὺ εἰσθε λίγο πὺ μικρὴ καὶ πὺ ξανθοῦ. Δὲν ξέρω γιατί! Σὰς φέρω αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα, ὡς δώρο γιὰ τὸ μυστιότομά σας ποὺ διάβασα. Εἶναι τὸ κολλίτερον ἀπὸ ὅσα ἔχετε γράψει. Ἐκλαψα πολὺ... Καὶ ἰδίως στὸ τέλος, τὴν ὥρα ποὺ ἡ γυναῖκα γυρίζει στὸν προπύργιον τῆς ἄντρας. Τὴν ὥρα ποὺ περιγράφετε τὸ ταξίδι μετ' ὅσον πλοῖο, τὰ ὡραία τοπεῖα τῶν Ἰνδῶν, τοὺς κινδύνους...

— Συγγνώμην, κυρία μου. Γιὰ ποῦ μυστιότομα πρόκειται;

— Νὰ, ξέρετε... Τὸν τίτλον τοῦ τὸν ἔλασα, θυμάμαι ὅμως τὴν ὑπόθεσίν του. Εἶναι ἕνας μορφωμένος ἄνθρωπος ποὺ ἀφίνει τὴν γυναῖκα του καὶ τὸ παιδί του γιὰ νὰ πάῃ στὰς Ἰνδίας.

— Μὰ ἐγὼ δὲν ἐπῆγα ποτέ στὰς Ἰνδίας.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὰς θυμάζω περισσότερο.

Ὁ Σίλλερ δὲν εἶχε πάει στὴν Ἑλβετία καὶ ὅμως ἐγραφε τὸ «Γουλιέλμο Τέλλου». Τί εἶναι ἡ φαντασία! Νὰ περιγράφετε ὅπως εἶναι ἕνα μέρος ποὺ δὲν τὸ ἔχετε ἰδῇ ποτέ! Ἡ γυναῖκες θὰ σὰς εὐγνωμονοῦν αἰωνίως. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄνδρας, ἀφήστε τοὺς αὐτοὺς. Εἶναι τόσο ἐγωῖσται! Εἶμαι δὲ πολὺ εὐχαριστημένη διότι διετυπώσατε ἐλευθέρως τὰς γνώμας σας.

— Μὰ πότε; ποῦ;

— Νὰ... στὸ μυστιότομά σας. Τὸ διάβασα, μάλιστα μέσα στὸ τραῖνο τῆς Βιέννης. Μὰ, ξέρετε, μοῦ λείπει τὸ τέλος καὶ ἦρθε νὰ σὰς εὔρω γιὰ νὰ σὰς ρωτήσω πῶς τελειώνει. Δὲν ἠμποροῦσα νὰ κοιμηθῶ... Πέστε μου, λοιπὸν, πῶς τελειώνει;

— Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ τίποτε, κυρία μου, γιατί δὲν ἔχω γράψῃ τίποτε ἀπὸ ὅσα μοῦ λέτε.

— Πῶς; ὥστε δὲν τὸ ἐγράψατε σεις τὸ μυστιότομα αὐτό;

— Ὅχι, δὲν εἶμαι ἐγὼ ἡ συγγραφεῖς του.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι φανερό! Δὲν θὰ μάθω λοιπὸν τὸ τέλος; Τί κοίμῃ! Καὶ ἦρθε ἐπίτηδες νὰ σὰς συναντήσῃ... Ἀλλὰ δὲν περᾶζει... Πάρτε τὴν ἀνθοδέσμη, ἀφοῦ ἔτυχε νὰ γνωρισθῶμεν...

Κι' ἔφυγε διαστεικτὴ ἡ παράξενη κυρία.

(Μετάφρ. Ε. Μπέξ)

ΛΙΣΜΠΕΤ ΝΤΙΛΛ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Κίτρινη ἡ φλόγα τοῦ κεριοῦ μου, στὴ νύχτα, ἀπάνω στὸ τραπέζι, Σὺν ἔρημνῃ πνοῇ ἀνασάινει... Σιωπῇ τὰ χροῦσά ὄνειρά της, Μὲς στὰ σκοτάδια τρεμοπαίζει, Χλωμὴ ψυχούλα φοβισμένη...

Ἐγὼ, λαμπρόφωτο φεγγάρι, Κἀπὶ ὀνειρεῖται στὰ χὰν Τὰ ἱλαρίσματα τῆς ἐρήμου... Σὺ νὰ θέλῃς νὰ ζήσῃς ἀκόμα, Μ' ἀναλαμπὰς ψυχοναχῇ Τὸ ἐτοιμοθάνατόν μου!

Καὶ τὸ φεγγάρι τ' ἀσμένιο, Πὺ χροῖνα τώρα ἔχει σωπάσει, Καὶ τὸ κερί ποὺ πεθαίνει, Καὶ μέσα, ἡ θλιβερὴ ψυχὴ μου, Χωρὶς αἰτία, καὶ οἱ τοῖς, στὴν πλάση, Εἶναι τόσο λυπημένοι...

ΝΑΠ. ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

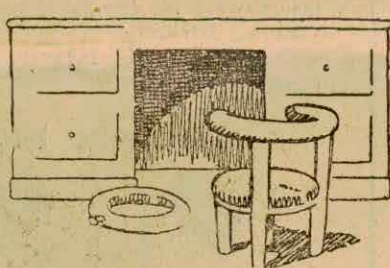
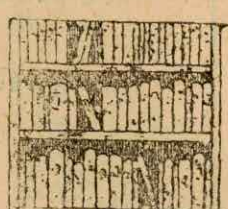
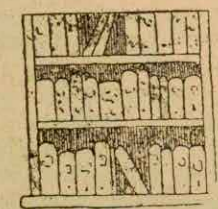
ΦΑΙΝΟΜΕΡΙΔΕΣ

Η ΜΟΔΑ ἐβώρησε τὸ κοντοφούστανον ἀνεπαρκῆς διὰ τὴν ἀποκαλύψαν τρογγυλοτήτων καὶ ἐπιβάλλει τώρα κατὰ περισσώτερον. Τὸ πλάγιον ἀνοίγμα τοῦ κοντοφουστανίου. Ὅλον ἐν περισσώτερον διαδίδεται ἡ νέα μὸδα καὶ κατὰ τὰς ἀναμενόμενας θερμὰς ἡμέρας μέλλομεν νὰ βλέπωμεν χιλιάδας φαينوμεριδῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. Μόνον μερίδας εἰς τὰ ἐστιατόρια δὲν θὰ βλέπωμεν μετὰ τὴν περισσώτεραν μίκρυνσιν των καθ' ἑκάστην. Ἐπανερχόμεθα λοιπὸν εἰς τὰ συνήθεις τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ δόμου, ὅτε αἱ γυναῖκες ἀγνοοῦσαν περίπου ἐντελὸς τὸ ὄψαγμα. Αἰδιδικαί μας, ἐν τούτοις, ἂν καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν ὁλον ἐν διγλωσσῶν, ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ μελετοῦν ἐπισταμένως εἰς τὰ ἐμπορικά. Ἐντὸς ὀλίγου τὸ μόνον ποῦ θὰ κορδοῦν αἱ γυναῖκες θὰ εἴναι ἡ ἡλικία των. Ἀλλὰ ἡ ὄρεξις ἐργάζεται τρώγοντας. Ἀφοῦ καταργηθῇ διὰ τῶν διελμμάτων μας τὰς κνήμας τῶν γυναικῶν εἰς τοὺς δρόμους, τώρα μᾶς ἐπιδεικνύουν καὶ τοὺς μηρούς των. Ὅλιγον ἀκόμη καὶ δὲν θὰ φοροῦν παρὰ μόνον τὸ φύλλον τῆς συκῆς, ἐπανερχόμενα εἰς τὰς ἡμέρας τῆς προμιάτης των. Ἐξας. Πόση εἶνε ἡ μανία τῆς ἀπογομνώσεως των συγχρό-

διαμαρτυρηθῇ ἡ ἀθηναϊκὴ σεμνότης διὰ τὰς φαينوμεριδας. Δικαιότερον θὰ εἴνε τὰ παράπονα τῆς διὰ τὰ κομψιὰ, τὰ ὅποια τίθενται εἰς τὸ στίγμα αὐτὸ τῶν φουστανίων, μίαν περιττὴ πολυτέλεια. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ἀφελεῖς, οἱ ὅποιοι ὀφείλουσαν νὰ πιστεύουν, ὅτι πρόκειται περὶ τυχαίου ἐκκουμπώματος. Μετὰ ὅλα παῦτα, τὸ περισσώτερον εἶνε, ὅτι αἱ γυναῖκες ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ θέλουν τρεῖς ὥρας διὰ νὰ ντυθῶν. Οἱ δυστυχεῖς καθαλιεῖροι των τὰς περιμένουν εἰς ἐκνευριστικὴν ἀναμονήν. Εἰς παραοίαν στιγμὴν ἠκούσθη πολυδασανισμένος σύζυγος λέγων:

— Ἡ γυναῖκα μου θέλει πέντε ὥρας διὰ νὰ γδυθῇ διὰ τὸν γάμον, ἐνῷ οἱ λογαριασμοὶ τῆς μοδίστρας τῆς μετὰ γδύνου ἀψι-σβύσε.

Καὶ καλὰ τέλος πάντων αἱ ὥραι καὶ νεκρὰ δικαιολογοῦνται εἰς τὰς ἀποκαλύψεις των. Ἐχουν τόσην περισσῶν θελήτρων, ὥστε συντείνουν καὶ εἰς τὸν ἐξωραϊσμὸν τῆς πρωτεύουσας. Ἀλλὰ νὰ ἐμμενίζονται ὡς φαينوμεριδες καὶ θηλυκοὶ Ἡρακλεῖς τὸ πρᾶγμα καταπᾶ ἀποκρουστικώτερον καὶ τῶν κρημαμένων βοείων κοσάτων εἰς τὰ τσιγγέλια τῶν κρεσπολῶν. Πρὸς Θεοῦ, καὶ αἱ γοῆς ἀκόμη; Προσθὲς παρήλασε εἰς κοσμικὸν κέντρον μετὰ στίστον φουστάν, καὶ κάποια γοαῖα ἰκνυομένη σταφίδος. — Σωστὴ φαῖνομα ὀρίδα! εἶπε κάποιος.

Εἰς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ

— Ποῖα εἶναι αἱ ἀφορμαὶ ποῦ θέλετε νὰ χωρίσῃτε;
— Δυσμωρία χαρακτῆρων, κ. δικηγόρε: ἐγὼ θέλω νὰ χωρίσω καὶ ὁ ἄνδρας μου δὲν θέλει.

νων γυναικῶν παρατηρεῖται εἰς ὅλας τὰς θερινὰς κασμικὰς συναθροίσεις τῶν εὐρωπαϊκῶν κοινωνιῶν. Μετὰ τὸ πρόσχημα τῶν λουτρῶν ἀπογομνῶνται αἱ γυναῖκες ὅχι μόνον εἰς τὰς θαλασσίας ἀκτὰς, ἀλλὰ καὶ εἰς μέση μετὰ ξηροχειμάρρους. Αἱ διὰ τῶν φηγορινίων προεξοικειώσεις καὶ περὶ τῆς ἐφετεινῆς θερινῆς μὸδας εἰς τὰς λουτροπόλεις πληροφοροῦν ποῖα μεγίστη γόνιμα ἀναμένει πάλιν τὸν γυναικῶκοσμον. Τὸ κοστῶμα τοῦ λουτροῦ εἶναι ἀνοικτὸν ἕως τὴν μέσην σχεδόν, τὸ δὲ πανταλονάκι του δραχύτερον καὶ ἀπὸ τοῦ νηπίου. Διὰ νὰ παρεγγορηθῶν οἱ ὑφασματέμποροι ἐκ τῆς μειώσεως τῆς καταναλώσεως των εἰς ὄψαγμα, ἐφοδιάζει ἡ μὸδα καὶς λουμνήν μετὰ πλάτυτον ποδῆρας ἐπανωφόρι, τὸ ὅποιον ρίπτεται ἐπὶ τῶν ὤμων ὡς χλαμῦς. Οἱ πωληταὶ κομψιῶν ὅμως θὰ μείνουν ἐντελῶς ἀπαρηγόρητοι, διότι τὸ εὐρὸ ἐπανωφόρι πρέπει νὰ εἴνε ἀνοικτότερον καὶ τῆς πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ. Αὐτὴ εἶνε ἡ θερινὴ ἀμφίεσις τῶν γυναικῶν εἰς τὰς λουτροπόλεις ἀπὸ ἀνατολῆς μέχρι δόσεως ἡλίου, ὅχι μόνον εἰς τὴν ἀκτὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ πάρκα, εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὰς τεράστιας καὶ τὰς γαλλὰ των μεγάλων ξενοδοχείων. Τὸ δρόδον διὰ τὰ γούματα καὶ τοὺς χορούς ἐπιτρέπεται ἡ χρησιμοποίησις τριῶν ρουπῶν ὄψαγματος. ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ εἴνε σχιστὸν πλάγιως τὸ δραχυφούστανον. Τὸ γυναικεῖον σῶμα ἔγινε πλέον ἀπαράιτητος ἐπίδειξις εἰς ὅλα τὰ μυστικά του, διότι ἀκόρεστος εἶνε ἡ φιλομάθεια τῆς ἐποχῆς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου. Ὡστε μάτην θὰ

Ἄλλ' ἐπιτηρήθῃ ὑπὸ συνεμιλητοῦ του αὐστηρῶς:
— Παρακαλῶ, περισσώτερον πεδασμὸν πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐλληνίδα.

Ο ΚΑΡΥΟΘΡΑΥΣΤΗΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

— Ὁ καλὸς χειρουργός
Ὁ ἰατρός ἐτελείωσε τὴν ἐγχείρησιν του. Ἐκοψε τὸ πόδι τοῦ ἀσθενοῦς πελάτου του. Ἐνας συγγενὴς τοῦ δυστυχοῦς τὸν παίρνει κατὰ μέρος.
— Ἐλπίζετε, γιατρέ, πῶς ὁ ἄρρωστος θὰ τῇ γλυτώσῃ;
— Δὲν ὑπάρχει καμμία ἐλπίς.
— Μὰ τότε γιατί νὰ γείνη ἡ ἐγχείρησις;
— Ἐ, διάβολε, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἔταν ἄρρωστος, ὅτι δὲν ἔχει πιά καμμία ἐλπίδα. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸν διασκεδάσῃ λιγάκι.
— Αἱ μεταφορικαὶ ἐκφράσεις
— Αὐτὸ τὸ κορμί δὲν μοῦ λέει τίποτε.
— Μὰ τί ἤθελες νὰ σοῦ πῇ; Μπαμπά;

ΜΙΚΡΑΙ ΚΩΜΩΔΙΑΙ

ΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ

Η ΓΚΑΡΞΟΝΙΕΡΑ τοῦ νεαροῦ Σορμπετάκη, ὁ ὅποιος περιμένει μετὰ ἀνυπομονήσαν τὴν κυρίαν Βηχίδου, ποῦ τοῦ ὑπεσχέθη ἐπὶ τέλους, ὑστερα ἀπὸ μακρὰν περίουον φλέσθ, νὰ ἐλθῇ εἰς συνάντησιν του αὐτὸ τὸ ἀπόγευμα.

Σορμπετάκης. — Μοῦ εἶπε πῶς θὰ εἴναι ἐδῶ εἰς τῆς 2 1/2. Γιατί ἀργεῖ;

Κουδούνισμα. Ὁ Σορμπετάκης τρέχει, ἀνοίγει τὴν πόρταν καὶ τὰς ἀγκάλας του.

Σορμπετάκης. — Ἐσὺ!

Ὁ ἀπένταρος φίλος. — Ἐγὼ!

Σορμπετάκης. — Κάθε ἄλλον παρὰ ἐσένα ἐπερίμενα.

Ὁ ἀπένταρος φίλος. — Καὶ λυπᾶσαι δέξαια ποῦ, μετὰ βλέπεις; Πές το εἰλικρινῶς!.. Καὶ ὅμως, ἐγὼ ἔχω τόσην ἀνάγκη τῆς φιλίας σου! Εἶμαι τόσο στενοχωρημένος! Φαντάσου!..

Σορμπετάκης. — Πόσα θέλεις;

Ὁ ἀπένταρος φίλος. — Δυὸ ἑκατοστάκια! (Ὁ Σορμπετάκης τοῦ τὰ δίδει). Εὐχαριστῶ. Νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς μόνον νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶμαι λιγάκι γονδρὸς πρὸς ἐμένα. Ἡμποροῦσες νὰ μ' ἀφίσης νὰ τελειώσω! Δὲν εἶμαι κανέναν ζητιάνος!.. Ἄν σοῦ ἐξήγησα τὸ μικρὸ αὐτὸ ποσόν...

Σορμπετάκης. — Ναι, ναι, ξερω...

Ὁ ἀπένταρος φίλος. — Ἄ! μὰ θὰ προτιμούσα νὰ μοῦ ἀρνηθῇς σὺτὴν τὴν μικρὰν ὑπηρεσίαν καὶ νὰ μοῦ πῇς: «Ἀγαπητέ μου φίλε, πόσο σέ λυποῦμαι!» (Κλαυθμηρίζει).

Σορμπετάκης. — Ἀκουσε, φίλτατέ μου: ἄδειάσε μου τὴ γωνιά, γιατί ἄλλοιῶς... (Κάνει μίαν τρομερὰν χειρονομίαν).

Ὁ ἀπένταρος φίλος φεύγει. Ὁ Σορμπετάκης κλείνει τὴν πόρταν, ἀλλὰ μένει ἀπὸ πίσω, ἀκροφωμένος τοὺς κρότους τῆς σκάλας. Βῆμα βιαστικόν. Φοῦ-φοῦ. Ὁ Σορμπετάκης δὲν ἀναπνέει πλέον... Κουδούνισμα! Ὁ Σορμπετάκης ἀνοίγει.

Σορμπετάκης (ἀγκυλιάζων τὴν ἐπισκέπτριαν). — Ἄ! δὲν σὰς ἐπερίμενα πλέον! Πόσο καλὴ εἰσθε ποῦ ἤλθατε!

Ἡ παλαιὰ φιλενάδα τοῦ. — Πῶς; Μὰ εἴχαμε δώσει ραντεβὸν γιὰ τὸ Σάββατο. Γιατί μ' ἐπερίμενες σήμερα; Ἐγὼ εἶπα μόνη μου: «Ὁ μικροῦλός μου θὰ στενοχωριέται, ἄς πάω νὰ τοῦ κάμω μιὰ σουρπρίζ».

Σορμπετάκης (ἀποσβολωμένος). — ὦ! νὰ πᾶς ὁ διάβολος!

Ἡ παλαιὰ φιλενάδα. — Τί εἶπες;

Σορμπετάκης (θλιβερός). — Εἶναι μιὰ ἐκφρασις χαρᾶς! Εἶμαι εὐτυχής, πολὺ εὐτυχής!

Ἡ παλαιὰ φιλενάδα. — Ὡστε ἀγαπᾶς πάντα τὴν τζιτζικὰ σου;

Σορμπετάκης. — Ναι, πάντα... Ναι! Μὰ (ἐκ τῆς ἐαυτοῦ) διάβολε, τί σοῦ κατέδραξε νᾶθῃς σήμερα;

Ἡ παλαιὰ φιλενάδα. — Γιατί μοῦ τὸ λές αὐτό; Καὶ μετὰ τί πόνο! (Παρατηρεῖ τὰ ἄνθη μέσα στὰ βάζα καὶ τὸ μικρὸ τραπέζι μετὰ τὸ σερόβιαι τοῦ σαμπῆ καὶ τὰ γλυκίσματα). Μὰ... (Μιὰ ἀστοιχή! Καγχᾷ). Ἄ, ἄ! καταλαβαίνω... Ἡρῶ θὰ σὺν τὴν τρεῖς μὲς στὴν σούπα! Κάποιαν περιμένει...

Σορμπετάκης. — Ἀγάπη μου, σοῦ ὀρκίζομαι!

Ἡ παλαιὰ φιλενάδα (μυκισθελικῶς). — Καλὰ, ἀγάπη μου, σέ πιστεύω! Καὶ ἀποδείξεις... (Βγάζει τὸ καπέλλο τῆς).

Σορμπετάκης (ἐξω φρενῶν). — Βγάζεις τὸ καπέλλο σου;

Ἡ παλαιὰ φιλενάδα. — Ναι, θὰ μείνω ἕως τὸ βράδυ.

Σορμπετάκης. — Μὰ, ἀγάπη μου... ποῖ πᾶς νὰ θῶ;

Ἡ παλαιὰ φιλενάδα. — Θὰ θῶμε μαζὶ...

Σορμπετάκης. — Ἀληθῆ ὄχι! Ἡ αὐτὴ λὸν ναι! Ὡστόσο κάποιος εἶλες νὰ μ' ἐθῇ... Λοιπὸν, καταλαβαίνεις! Δὲν θέλω νὰ σε εἶ ἐδῶ!

Ἡ παλαιὰ φιλενάδα. — Ἀπειθαίστα. Θὰ με παρουσιάσῃς...

Σορμπετάκης (γάνων τὴν ὑπομονήν του). — Ἀκουσε, ἀγάπη μου! Σοῦ δοκίμαζω πῶς ἔχεις ἄδικο νὰ ἐπιμένῃς. Ἄν δὲν δάλλῃς αὐτοστιγμὴ τὸ

καπέλλο σου, θά σε πετάξω από τὸ παράθυρο.

Ἡ παλαιὰ φιλενάδα. — Αὐτὸ ἤθελα νὰ ξέρω! Περιμένεις κάποια γυναίκα! Πολὺ καλὰ... Φεύγω καὶ δὲν θὰ με δῇς πιά. Ἀλλά, προτοῦ φύγω, σοὺ λέγω πῶς εἶσαι ἕνας παλὴνθρωπος καὶ ἔνας βλάκας.

Σορμπετάκης. — Ἐ;

Ἡ παλαιὰ φιλενάδα. — Μάλιστα, ἕνας βλάκας, ποὺ σε περιγελοῦσα διαρκῶς. Ὅλοι οἱ φίλοι σου ξέρουν τί κοροϊδία σε πατοῦσα!

Σορμπετάκης. — Ἀρκεῖ. (Τὴν σπρώχνει ἔξω). Ἐκκουμπίσου... σε συχαίνομαι!

Ἡ παλαιὰ φιλενάδα (σπρώχνει τὴν πόρτα ποὺ ἔκλεισε. Ἐπὶ κάποια λεπτὰ ἐξακολουθεῖ μεγάλη φασαρία: γροθιές, κλωτσιές, οὐρλιάσματα εἰς ὅλους τοὺς τόνους, βλαστημίες καὶ βρισιές).

Ἐπὶ τέλους ἡ παλαιὰ φιλενάδα φαίνεται ὅτι πείθεται διὰ τὸ μάταιον τῆς περαιτέρω ἐπιμονῆς καὶ ἀποχωρεῖ.

Σορμπετάκης. — Μοῦ ἄδειασε ἐπὶ τέλους τὴ γωνιά! Δὲν ἀκούω πιά τίποτε! Ὁ Θεὸς νὰ βοηθήσῃ νὰ μὴ συναντήσῃ τὴν κυρίαν Βηγίδου στὴ σκάλα! (Κουδουνίσμα). Μὰ ὄχι, νὰ πάρ' ἡ ὀργή. Εἶναι ἀκόμη ἐδῶ! Ἄ, παληογύναικο! Ἄν μποροῦσα νὰ σε κάμω γίλια κομμάτια! (Νέα κουδουνίσματα). Κτύπα, ἀγέλαδα, κτύπα κατσίκια! Θὰ σοῦ ἄνοιγα μᾶλλον τὴν κοιλιὰ, παρὰ τὴν πόρτα! (Κουδουνίσματα φρενητιῶδη). Ὁ Σορμπετάκης, ἔξω φρενῶν πλέον, ἀνοίγει φωνάζων: Πήγαινε ἀπὸ δῶ, καρακάξα, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σε κατεβάσω ὅλες τῆς σκάλες μὲ τῆς κλωτσιές!

Ἡ κυρία Βηγίδου. — Αὐθάδη! Ἀνεδαίστατο! Ἔτσι μὲ ὑποδέχεσαι; (Τὸν μπατίζει μὲ τὰ δὐό της χέρια). Μὴν τολμήσῃς ποτὲ νὰ με ξαναδῇς!

Κατεβαίνει μεγαλοπρεπῶς τὴ σκάλα.

Ὁ Σορμπετάκης μένει ἄναυδος.

ΑΣΤΟΣ

ΤΟ ΕΚΚΡΕΜΕΣ

(Εὐθυμογράφημα τοῦ Ἀνδρέου ντὲ Βαζάρ)

Ὁ κ. Θεόδωρος Γκουλέτ ἦταν σφοδρὰ ἐρωτευμένος. Ἐρωτεύθηκε παρ' ἑλπίδα τὰ λεωορρεῖα. Κατελήφθη ἀπὸ σφοδρὸ πάθος γιὰ μιὰ μικρὴ μελαχροινούλα, μὲ βλέμμα τοιαύτου καὶ ζωηρό, ποὺ κατέβαινε κάθε μέρα ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ γραφεῖό του.

Ἡ μικρὴ μελαχροινούλα ἔκανε τέσσερα βήματα, συνοδευμένη — φεῖ! — ἀπὸ τὴν μητέρα της, μιὰ μεγαλόσωμη κυρία μὲ μαλλιά ὑπερβολικὰ ξανθὰ, κάτω ἀπὸ ἕνα τεράστιο καπέλλο. Καὶ αἱ δύο περνοῦσαν τὸ λιθόστρωτο καὶ ἐξαφανίζοντο κάτω ἀπὸ τὴν ἀπέναντι αὐλόπορτα, χωρὶς ἡ μικρὴ μελαχροινούλα νὰ παραλείψῃ νὰ ρίξῃ ἕνα λαθραῖο βλέμμα πρὸς τὸ ἐμπορικὸν γραφεῖον, ἔπου ὁ κ. Γκουλέτ πολέμοις ὅλη τὴν ἡμέρα μὲ τοὺς ἀριθμούς.

Αὐτὸ τὸ βλέμμα ποὺ τὸ περίμενε στὰς 12 παρὰ 5' ἀκριβῶς, ὁ κ. Γκουλέτ τὸ ἐδέχτο σὰν πλήγμα ἐγγειριδίου στὴν καρδιά του (γιατὶ αὐτὸ τὸ βλέμμα δὲν μποροῦσε παρὰ ν' ἀπευθύνεται σ' αὐτὸν τὸν Γκουλέτ, ποὺ μόνος του ἐργαζόταν σ' αὐτὸ τὸ γραφεῖο). Τοῦ ἐκόβετο ἡ ἀναπνοή, ἄφινε τὴν πρόσθεσί του, κ' ἐμεγάλωνε ἡδονικὰ τὴν πληγὴ του, ἀναπολῶντας κάθε στιγμή τὸ μαγευτικὸ προσωπάκι ποὺ τὸν κούταζε λαθραῖα κάθε μέρα.

Λέγουν ὅτι τὰ μάτια μιλοῦν. Πῶς ὁ κ. Γκουλέτ θὰ ἔμενεν ἀπαθὴς ἀπὸ τὴν ἀρρετρὸν αὐτὴν ὀμιλίαν ποὺ τοῦ ἀπηύθυναν τὰ δὐὸ ἐκεῖνα ματάκια; Τὴν ἐσαντάζετο αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν κατ' αὐτὸν περίπου τὸν τρόπον: «Ἐγγενέστατε ἄγνωστε, σκυμμένη στὴ δουλειά σου, ἡ φυσιογνωμία σου δὲν ἔχει τί τὸ ἐξαιρετικόν, ἀλλ' ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ νὰ ἀπαρτίσῃ ἀκούραστε ἐργάτη, ἔσο θέβαιος γιὰ τὸ αἶσθημά μου καὶ τὴν συμπάθειάν μου, καὶ μὴ μὲ νομίσῃς ἀναίσθητον εἰς τὴν ἄφωνα λατρεία ποὺ διαβάζω μὲς στὸ μάτια σου».

Πῶς οἱ μαντεύμενοι αὐτοὶ λόγοι στὰ κόκκινα χεῖλάκια μιᾶς διαβάτιδος, ταραχθεῖσας προφανῶς ἀπὸ τὰ θέληγτρόα του, πῶς οἱ λόγοι αὐτοὶ (σιωπηλοὶ μὲν ἀλλὰ τόσο εὐγλωττοὶ!) δὲν θὰ ἐξάλειψαν τὸ μυαλὸ μὲ τὸ περιπαθεῖς αἶσθημα ποὺ ἐνέκλειαν;

Ἀπεθανόμενος τοῦ λοιποῦ τὴν πεζότητα τῶν λογιστικῶν πράξεων, τὰς ὁποίας τοῦ ἐπέβαλλεν ὁ προϊστάμενός του, ὁ κ. Γκουλέτ (ὁ ὁποῖος πῆρε κάποτε βραδεῖον ποιήσεως), ἄρχισε ἀντὶ ἀριθμῶν νὰ γράφῃ δωδεκαφυλλίδους στίχους. Ἐρμάρισε τὸ «ἔρως» μὲ τὸ «μέρος», τὸ «ἀνέστης» μὲ τὸ «ὠραϊότης» καὶ συνέθεσε περιωλεγεῖς ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι γιὰ νὰ γίνουν ἀσυναγώνιστες δὲν ἔλειπε παρὰ νὰ φθάσουν τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων του.

XX

Λέγουν ὅτι ὑπάρχει (ἔπως γιὰ τοὺς μεθυσμένους) ἕνας θεὸς γιὰ τοὺς ἐραστάς. Ἐμένα μοῦ φαίνεται πῶς ὑπάρχουν πολλοὶ καὶ λέγονται... «θυρωροί».

Χάρης σὲ γενναῖα φιλοδωρήματα ὁ κ. Θεόδωρος Γκουλέτ ἔγινε κύριος τῶν μυστικῶν τῆς θυρωρῶς τοῦ κτιρίου ποὺ ἦταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ στὸ ὅποιον ἔδλεπε νὰ ἐξαφανίζονται κάθε μέρα οἱ δὐὸ κυρίες Λεκορνὺ (διότι ὠνομάζοντο Λεκορνὺ). Δυστυχῶς ἐκτός τοῦ ὀνόματός των, ὁ Γκουλέτ δὲν πῆρε παρὰ πολὺ ἀόριστες πληροφορίες γι' αὐτοὺς τοὺς ἐνοικιαστὰς ποὺ δὲν κατοικοῦσαν σ' αὐτὸ τὸ κτίριο πάνω ἀπὸ ἕνα μῆνα. Ἐμαθε ἐν τούτοις πῶς ὑπῆρχε κάποιος κύριος Λεκορνὺ, κύριος τῆς κυρίας Λεκορνὺ μητέρας, καὶ πατέρα τῆς κυρίας Λεκορνὺ κόρης, γιατί ἡ δεσποινὶς Λεκορνὺ, διαζευχθεῖσα, εἶχε ξαναπάρει τὸ ὄνομα τῶν γονέων της καὶ ἐκαλεῖτο κυρία Λεκορνὺ, ἔπως ἡ μητέρα της. Ἐμαθε τέλος, λεπτομερῶς ποὺ εἶχε γι' αὐτὸν μεγάλην σπουδαιότητα, ἔμαθε πῶς τὰ βαπτιστικά τους ὀνόματα ἦσαν «Ἀμάντα» καὶ «Ὀρόρ», ἡ θυρωρὸς δὲ ἐπίστευε πῶς ἡμάρτεσε νὰ ἐξακριβώσῃ ὅτι ἡ μητέρα ὠνομάζετο Ἀμάντα καὶ ἡ κόρη Ὀρόρ, (Αὐγή).

Ὀρόρ! τί θαυμάσιο ὄνομα καὶ πῶς πήγαινε ὁμορφα μὲ τὸ ὄνομά του. Ὁ κ. Γκουλέτ τὸ ἐφιθύρι-

Ἡ ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ

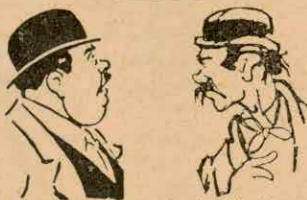
—Μιὰ κυρία ἦρθε καὶ θέλει νὰ σὰς δῇ.
—Ποιὰ κυρία εἶναι αὐτή; Εἶναι νέα; Κομψή;
—Ἄ, ὄχι! Μοιάζει πολὺ μὲ σὰς...

Ὁ ΕΥΣΤΡΟΦΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ

—Ἦμουν στὴν ἐπαρχία σας, κύριε βουλευτά. Δὲν ἔμπορῶ νὰ σὰς ἀποκρύψω, ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ἔχει κάτω θέλει νέα πρόσωπα.
—Ἔστω. Ὅλας τὰς θυσίας εἰμαι διατεθειμένος νὰ κάμω χάριν τῶν ἐλλογέων μου: Θὰ κόψω τὰ γένεια μου!

Ὁ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΖΗΤΙΑΝΟΣ

—Γιατὶ δὲν ἐργάζεσαι ἀντὶ νὰ ζητιανεύῃς;
—Φοβοῦμαι μὴν πάρω τὴ θέσι κανενὸς δυστυχισμένου οἰκογενειάρχου ποὺ ἔχει ἀνάγκη νὰ ζήσῃ!

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

—Ἐπῆγα καὶ ἔκοψα τὰ μαλλιά μου.
—Φύλαξέ τα γιὰ νὰ κάνῃς περὶ ὅσον θὰ σοῦ πέσουν ὅλως διόλου!

Ξεὸλόκληρες ὥρες μὲ συγκίνησι. Ὁ λυσιμὸς τοῦ ἐμεγάλωνε: ἡ Αὐγὴ εἶχε γυμνάσει τὰ χεῖρά τ' οὐρανοῦ στὸ ξύπνημα τῆς ἡμέρας: τὸ κόκκινο χρώμα τοῦ προσώπου της μὲ μιὰ φρεσκάδα πρῶν, κατέληγεν αἰφνιδίως σὲ τόσο λεπτὰ χεῖλη, ποὺ ἡ διπλὴ τους κόκκινη γραμμὴ ἐνώνοντο εἰς ἕνα παρὰ-ροῦν κύκλον, σύμβολον τοῦ ἀντελέγοντος ἡλίου! Ἀλήθεια, εἴν ἡ Αὐγὴ δὲν ὠνομάζετο Αὐγὴ, αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ ἀδικία γιὰ τὴν ὀμορφιά της.

Ἐρρίψε στὸ πλησιέστερό γραμματοκιβώτιο μιὰ ἐπιστολὴν στὴ διεύθυνσι τῆς κυρίας Αὐγῆς Λεκορνὺ, μὴ τολμώντας νὰ ἐπιφορτίσῃ ἀπ' εὐθείας τὴν θυρωρὸν μὲ αὐτὴν τὴν φροντίδα.

Ἐνωρίξω, ἔλεγε, Κυρία, πῶς ἡ ζωὴ, πόλλ' ἀκρίβως διέψευσε τὰς ἐλπίδας σας: τὸ ἐμπάντασμα, βλέπων τὸ μελαγχολικὸν πρόσωπόν σας, τὸ τόσο ἰδανικὸν καὶ θελκτικόν Ἐπιτρέψατε εἰς τὸν ἄγνωστον ποῦ εἶς ἀγαπᾷ θερμὰ καὶ σιωπηλὰ, νὰ τολμήσῃ νὰ ἐλ-

πίξῃ μιὰν ἀπάντησιν καὶ νὰ ὑπογράψῃ

Ἡμέτερος μέχρι θανάτου

Θεόδωρος Γκουλέτ

Ὁδὸς ντὲ λ' Ἀμπαῖ 10, Παρίσι (XI).

Ὁ Θεόδωρος ἐφύλαττε τοὺς στίχους του γιὰ τὴν κατοπινὴ ἀλληλογραφία, γιὰ νὰ ὑπερνηκίσῃ σιγὰ-σιγὰ τὴν ἀντίστασι τῆς ὠραίας του, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δὲν ἤλπιζε νὰ λάβῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν πρώτην του ἐπιστολήν.

Καὶ πράγματι, δὲν ἐχρειάσθησαν λιγώτερες ἀπὸ δέκα διαδοχικὲς ἐπιστολές, στῆς ὁποῖες ὁ Θεόδωρος, χωρὶς νὰ κουρασθῇ, σὲ πρόξα καὶ σὲ στίχους, ἐξεδήλωνε τὸ πάθος του, γιὰ νὰ μαλάξῃ τὴν καρδιά τῆς σκληρᾶς.

Μιὰν ὠραίαν πρωΐαν, ὁ Θεόδωρος Γκουλέτ αἰσθάνθηκε τὴν ἐκπληξὴ καὶ τὴν ὑψίστην εὐτυχία νὰ λάβῃ στὸ σπίτι του τῆς ὁδοῦ ντὲ λ' Ἀμπαῖ ἕνα μεγάλον φάκελλον ὑπερβολικὰ ἀρωματισμένον. Μέσα εἰς τὸν φάκελλον δὲν ὑπῆρχε παρὰ ἕνα χαρτί... καὶ ἐπάνω εἰς τὸ χαρτί τρεῖς λέξεις, ἀλλὰ τί λέξεις! Ὁ Θεόδωρος ἐνόμισε πῶς ἀπὸ τὴν χαρὰ του θὰ ἔχανε στ' ἀλήθεια τὸ μυαλὸν του. Αὐτὲς αἱ τρεῖς λέξεις ἦσαν αἱ ἑξῆς: «Μεγάλε τρελλέ!» καὶ ἡ ὑπογραφή, ἡ λατρευτὴ ὑπογραφή «Αὐγὴ».

Ὁ πάθος ἔσπασε, καὶ μιὰ τακτικὴ ἀλληλογραφία ἄρχισε. Ὁ Θεόδωρος ἐξέφραζε τοὺς θερμούς του πόθους καὶ ἡ Αὐγὴ τῆς λύπεσε τῆς καὶ τὴν ψυχικὴ της μόνωσι. Συνεφώνησαν νὰ συναντήσωνται πὲ συνέντευξι...

XX

Τοιοῦτοτρόπως μιὰν ὥραν ἐσπέραν, ὁ Θεόδωρος Γκουλέτ περίμενε μέσα σ' ἕνα ταξί, σὲ ἀπόστασι λίγων μέτρων ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς Δουλοτσινέας τοῦ Ὁφειλε, παρὰ τὸ κρῶσ καὶ τὴν πρώτην φαλάκρα του, ν' ἀφίγῃ τὸν ὑλοπίννακα χαμηλωμένον, ἀπὸ τὸν ὅποιον τὸ γαντοφορεμένο χέρι του ἐκρέμετο ἀφελῶς ἔξω ἀπὸ τὴν θυρίδα. Αὐτὸ τὸ σημεῖον τῆς ἀναγνωρίσεως θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν νεαράν καὶ καμπιτοῦσαν Αὐγὴν νὰ μὴν ἀπατηθῇ διόλου γιὰ τὴν φτωχικὴν ἄμαζα, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ Θελκτικὸς Πρίγκηψ θὰ τὴν ὑπεδέχτο γιὰ νὰ τὴν μεταφέρει στὰ παλάτια τοῦ Ὀνείρου καὶ τοῦ Πόθου. Στὸ βάθος τῆς ἀμάξης ὁ Θεόδωρος μὲ χτυποκάρδι, φρεσκοζυρισμένος καὶ ἀρωματισμένος, μ' ἕνα μπουκέτο τριαντάφυλλα στὰ γόνατα, μὲ τὸ ἕνα χέρι στὴ θυρίδα καὶ μὲ τὸ ῥολόγι στὸ ἄλλο, δὲν ἐτοίμοις νὰ κυττάξῃ τὸ εὐτυχισμένον σπίτι, ἀπὸ τὸ ὅποιον (γιὰ τοὺς μεγάλους κινδύνους καὶ τῆς πολυάριθμης δυσκολίας εἶχε πληροφορηθῇ καλὰ), ἡ Αὐγὴ θὰ ἐξέφυγε γιὰ νάρθη, σὰν πληγωμένο πουλάκι, νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Ἐννέα καὶ πέντε, ἑννέα καὶ δέκα, ἑννέα καὶ τέταρτο εἶναι ἡ ὥρα! Τί συγκίνησις! Πέρασε κ' ἔνα λεπτὸ... Ἐὰν δὲν ἐρχόταν; Μικρὰ τακουνάκια ἤχουν ζωηρὰ στὸ λιθόστρωτον. Ἐνα χέρι γυρίζει τὸ πόμολο τῆς θυρίδας... Νά τιν, ἦρθε... Ὁ Θεόδωρος μουμουρίζει γλυκὰ: «Αὐγὴ!» καὶ ἀπὸ εὐτυχία κλείνει τὰ μάτια...

Ὅταν τὰ ἀνοίγῃ, βγάζει μιὰ φοβισμένη κραυγὴ. Μία πελωρία κυρία εἶναι καθισμένη δίπλα του, τὸν συνθλίβει καὶ τὸν καταπνίγει, γιατί μὲ τοὺς δὐὸ τῆς βραχίονας κρέμεται μὲ μανίαν ἀπὸ τὸν λαιμὸν του.

—Αὐγὴ! ἐφέλλισεν ὁ Θεόδωρος ἐμβρόντητος, εἶσαι σύ;

—Ἀλλὰ ναι, εἰμ' ἐγώ, ἡ μικρὰ σας Αὐγὴ...

Κατὰ... Ἡ θυρωρὸς ἔκανε λάθος στὰ βαπτιστικά ὀνόματα. Ἡ μικρὴ μελαχροινούλα ὠνομάζετο Ἀμάντα καὶ ἡ χονδρὴ ξανθὴ Αὐγὴ. Ἡ μητέρα λοιπὸν ἔλαβεν ὅλα τὰ γράμματα τοῦ Θεοδώρου καὶ ἡ μητέρα ἦταν ἐκεῖνη ποὺ καθόταν δίπλα του. Κι' ἀλλοίμονο! δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτα. Ἦταν πλήγμα τοῦ Περωνιμένου! Ἐν τούτοις ὁ Θεόδωρος εὐρίσκει τὴν δύναμι νὰ τὴν ἐρωτήσῃ:

Σεῖς, κυρία, δὲν κατεβαίνατε κάθε μέρα ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο μπροστὰ στὸ γραφεῖό μου;

Ἀλλὰ ναι, ἐγώ, εἰς, ἀνεφώνησεν ἡ μητέρα κυρία Λεκορνὺ, κινῶσα παιγνιδίστρια τὰ σγουρά της. Τότε εἰσθε σὲς ποῦ ἐργάζεσθε σ' ἐκεῖνο τὸ γραφεῖο, ἀπὸ ὅπου ἡ κόρη μου εἶναι κάθε μέρα μὲ ματιὰ στὸ ἐκκρεμές. Φαντασθῆτε πῶς ὁ σύζυγός μου, ἕνας δυστυχισμένος μαθητὴς, καταλαμβάνεται ἀπὸ κρίσεις, ὅταν καθυστερήσῃ πέντε λεπτὰ ἀπὸ τὸ γεῖμα. Ἐγὼ εἰμαι συνθλιμμένη, ἀλλὰ ἡ κόρη μου ροδᾷται πάντοτε μὲ τὴν σκηνήν.

Καὶ ἡ ἀγαθὴ γυνίκα, Αὐγὴ Λεκορνὺ, προσέθετε: «Σεῖς εἰσθε λοιπὸν ὁ κύριος τοῦ ἀπέναντι γραφεῖου; ἀλλὰ τελείωσε... ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφατε, σὰς ἀγαπᾷ καὶ ἐγὼ ἐπίσης».

Τότε ὁ κ. Γκουλέτ, ἐν ἀμηχανίᾳ, λέγει στὸν ἀμαξά:

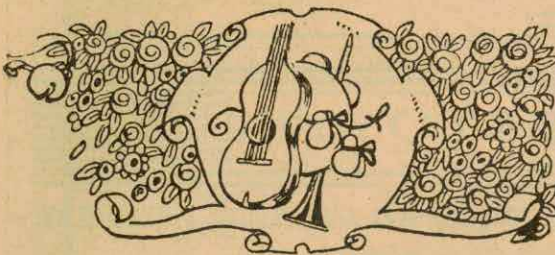
—Πηγαίνετέ μας ἕνα γυρὸ καὶ ξαναφέρετέ μας ἐδῶ...

Κατόπιν μὲ ἀθῶνα βυθίζεται στὸ βάθος τοῦ ταξί καὶ καταλυπημένον ἀρχίζει τὴν συνομιλίαν:

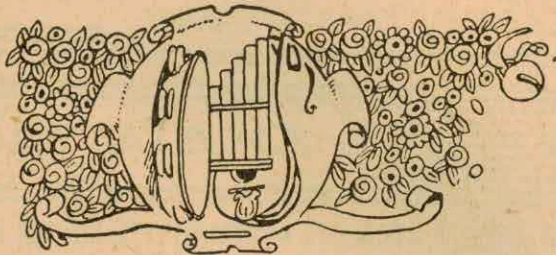
—Ἔτσι λοιπὸν ἀπατητὴ κυρία, ὠφέλιμο στὸ ἐκκρεμές τὸ βλέμμα ποὺ κάθε μέρα ἡ δεσποινὶς κόρη σας ἐρρίχνα...

(Μετάφρασις)

Π. Α. ΓΡΑΙΚΟΥ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ · ΘΕΑΤΡΟΝ · ΜΟΥΣΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

— ΤΑ ΘΕΡΙΝΑ ΘΕΑΤΡΑ

Οἱ διάφοροι θίασοι συναγωνίζονται εἰς τὴν ἐνοικίαν τῶν διαφόρων θεάτρων διὰ τὴν καλοκαιρινὴν περίοδον. Ὁ κ. Αἰμ. Βεάκης σχηματίζει ἴδιον θίασον καὶ κλείνει συμφωνίαν μετὰ τὸ θέατρον «Κεντρικόν».

Ὁ κ. Ἀλέκος Γονίδης, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐγκαθίσταται εἰς τὸ «Πανελλήνιον».

Τὸ «Ἀθηνῶν», τὸ ὁποῖον ἐθεωρεῖτο βέβαιον ὅτι θὰ ἐνοικιάζατο ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Λαμπράκη διὰ νὰ στεγάσῃ τὸν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Σ. Μελά θίασον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁδείου, παραμένει εἰς τὸν κ. Λαζάρην. Τελευταίως ὁ θίασος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁδείου μένει χωρὶς καλοκαιρινὸν θέατρον καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγκαστικῶς θὰ καταλήξῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἰδρυματοῦ τοῦ Ὁδείου.

Εἰς τὸ θέατρον «Ἀλμπρα» θὰ παίξῃ ὁ θίασος τοῦ κ. Β. Ἀργυροπούλου, μόλις ἐπανέλθῃ ἐκ τῆς περιπέτειας τοῦ.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων θέατρον «Παπαϊωάννου» θὰ στεγάσῃ ξένος θίασος, προκειμένου ἢ ὑπερέτα τοῦ κ. Παπαϊωάννου νὰ μεταβῇ εἰς Αἴγυπτον.

XX

— ΘΙΑΣΟΣ Β. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Κατόπιν τῆς ἐπιτυχῆς ἐργασίας του εἰς τὰς Πάτρας, ὁ θίασος τοῦ κ. Β. Ἀργυροπούλου μετέβη εἰς Σῦρον, ὅπου αἱ παραστάσεις του σημειώσαν ἰσχυρὰν ἐπιτυχίαν.

XX

— ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ ΜΑΣ

Ἡ κατὰστάσις τῶν ἀσθενούντων καλῶν μας ἡθοποιῶν κυρίας Εὐαγγελίας Παρκευνοπούλου, κυρίας Χριστίνης Καλογερίκου καὶ κυρίου Μανώλη Φιλίππιδου, βελτιοῦται.

XX

— ΘΕΑΤΡΟΝ Μ. ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

Τὸ «Τράβα τὸ Κορδόν», καθὼς φαίνεται, θὰ τραβήξῃ ἕως τὸ Πάσχα, πόση μεγάλη εἶναι ἡ ἐπιτυχία του. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι πρόκειται περὶ ἐξυπνοτάτης φάρσας, ἀλλὰ καὶ τὸ παίξιμον τῶν ἡθοποιῶν συντελεῖ σπουδαίως εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς. «Οἱ παῖδες θαυμάσια, πρωταγωνιστούντων τῶν κ. κ. Β. Λογοθετίδου, Α. Χρυσόμαλλου, Γ. Ἀποστολίδου καὶ Παπαγεωργίου καὶ τῶν κυρίων Μ. Ροζάν, Χρυσ. Μυράτ καὶ Λολόττας Ἰωαννίδου.

Ὁ θίασος ἐν τῷ μεταξύ κάμνει τὰς δοκιμαίας τῆς φάρσας τοῦ κ. Κ. Μπασιᾶ «Ἡ Α. Μ. τὸ Ταλέντο».

XX

— ΘΙΑΣΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ὉΔΕΙΟΥ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον εἰς τὸ Ἑθνικὸν θέατρον ἐδόθη διὰ πρώτην φοράν ὑπὸ τοῦ θίασου τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁδείου ἡ «Σαλώμη» τοῦ Ὁσκά Οὐάιλντ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ποριώτη. Ἡ διδασκαλία τοῦ ἔργου ἐγένετο ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ κ. Σπ. Μελά, τοῦ χοροῦ ὑπὸ τῆς κ. Βερσίνσκου, καὶ ἡ σκηνογραφία τοῦ ἔργου ὑπὸ τοῦ ζωγράφου κ. Π. Βυζαντίου.

Τὸν ρόλον τῆς Σαλώμης ὑπέδωκε ἡ νεαρὰ ἐρασιτέχνης δεσποινὶς Μάχη Μαυρογένη, ἡ ὁποία ἐμφανίζεται τὸ πρῶτον ἀπὸ σκηνῆς. Ἡ δεσποινὶς Μαυρογένη εἶναι χαριτωμένη καὶ μετὰ εὐχάριστον ἐμφάνισιν, θὰ ἦτο δὲ πραγματικῶς καλὴ εἰς τὸν ρόλον ἐνός ἔργου σαλονίου. Ἀλλὰ νὰ ἐμφανισθῇ διὰ πρώτην φοράν χωρὶς τὰ ἐφόδια τῆς πείρας τῆς ζωῆς καὶ τῆς σκηνῆς εἰς τὸν ρόλον τῆς διδλκτικῆς ἡρώιδος, ἦτο μία γκάφα, ἡ ὁποία βαρύνει ἀπολύτως τὸν καλλιτεχνικὸν διευθυντήν, ὁ ὁποῖος ἀνέθεσε τὸν ρόλον αὐτὸν εἰς τὴν νεαρὰν ἐρασιτέχνιδά. Εἶναι δὲ κρίμα, ὅτι ἡ δεσποινὶς

XX

Μαυρογένη, προικισμένη μετὰ τάλαντον, κάμνει τὴν πρώτην ἐμφάνισιν τῆς μετὰ μίαν ἀποτυχίαν. Ἐλπίζομεν νὰ τὴν ἐπανιδώμεν γρήγορα εἰς ἕνα ἄλλο μοντέρνο ἔργο καὶ νὰ μᾶς ἐπανορθώσῃ τὴν ἐντύπωσιν.

XX

— ΘΕΑΤΡΟΝ ΚΥΒΕΛΗΣ

Μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν συνεχίζει τὰς παραστάσεις του εἰς τὸ «Κυβέλειον» ὁ θίασος τῶν κ. κ. Πατριάρχου — Παλαιολόγου, ὁ ὁποῖος θὰ παραμείνῃ εἰς τὸ αὐτὸ θέατρον μέχρι τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Ἰουλίου, ὅποτε θὰ ἀρχίσῃ τὰς παραστάσεις του ὁ θίασος τῆς κ. Κυβέλης.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ θίασος τῆς κ. Κυβέλης, ἄνευ τῆς πρωταγωνιστρίας του, περιοδεύει εἰς τὴν Κρήτην, διὰ νὰ μεταβῇ μετὰ δεκαπενθήμερον εἰς τὴν Αἴγυπτον.

ΞΕΝΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

— Αἱ παραστάσεις ἐφέτος εἰς τὸ Μπαύροτ ἀρχίζουν τὴν 22αν Ἰουλίου καὶ τελειώσουν εἰς τὰς 20 Ἀυγούστου. Θὰ παιχθῶν οἱ «Τραγουδισταὶ τῆς Νουρμάνης», ἡ τετραλογία τῶν Νιμπελογκεν καὶ τὸ «Γκαίτσο Νταίμερουνγκ».

— Εἰς τὴν «Κομεντί Φρανσαίξ» ἐπανελήφθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἡ «Ἐντα Γκαμπλερ» τοῦ Ἰψεν, μετὰ τὴν κυρίαν Πισσά καὶ τὸν κ. Γκράμβαλ.

— Ἡ ὁμοτιτὴ ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου καὶ χαριτωμένη ντιζέξ Ρακέλ Μελλέρ, χαλαρεῖ κόσμον εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου εὐρίσκειται ἀπὸ τινος. Ἡ ἐμφάνισις τῆς εἰς τὸ «Αὐτοκρατορικὸν Ντάσιγκ» μετὰ τὸ γνωστὸ τραγῳδὸν τῆς Βιολετῆρας ἐξετρίλλανε κυριολεκτικῶς τοὺς Ἰταλούς.

— Μετὰ τὴν Ρακέλ Μελλέρ εἰς τὴν Ρώμην ἀναμένεται ἡ περίφημος χορεύτρια Ναπισρόφσκα.

— Εἰς τὸ «Ἑθνικὸν Θέατρον» τοῦ Βουκουρεστίου ἡ Ρουμανικὴ. «Ὁπερα παίξει κατ' αὐτὰς «Μπόρις Γκοντόυνωφ» τοῦ Μουσόργσκιου.

— Εἰς τὰς 14 τρέχοντος μηνὸς ἐωρτάσθη εἰς τὸ παρισινὸν θέατρον «Σάρα Μπερνάρ» τὰ εἰκοσι πέντε χρόνια ἀφ' ὅπου παίζεται ὁ περίφημος «Ἀετιδὴς» τοῦ Ἐδμόνδου Ροσάν. Τὸ ἔργον αὐτὸ ἐπαίχθη εἰς δύο χιλιάδας παραστάσεις. Μετὰ τὴν Σάρα Μπερνάρ τὸν ρόλον τοῦ Ἀετιδῆος ὑπέδωκεσαν κατὰ κύριον οἱ ἑξῆς ἡθοποιοί: Μπλάνς Ντυπρέν, Ρενέ Παρμί, Πραντιέ, Σιμόν, Ντέ Μάξ, Πασκάλ καὶ τελευταίως ἡ Μαρσέλ Σεβιέρ.

— Ὁ μεγάλος γερμανὸς ἡθοποιὸς Μάξ Πάλλενμπεργ θὰ δώσῃ τὸν προσεχῆ μῆνα σειράν παραστάσεων εἰς τὸ «Ντόρτσε Φολκστέατερ» τῆς Βιέννης.

Η ΜΑΣΚΑ

ΑΜΗΧΑΝΙΑ ΕΚΛΟΓΗΣ

— Καὶ τώρα ποῦ ἡ κυρία Λαυδανᾶκη ἐπάντρεψε τῆς δύο κόρες τῆς ποῦ θὰ πᾶν νὰ μένῃ; Μετὰ τὸν γαμπρό τῆς στὴν Πάτρα, ἢ μετὰ τὸν ἄλλο στὴ Θεσσαλονίκη;

— Δὲν ξέρει καὶ αὐτὴ τί νὰ κάνη καὶ εἶναι στενοχωρημένη: ὁ ἕνας γαμπρὸς τῆς θέλει νὰ κατοικήσῃ ἡ πεθερὰ του στὴν Πάτρα καὶ ὁ ἄλλος στὴ Θεσσαλονίκη.

— Ἐ, καὶ γιατί αὐτὸ τὴν στενοχωρεῖ;

— Γιατί ὁ γαμπρὸς τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι εἰς κείνος ποῦ θέλει νὰ κατοικήσῃ ἡ πεθερὰ του στὴν Πάτρα, καὶ ὁ γαμπρὸς τῆς τῶν Πατρῶν ἔχει μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὴν δῇ νὰ πᾶν στὴ Θεσσαλονίκη!

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὴν προσεχῆ Δευτέραν εἰς τὴν αἴθυσαν τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν δίδει τὴν συναυλίαν τῆς ἡ δεσποινὶς Ρίκα Δελμουλῷ, μετὰ τὴν ἐνδιαφέροντος πρόγραμμα. Ἡ δεσποινὶς Δελμουλῷ, μόλις ἐκοσμήσθη, κέντηται ἤδη πολλὰ βραβεῖα, καθὼς ἐπίσης ἐν τοῦ Βασιλικοῦ Ὁδείου τῶν Βρυξελλῶν, ὅπου ἐξεπαιδεύθη εἰς τὸ πιάνο ἐπὶ πολλὰ ἔτη, κατέχει δὲ διπλῶμα ἱκανότητος μετὰ τῆς πλέον μεγάλης διακρίσεως, ὡς καὶ διπλῶμα ἰδιοφυΐας. Διὰ τὴν νεαρὰν πιανίστρια ἐπανειλημμένως ἔγραψαν μετ' ἀσυνήθους ἐνθουσιασμοῦ αἱ ἐφημερίδες τοῦ Βελγίου, καὶ οἱ Βέλγοι κριτικαὶ ὑπῆρξαν ἀφειδώλωτοι εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῶν διὰ τὸ ἐξαιρετικὸν τάλαντον τῆς καλλιτέχνιδος.

Ἡ δεσποινὶς Δελμουλῷ ἐπισκέπτεται διὰ πρώτην φοράν τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔρχεται νὰ προσφέρῃ τοὺς καρπούς τῶν πολυστῶν κόπων τῆς. Ἐμμεθα βέβαιον ὅτι τὸ μουσόφιλον Ἀθηναϊκὸν κοινὸν θὰ σπεύσῃ νὰ παρακολουθήσῃ ἕνα θαυμαστὸν πρῶγμα: τάλαντον. Τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας περιλαμβάνει: Ραυῶ, Μπετόβεν, Σοπέν, Σκριαμπίν, Ἀλμπανίτζ καὶ Λίστ.

XX

— Πολὺ ἐνδιαφέροντα ἡ μουσικὴ κίνησις τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος.

Καὶ ἐν πρώτοις εἶχαμεν τὴν συναυλίαν τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία, παρὰ τὴν κακοκαιρίαν, εἶχε συγκεντρωσά, πολλὸν κόσμον. Ἡ ὁρχήστρα, ὅπως συνήθως πολὺ καλὴ, ἰδίως εἰς τὴν «Παστοράλ» τοῦ Μπετόβεν καὶ εἰς τὴν Συμφωνίαν τοῦ Φράνκ. Ὁ θορύβος ὅμως τῆς βραδείας ὑπῆρξε τὸ κοντσέρτο τοῦ Ραχμανίνωφ, τὸ ὁποῖον ἔπαιξεν εἰς τὸ πιάνο μετὰ τὴν δεξιότητάν ποῦ τὸν χαρακτηρίζει ὁ διαπρεπὴς Ἑλληὴν καλλιτέχνης κ. Λέων Εὐδοκίου. Κληθεὶς ἐπανειλημμένως ἐπὶ σκηνῆς, ἠναγκάσθη νὰ παίξῃ ἐκτὸς προγράμματος μίαν Etude τοῦ Σοπέν καὶ ἕνα πρελούδιον τοῦ Ραχμανίνωφ.

XX

— Μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν ἐπίσης ἐδόθη τὸ ρεσιτάλ τῆς διακεκομμένης ὑψώωνος κυρίας Μαρτίλε, τὴν ὁποίαν ἐσυνόδευον εἰς τὸ πιάνο ἡ καθηγήτρια τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁδείου δεσποινὶς Ἡδὴ Πανᾶ. Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε συνθέσεις τοῦ Μπεργκολέζι, Ντουράντε, Σούμπερτ, Ντυπάκ, Φορέ κτλ.

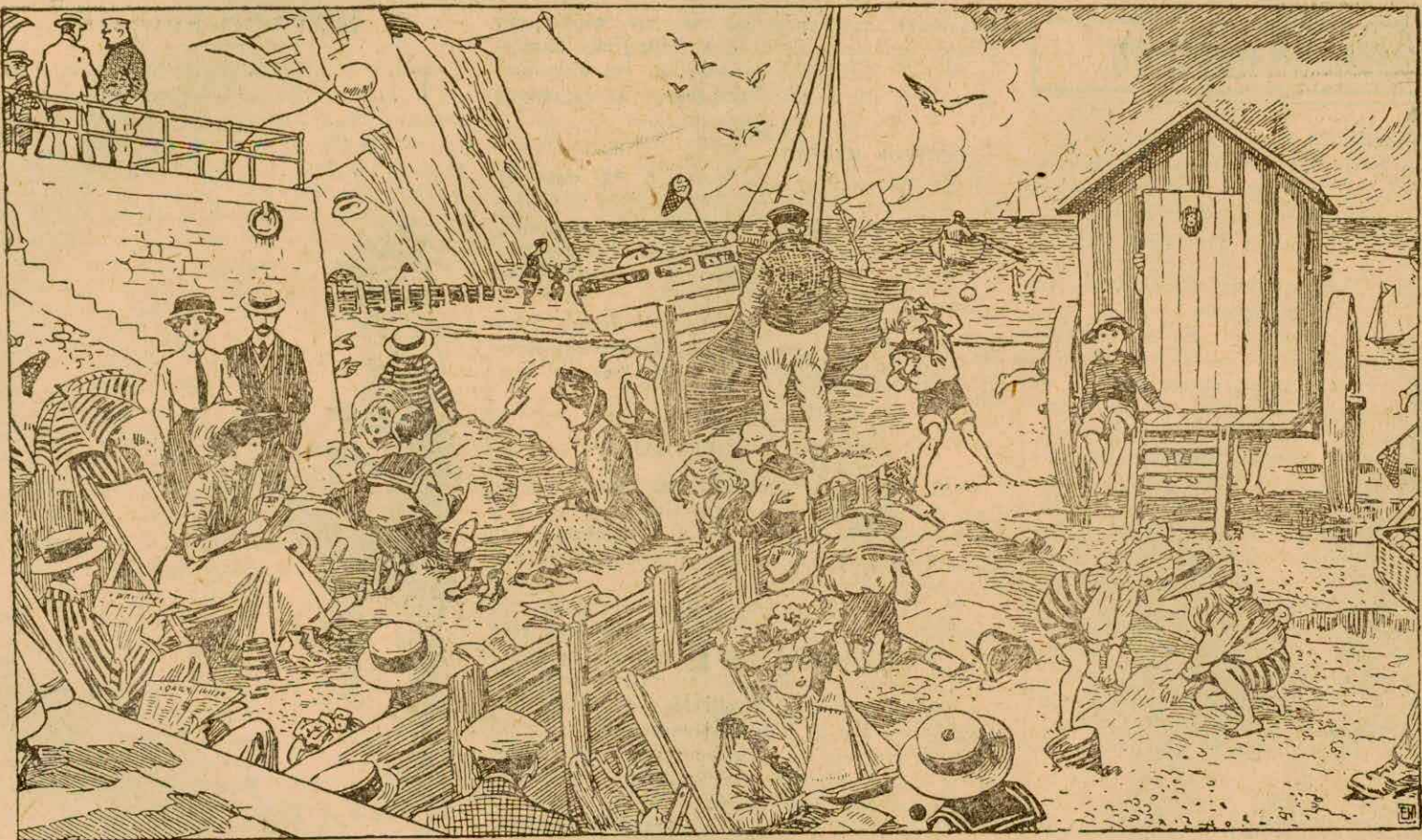
XX

— Καὶ κάτι ποῦ ἀφῆκε κυριολεκτικῶς ἐποχὴν, εἶναι ἡ γεν. δοκιμὴ τοῦ «Ρέκβιεμ» τοῦ Μότσαρτ, τὴν ὁποίαν, χάρις εἰς τὸν κ. Φ. Οἰκονομίδην, διὰ πρῶτην φοράν ἀπήλυσαν οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐξετελέσθη ὑπὸ τῆς Χορωδίας τοῦ κ. Οἰκονομίδου τῇ συνοδείᾳ τῆς Ὁρχήστρας τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν κατὰ τὴν 7ην Συναυλίαν τῶν Συνδρομητῶν, καὶ τὴν πρώτην αὐτὴν ἐκτέλεσιν τοῦ τελευταίου ἀριστουργήματος τοῦ Μότσαρτ θὰ ἀκολουθήσῃ, κατὰ τὰς ἐορτάς τοῦ Πάσχα, ἡ «Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ» τοῦ Ἰταλοῦ μουσουργοῦ Περόζι. Τελευταίως, χάρις εἰς τὴν ὁλοκλήρως ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν τῆς Χορωδίας Ἀθηνῶν θὰ ἀκούσωμεν τὰ ὠραιότερα δρατόρια, καθὼς καὶ τὰ ἀριστουργήματα τῶν Μπαχ, Χένδελ κλπ.

Μ. Χ. Α.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΘΕΑΤΟΥ,"

ΠΟΣΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΗΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΑΥΤΗΝ, ΕΙΤΕ ΚΑΘ' ΟΛΟΚΛΗΡΙΑΝ ΟΡΑΤΑ, ΕΙΤΕ ΥΠΟΔΗΛΟΥΜΕΝΑ ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΑΝ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΝ;

ΕΙΣ τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα, παριστάνουσαν πα-
ραλίαν θαλασσίων λουτρῶν, ὑπάρχουν πολ-
λά πρόσωπα, εἴτε ὁρατὰ ἐξ ὁλοκλήρου, εἴτε ὑποδη-
λούμενα ἀπὸ κάποιο μέρους τοῦ σώματος των, ἢ τῶν
ἐνδυμάτων των, ἢ ἀπὸ κάποιο ἀντικείμενον ποῦ
κρατοῦν. Προσκαλοῦνται οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Θεα-
τοῦ» νὰ μᾶς γράψουν πόσα ἐν ὅλῳ εἶναι τὰ πρόσω-
πα αὐτά. Δὲν ὑποχρεοῦνται νὰ τὰ ὀρίσουν. Θὰ μᾶς

γράψουν μόνον τὸν ἀριθμὸν τῶν προσώπων, τὰ ὅ-
ποια ἀνέυρουν.

Τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ στείλουν ὁ-
ρὰς λύσεις, θὰ δημοσιευθοῦν, διὰ κληρώσεως δὲ θὰ
βραβευθοῦν δέκα ἐξ αὐτῶν.

Ὁ κατάλογος τῶν βραβείων, συντασσόμενος ὑπὸ
τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Θεατοῦ», θὰ δημοσιευθῇ εἰς

προσεχὲς φύλλον.

Ἀπαντήσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τέλους Ἀπριλίου.
Ἡμερομηνία λύτης πρέπει νὰ στείλῃ, ἐντὸς κλειστοῦ
φανελλοῦ, μετὰ τῆς λύσεως, βραβυῆν 1, ὡς δικαίω-
μα συμμετοχῆς εἰς τὸν διαγωνισμόν. Τὸ χειρόγρα-
φον τὸ περιέχον τὴν λύσιν πρέπει νὰ εἶναι εὐανά-
γνωστον, ὡς καὶ ἡ ὑπογραφή τοῦ λύτου.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Παρακαλοῦνται οἱ πρὸς τὸν Ἱατρὸν ἐπιστέλλον-
τες πρὸς ζήτησιν συμβουλῶν, ὅπως ἀναφέρουν τὴν
χρῆσιν, τὸ εἶδος τοῦ βίου τὸν ὅποιον διάγουν, τὴν
ἀσπικὴν των κατὰστασιν (ἐγγαμοὶ ἢ ἀγαμοὶ), τὸ ἐ-
πάγγελμα καὶ τὴν ἡλικίαν των. Αἱ ἐπιστολαὶ θ' ἀ-
πεσθύνονται πρὸς τὸν Ἱατρὸν κ. Ἰ. ΚΑΡΟΚΗΝ,
ὁδὸς Καποδιστριαῖου 39, (παρὰ τὸν Σταθμὸν Λαυ-
ρίου).

Παρουσιαζομένης ἀνάγκης, ὁ ἱατρὸς δέχεται τοὺς
φίλους καὶ ἀναγνώστους τοῦ «Θεατοῦ» προθύμως
καὶ δωρεὰν ἀπὸ 5—5 1/2 μ. μ.

Κον ΘΕΟΦΙΛΟΝ ΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Μάν-
δραν. — Ἡ πάθησίς σας ἔχει ἀνάγκην ὀρθοπε-
δικῆς θεραπείας, ἥτις βεβαίως δὲν θὰ εἶναι δυνα-
τὸν νὰ γίνῃ αὐτοῦ. Ἐάν σας ἦτο εὐκολον νὰ ἔλθετε
εἰς Ἀθήνας, θὰ σας ἐδίδα τὰς σχετικὰς ὁδηγίας.

«ΦΙΛΟΜΑΘΗ», Νεὺ-Ὑόρκ. — Θεωρεῖται
βέβαιον ὅτι ἡ ἰχθυοφαγικὴ διαίτα εἶναι λίαν πρό-
σφορος εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πνευματικῶν λειτουρ-
γιῶν, λόγῳ τοῦ φωσφόρου τὸν ὅποιον ἐμπεριέχει ἡ
σὰρξ τῶν ἰχθύων. Τοῦτο προσθεθεὶ καὶ ὁ πολὺς
Μ. Π. Χ. ν. ε. ρ., γράφων εἰς τὸ περιβόητον διδύκλιον
τοῦ «Δύναμις καὶ Ὑγίαν»: — «χωρὶς φώσφορον δὲν
ἔμπορεῖ νὰ υπάρξῃ σκέψις».

Δ) ΔΑ ΜΑΡΙΑΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, Ἀάρις-
σαν. — Πρόκειται περὶ καθαρᾶς νευρασθενείας,
τῆς ὁποίας αἱ θεραπευτικαὶ λεπτομέρειαι δὲν δύ-
ναι νὰ διατυπωθοῦν ἐν τῇ παρούσῃ Στήλῃ, ἐλ-
λείπει χώρου. Στείλατέ μου τὴν ταχ. διεύθυνσίν
σας.

Ν. Π. Κ. ΣΥΡΟΝ. — Ἡ πάθησίς σας εἶναι ἀ-
ποτέλεσμα ἀρθριτικῆς δυσκράσιος, κατὰ τῆς ὁποί-
ας καὶ θὰ στραφῇ κυρίως ἡ δέουσα θεραπεία. Ὡς
πρὸς τὴν τοπικὴν θεραπείαν τῆς πυτυρίσεως, σὰς
συμβιστῶ νὰ τρίβετε τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς καθ'
ἐκάστην πρωΐαν, μετὰ τὸ κάθωθι ὑγρὸν:

Υγρὸ τοῦ Βᾶν Ζβίτεν 100 γρ.
Χλωράλης 25 γρ.
Ἀπεσταγμένου ὕδατος 500 γρ.

ΔΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΗΝ Ν. Τ. Ἐνταῦθα. — Ἦ-
ναι πραγματικῶς περίεργον ὅτι, αὐτὴν τὴν ἐποχὴν,

παρ' ὅλον τὸ ἐπικρατοῦν ψυχρὸς, ἐνοχλεῖσθε ἀπὸ
ὑπερδιδρωσιν τῶν ποδῶν. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, σὰς
συμβουλεύω ν' ἀφίστατε ἐλευθέρων τὴν ἐκκρίσιν τοῦ
ἰδρώτος, καθότι ἀνήκει καὶ αὕτη εἰς τὰς φυσικο-
γινὰς λειτουργίας, πᾶσα δὲ παρεμπόδις αὐτῆς εἶ-
ναι ἐνδεχόμενον νὰ φέρῃ παθολογικὸν ἀντικτύπον
ἐπὶ τοῦ ὁργανισμοῦ. Ὡς πρὸς τὴν συνυπάρχουσαν
θρομβιδρωσιν, δύνασθε νὰ τὴν καταπολεμή-
σετε ἀποτελεσματικῶς διὰ χλιαρῶν στυπτικῶν πο-
δολούτρων, εἰ δυνατόν δις τῆς ἡμέρας. Ὅπως δὲ
καταστήσετε τὸ ὕδωρ στυπτικόν, διαλύετε ἐντὸς
αὐτοῦ ὀλίγην στυπτηρίαν (2:100). Μετὰ τὴν πλύ-
σιν καὶ τὴν ἐντελὴ σπόγγισιν τῶν ποδῶν, τοὺς ἐπι-
πάσσετε μετὰ τὴν κάθωθι κόνιν:

Ἱετυλικὸν ὀξέος 3 γρ.
Ἀμύλου 10 γρ.
Πουσιτικῆς μαγνησίας (Τάλκ) 80 γρ.

Α. Τ. Μεσσήνην. — Τὰ κατὰ τὸν αἰμορροϊδῶν
φάρμακα εἶναι προσωρινῶς ἀνακουφιστικά. Ἡ ρι-
ζικὴ θεραπεία αὐτῶν ἐπιτυγχάνεται διὰ τῆς ἐγ-
χειρήσεως, τὴν ὁποίαν καὶ μόνον σὰς συμβιστῶ. Ἀ-
φοῦ εἴθε εὐκατάστατος, ὡς μοῦ γράφετε, ἔμ-
πορεῖτε νὰ ἔλθετε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας πρὸς τοῦτο.
Ὡς πρὸς τὴν χρονίαν σας θρογγίτιδα, περὶ αὐτῆς
θὰ συμβουλευθῇ τὸν ἱατρὸν σας, καθότι ὁ χρόνος
τῆς παρούσης Στήλης δὲν ἐξαρκεῖ ὥστε σὰς διατυ-
πώσω τὰς λεπτομερείας τῆς θεραπείας τῆς ἱκτῆς.
Ἐάν ἐπιθυμῇτε νὰ σὰς γράψω ἰδιαίτεράν ἐπι-
στολήν, ὥστε καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ στείλετε τὴν
ὀνοματεπώνυμον καὶ τὴν ταχ. διεύθυνσίν σας.

Τ. Γ. Σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὰ κολακαστικά σας
λόγια διὰ τὴν Ἱατρικὴν Στήλην.

Δ) ΔΑ ΚΑΡΜΕΝ, Ἡράκλειον. — Ν' ἀπο-
φεύγετε τὴν ὑγροποσίαν (γάλα, ζυμὸν, σούπες, τὸ
πολὺ νερό), ἡ δὲ τροφή σας νὰ εἶναι μάλλον στε-
γνὴ. Μερικαὶ ἡλεκτρίσεις ἐπὶ τῆς στοματικῆς χεί-
ρας θὰ σὰς ὠφελήσουν πολὺ. Συγχρόνως εἶναι ἀνέγ-
κη νὰ τονώσετε τὸν ὁργανισμόν σας, καθότι ὁ διευ-
ρυσμὸς τοῦ στομάχου εἶναι πολλὰκις ἐκδηλώσις
καθολικῆς ἀτονίας. Τοῦτο ἄλλως τε μοῦ γρά-
φετε καὶ εἰς τὴν ἐπιστολήν σας. Σὰς συμβιστῶ νὰ

κάμψετε περὶ τὰς 30 ἀνέσεις μετὰ «Ἀρσενιάτ ντὲ φέρν-
Ζαμπιλέττη». Ἐάν τὸ φάρμακον τοῦτο δὲν ὑπάρ-
χῃ αὐτόσε, γράψατε εἰς κανένα ἰδικόν σας, διαμέ-
νοντα ἐν Ἀθήναις, ὥπως μετὰ συναντήσῃ, καὶ θὰ τὸν
ὁδηγήσω ποῦ θὰ τὰς προμηθευθῇ.

Μ. Σ. Χ. — Καθὼς ἔγραψα εἰς προηγουμένον
φύλλον τοῦ «Θεατοῦ», δὲν εἶναι ἀναπόδεκτον ἡ
πλευρίτις νὰ καταλήξῃ εἰς πνευμονικὴν φυματίωσιν.
Τοῦτο δύναται νὰ συμβῇ, ἐάν ὁ παθὼν πλευρίτιδα
περαμελήσῃ τὴν ὑγίαν του. Ἐπομένως, μὴν ἀνησυ-
χῆται φροντίσας μόνον νὰ διατηρῇ καλῶς, νὰ
τρώγῃτε ἀφθόνως καὶ, ἐφόσον θὰ σὰς εἶναι εὐκολον,
νὰ διαμείνετε ἐπὶ 2—3 μῆνας τὸ καλοκαίρι εἰς ὁ-
ρεινὸν μέρος.

ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ, Ἀργοςτόλιον. —
Ἡ νόσος τοῦ ὕπνου εἶναι ἐνδημικὴ τῆς Ἀφρι-
κῆς, ὁφείλεται δὲ εἰς ἴδιον παράσιτον, τὸ «Τρυ-
πανόσωμον», ὁποῖος φορεῖται ἐν εἶδος μύ-
ιαι, ἰθαγενεὺς τῆς Ἀφρικῆς, καλούμενης Τσέ-Τσέ.
Περὶ τῆς νόσου τοῦ ὕπνου, πολὺ ἐνδιαφεροῦσθαι ἐν
ταῖς λεπτομερείαις τῆς θὰ πραγματοποιηθῇ προσεχῶς
ἐν ἰδίᾳ περιγραφῇ, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ
«Θεατοῦ».

Κον ΣΑΥΡΑΝ, Θεσ/νίκη. — Στείλατέ μου
τὴν ταχυδρομικὴν σας διεύθυνσιν.

Κον ΧΡ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΝ, Ἐνταῦθα. — Τὸ
κορὸν τοῦ σακχαροῦ, τὸ εἰσθεὶν εἰς τὰ εὐδία σας,
εἶναι ἐλάχιστον καὶ ἀνευ σοβαρᾶς σημασίας. Τόσον
δὲ ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῆς ἀναλύσεως τὴν ὁποίαν μοῦ
ἐστειλάτε, ὥσον καὶ ἐκ τῆς ὅλης περιγραφῆς σας,
ἐξάγω ὅτι δὲν πρόκειται περὶ διαβήτου, ἀλλὰ
περὶ τῆς καλούμενης ἀσθματικῆς σακχαρουρίας, ἥ-
τις ἀσφαλῶς θὰ παρῇθῃ, ἐάν ἐσκαρῶσετε τὴν κα-
τάλληλον φαρμακευτικὴν καὶ, πρὸ πάντων, τὴν δι-
αιτητικὴν θεραπείαν κατὰ τῆς ἀσθματικῆς δυσ-
κράσιος σας.

Ἱατρὸς ΚΑΡΟΚΗΣ
Υ. Γ. — Λόγῳ τῶν ἐπαγγελματικῶν μου ἀ-
σχολιῶν ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνεπαρκείας τοῦ χρόνου, δὲν
εἶναι δυνατόν ν' ἀπαντῶ σαφῶς εἰς τὰς καθ' ἐ-
κάστην λαμβανόμενας ὁδοὶ ὁλίγας ἐπιστολάς. Διὰ
τοῦτο παρακαλῶ τοὺς ἐπιστέλλοντας ὅπως ἀναμέ-
νουν τὴν σειρὰν των.

Υ. Κ.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΤΟΚΟΣ 5 %

Καταθέσεις ιδιωτών Δρ. 65.000.000
Αποθεματικόν » 5.000.000

Δέχεται καταθέσεις ἀπὸ 1—25000 δραχμῶν.
Ἡ ἐπιστροφή οἰονδήποτε ποσοῦ χρημάτων γίνεται εἰς πρῶ-
την ζήτησιν.
Ὁ καταθέτης δύναται νὰ ἐνεργῇ τὰς δοσοληψίας του εἰς 250
Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους μόνος του ἢ δι' ἀντιπροσώπου.
Οὐδείς φόρος ἢ τέλος χαρτοσήμου ἐπιβαρύνει τὰς δοσοληψίας.
Ἐκ τῶν καταθέσεων 2000 δραχμαὶ δὲν κατάσχονται ἐπ' οὐ-
δεμιᾷ αἰτίᾳ.

ΚΑΤΑΘΕΣΑΤΕ
ΤΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΣΑΣ ΕΙΣ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Διὰ τὰ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ συ-
νιστῶμεν τὴν τελειότεραν Ὀφθαλμο-
λογικὴν Κλινικὴν κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Ὑψηλοῦ τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ
Πανεπιστημίῳ. Μέλους τῆς Γαλλικῆς
Ὀφθαλμολογικῆς Ἑταιρίας. Διευθυν-
τοῦ Ὀφθαλμολογικῶν Κλινικῶν Ὀ-
φθαλμολόγου Σχολῆς Παρισίων

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ: Καταρράκτης ἀμέσως
καὶ ἀσφαλῶς. Τραχώματα, τριχίασις,
ἀλλοιθωρία κλπ. διὰ τῶν ἀσφαλεστέ-
ρων θεραπειῶν καὶ πάντα τὰ ὀφθαλ-
μικὰ νοσήματα

27 Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι-Τηλ. 1-68

ΑΛΕΞ. ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

55 Ὁδὸς Γ'. Σεπτεμβρίου 55

Δέχεται

Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἐπὶ συ-
νεντεύξει
Τρίτην, Πέμπτην καὶ Σάββατον ἐλευθέρως

ΚΥΡΙΑ Ε. Α. ΚΑΜΠΑ

ΙΑΤΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

ο-ο-ο-ο-ο

Τοκετοὶ, Στειώσεις, Μη-ρίτιδες, Χρό-
νιοι κατάρροι, Συρίγγια, Κυτίτιδες
κ. λ. π. δι' ἰδιαίτερας μεθόδου με κα-
ταληκτικὰ ἀποτελέσματα.

Πλατεία Κάνιγγος (Τζωρτζ 6) 3-7 μ. μ.

Πλεκτομηχαναὶ
Ραπτο μηχαναὶ
Χνυδομηχαναὶ
Χρηματοκιβώτια

Μ. Δ. ΝΙΚΑΤΣΙΟΣ

Πλατεία Συντάγματος. Τηλ. 14-21

ΠΡΟΤΥΠΟΝ

ΝΟΜΙΚΟΝ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΔΙΟΝ. Ι. ΧΡΙΣΤΑΚΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ—1β Ὁμόνοια

Ἀγτιωτάτη κατάρτισις. Κύκλοι διπλω-
ματικῶν καὶ τμηματικῶν ἐξετάσεων.
Καθημερινὴ διδασκαλία καὶ ἐξετάσεις

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

ΑΘΗΝΑΙ

66 Ὁδὸς Ἀιόλου-66
(Παρὰ τῇ Ἀγ. Εἰρήνῃ)

Κάπτασι ἐλαστικαὶ
Ζώναι κοιλίας
Ὀφθαλμοπιδέσμοι
Καθελήρες
Θερμόμετρα
Κλύδατα διάφορα
Ὀφθαλμοὶ τεχνητοὶ
Νεφροπιδέσμοι
Καπότα Ἀγγλικά

ΚΗΛΕΠΙΔΕΣΜΩΝ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΩΝ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ
ΕΙΔΩΝ ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

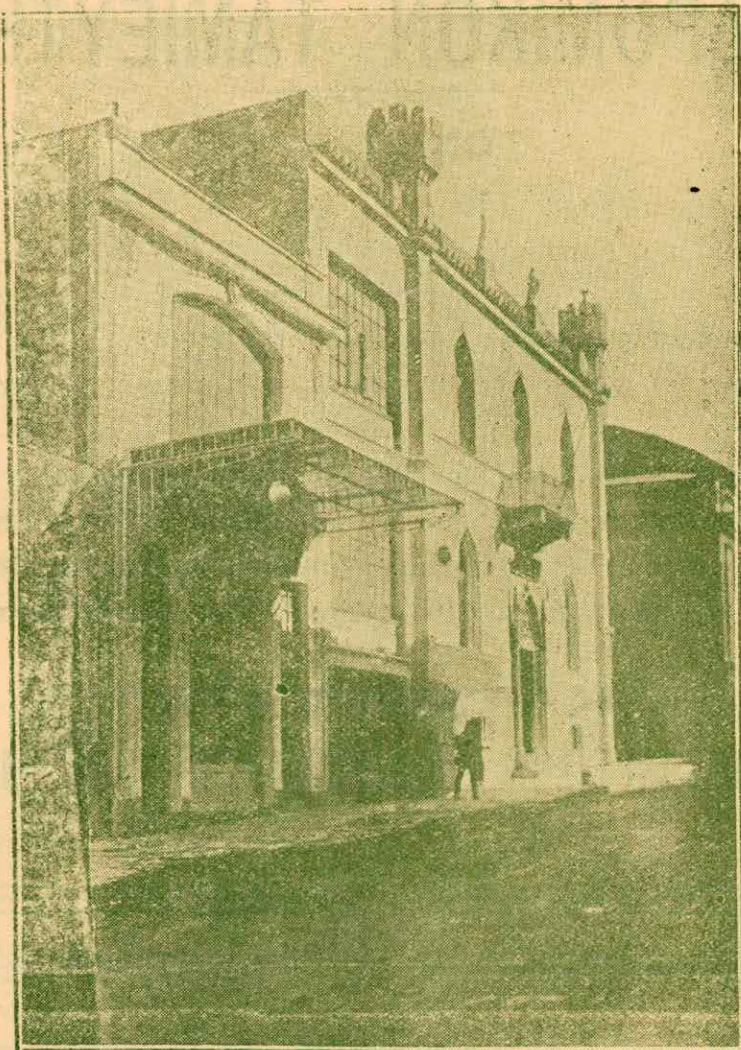
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΡΕΒΕΛΑΚΗ

Κορσέδες
Ηλεκτρικαὶ μηχαναὶ
Πτυελήστρα ἀσθενῶν
Δελνίκια
Σουσιπανσούαρ
Οὐροδοχεῖα ἀκρατεῖς οὐρῶν
Βαρόμετρα
Προσκεφάλια ἐλαστικά
Γάντια μασάζ

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΦΑΡΜΑΚΑΠΟΘΗΚΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

ΓΩΝΙΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΚΑΙ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 14

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ

ΣΠΕΣΙΑΛΙΤΕ

Πάμφθηνα

ΕΛΕΓΧΟΝΤΕΣ

ΕΚΤΕΛΕΣΙΣ ΣΥΝΤΑΓΩΝ

ΑΡΤΙΩΤΑΤΗ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

πάσης προελεύσεως με τι-
μας εξαιρετικώς εὐθηνάς.

ΕΛΕΓΧΟΝΤΕΣ

Ἀνακούφισις
διὰ τὰς οἰκογενείας

Ἀποψις ἐκ τῆς ὁδοῦ Χαλκοκονδύλη πρὸς τὴν ὁδὸν Πατησίων

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΑ ΒΑΣΙΛΕΙΔΗ

1

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΦΥΣΙΚΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

(Ἠλεκτρισμοῦ, ἀκτίνων Ραϊντγκεν
κ.λ.π. κ.λ.π.)

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΝΕΥΡΑΡΘΡΙΚΑ

(3 ὁδοῦ Μασσαλίας)

2

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ

(Ἰδιική, ριζική καὶ ταχεῖα θεραπεία)
πνευμόνων, ὁρμηώσεων κλπ.

9α Ὁδοῦ Καπλανῶν

(Παρόδ. Μασσαλίας)

3

ΣΑΝΑΤΟΡΙΟΝ

Δέχεται ἀρρώστους ἐκ φυματιώ-
σεως, δισπνοῦ καὶ πνευμόνων
πρώτου καὶ δευτέρου σταδίου τῆς

ΣΑΝΑΤΟΡΙΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΔΗ

(Ἀπειθύνειον Μασσαλίας 3)

Λαρυγγό-ρινο-ωτολόγος Ἱατρός

Μ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Δέχεται 10-12 καὶ 4-6. Πλατ.

Ὁμονοίας Ὁδ. Δώρον 8α

ΚΟΡΣΕΔΕΣ

ΣΩΝΑΙ ΚΟΙΛΙΑΣ

ΣΤΑΘΜΟΣ ΛΑΥΒΡΙΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΣΚΕΥΩΝ ΟΙΚΙΑΚΩΝ
ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ
ΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑΙ

Πετρελαίων

Σύλων

Καὶ

Ἀνθρακίτου

Λυγνίτου

καὶ γκαζ

ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ

ΚΑΙ ΔΙΣΚΟΙ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΩΝ

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ

ΔΗΜ. Γ. ΔΟΥΖΙΝΑΣ

ΟΔΟΣ ΠΕΣΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ 17
(Μέγαρον Ἀρσενάκου)

ΤΟ ΚΕΡΑΙΟΝ
ΕΝ ΤΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΕΙ

